De tweede revolutie

Deel I - Geloof en strijd

Michael Kühnen

De tweede revolutie - Deel I

Geloof en strijd

Index

Voorwoord	3
Inleiding	5
Waarom nationaalsocialisme?	8
Het nationaalsocialistische ideaal	12
De Arische volksgemeenschap	18
De legale strijd	23
Citaten uit het ANS-strijdprogramma	26
De ondergrondse strijd	33
In München sind viele gefallen	38
De strijd tegen het liberaalkapitalisme	39
De strijd tegen het marxisme	44
De strijd tegen de zionistische wereldpest	49
Een wereld vol vijanden	58
De tweede revolutie	64

Voorwoord

Door Christian Worch

In de zomer van 1977 ontmoette ik Michael Kühnen tijdens straatrellen met de Kommune. Hoewel onze eerste kennismaking, door de omstandigheden, kort was, maakten hij en zijn kameraden van de door hem geleide vrijetijdsvereniging Hansa een onvergetelijke indruk op mij. Het duurde niet lang voordat ik de NPD verliet en mij aansloot bij Michael Kühnen voor de nieuwe partij die hij voor ogen had. In de herfst van 1977 richtte hij het **Aktionsfront Nationaler Sozialisten** (ANS) op. Binnen enkele maanden groeide onze bekendheid, zelfs ver buiten de grenzen van West-Duitsland. Het programma dat Michael Kühnen ontwierp en onze provocerende, openlijke optredens bewezen hun kracht. We waren slechts een kleine groep jonge, opofferingsgezinde idealisten, zonder steun, connecties, invloed of financiële middelen. Toch lieten we ons niet ontmoedigen, en ons succes was onmiskenbaar. Voor het eerst moesten onze vijanden het bestaan van georganiseerde, voornamelijk jonge nationaalsocialisten erkennen.

Als Michael Kühnens plaatsvervanger was ik nauw betrokken bij vrijwel alle acties en werkte ik intensief met hem samen aan organisatorische zaken. In die tijd leerde ik hem kennen en waarderen als mens, kameraad en politiek leider. Niemand kon zich met hem meten: zijn totale inzet en opofferingsgezindheid, zijn politieke visie, zijn tactisch en strategisch inzicht, en bovenal zijn charisma, dat vooral jonge activisten aantrok, waren ongeëvenaard. Hij was een veelzijdig ontwikkelde, daadkrachtige, volhardende en moedige man, een uitstekende spreker en organisator. Hij eiste het leiderschap niet op uit eigenbelang of grootheidswaanzin; het werd hem door zijn kameraden opgedrongen. Wij wisten, net als hij, dat hij de beste man was – en is – voor deze rol.

Na zijn arrestatie in de zomer van 1978 leidde ik de ANS nog anderhalf jaar, tot ook ik werd gearresteerd. Tijdens onze gevangenschap verslechterde het politieke klimaat. De vervolging werd heviger, waardoor veel groepen uiteenvielen. Toch verbeterde het geestelijke klimaat: vooral onder jongeren groeide de bereidheid om zich in te zetten voor de oude, maar eeuwig nieuwe idee. Het leek alsof het lot ons een adempauze gunde, in afwachting van Michael Kühnens vrijlating. In december 1982 was het zover, en vanaf dat moment ging alles in een stroomversnelling. Het Frankfurter Appell en de vereniging met de Nationalen Sozialisten volgden. Opzienbarende openbare bijeenkomsten, waarover zelfs internationaal werd bericht, markeerden onze heropleving. Uiteindelijk smolten alle belangrijke nationaalsocialistische krachten samen tot een hechte organisatie. Vanaf maart 1983 kon ik daar weer actief aan bijdragen.

Als iemand uit Michael Kühnens naaste kring weet ik hoe uitdagend ons werk was. We kampten met een gebrek aan voertuigen, drukpersen, technische middelen, ontmoetingsplaatsen en communicatielijnen. Staatstoezicht en terreur van de Kommune wisselden elkaar af. Alleen al in de eerste zes maanden van 1983 waren er drie aanslagen op Michael Kühnen. Bovenal drukte de constante geldnood zwaar op ons. Meer dan eens reden we naar een bijeenkomst zonder zekerheid of de benzine voldoende zou zijn voor de terugreis. Maar geen van deze obstakels kon Michael Kühnen ontmoedigen. Ze versterkten slechts zijn vastberadenheid en inzet. Hij was de drijvende kracht, de motor die zijn kameraden aanzette tot steeds nieuwe acties en successen behaalde.

Ondanks onze kleine omvang – volgens officiële cijfers van de Verfassungsschutz slechts 270 leden – werd de ANS/NA, inclusief haar nevenorganisaties, op 7 december 1983 verboden. Voor het eerst in de geschiedenis van de Bondsrepubliek was een organisatieverbod echter ineffectief. Michael Kühnen zelf reageerde op de dag van het verbod met een krachtige boodschap aan kameraden en de pers:

Wij zijn verboden. Nou en? Sieg Heil!

De gemeenschap die door een jaar van strijd en opoffering was gesmeed, liet zich niet zomaar ontbinden. Organisaties kunnen worden opgeheven, maar de mensen die ervoor vochten, blijven. Het grootse gevoel om onder één leiding voor een gemeenschappelijke zaak te strijden, bleef eveneens. Binnen enkele maanden moesten vooraanstaande West-Duitse politici toegeven dat het verbod een slag in het water was. De reactie daarop was een verscherping van de staatsterreur tegen Michael Kühnen. Opnieuw stapelden onderzoeksprocedures zich op, werd hij voor de rechter gesleept en bij elke gelegenheid door de politie gearresteerd onder de meest ongeloofwaardige voorwendselen. We wisten dat het niet lang zou duren voordat hij weer achter de tralies van een democratische gevangenis zou belanden. Michael Kühnen wist dit ook, was erop voorbereid en bereid.

De georganiseerde Duitse nationaalsocialisten staan onwankelbaar achter hem. Dit alleen al toont de charismatische uitstraling van Michael Kühnen en het ongeëvenaarde vertrouwen dat hij geniet onder zijn volgelingen. Er is geen twijfel dat dit zo zal blijven. Michael Kühnen is tijdens zijn leven al partijgeschiedenis geworden. Zelfs als hij vandaag uit ons midden zou worden gerukt, zou zijn naam onsterfelijk blijven zolang er nationaalsocialisten in Duitsland zijn – met andere woorden: zolang er een Duitsland is.

Dit boek, *De Tweede Revolutie*, werd tijdens gevangenschap geschreven en illegaal uit de gevangenis gesmokkeld. De eerste publicatie was gepland bij de Kritik Verlag van kameraad Thies Christophersen. Voordat het zover was, greep echter de politieke politie in. Het manuscript werd in beslag genomen, en Thies Christophersen en Michael Kühnen werden aangeklaagd. Hoewel het vonnis later werd vernietigd omdat het boek nog niet gedrukt was, markeert deze zaak een unicum in de West-Duitse rechtsgeschiedenis: voor het eerst probeerde een rechtbank mannen te veroordelen die een boek nog niet hadden gedrukt, maar slechts van plan waren het te drukken en te verspreiden. Dit alleen al bewijst hoe gevoelig *De Tweede Revolutie* ligt bij de machthebbers in West-Duitsland.

Op avontuurlijke wijze slaagden we erin een kopie van het manuscript te bemachtigen. Lange tijd werden fotokopieën ervan in het geheim verspreid, zodat bij een grootschalige politieactie ten minste één exemplaar bewaard zou blijven.

Inleiding

Ik ben een nationaalsocialist.
Ik ben een strijder, geen redenaar, en al zeker geen schrijver. Met mijn 23 jaar ben ik te jong voor memoires of politieke verhandelingen. Ik zit gevangen om mijn overtuiging, zonder toegang tot boeken of documenten om mijn betoog te stutten. Dit geschrift zal worden onderdrukt, want de burgerlijke wereld heeft haar oordeel over zogenaamde “neonazi’s” al klaar: hersenloze vechtersbazen, politiek tuig, psychopathische erfgenamen van een gaskamerpartij – zo zien onze vijanden ons. Zo willen de spreekbuizen van de systeempers, van de *Jüdische Allgemeine* tot *Arbeiterkampf*, van Springer tot *UZ*, van *Vorwärts* tot de *National-Zeitung*, ons aan het volk tonen. Dit boek heeft één doel: bewijzen dat wij anders zijn.

Ik schrijf als strijder, als praktijkmens, als oprichter en leider van een jonge frontorganisatie met een boodschap – niet als theoretische kletser. Mijn woorden zijn geen flets gebazel, maar een geloof doordrenkt met bloed, waarvoor ik in de cel zit. Ik ben niet onpartijdig of objectief, en dat wil ik ook niet zijn. Het gaat om de toekomst van ons volk, een volk dat tot de grootste en dapperste rassen van de wereldgeschiedenis behoort, maar nu zo diep is gezonken dat het hart bloedt. Dit boek wil aanklagen en veroordelen, uiting geven aan de brandende haat van mijn jonge kameraden, maar ook een nieuw, beter Duitsland schetsen: een Vierde Rijk waarin Duitsers weer vrij, trots, gelukkig en verenigd zijn.

Over mijzelf valt weinig te vertellen. Ik werd geboren op 21 juni 1955 in Bonn-Beuel, tien jaar na de verplettering van het Groot-Duitse Rijk. Als enig kind van een welgestelde burgerlijke familie, die met afschuw kijkt naar de daden van hun zoon, groeide ik op met een vroege passie voor politiek. Vanaf mijn veertiende leidde ik een bewogen politiek leven. Eerst was ik aanhanger van de NPD, die mij vanaf het begin te gematigd leek. Ik werd de eerste, en waarschijnlijk enige, nationaal-democratische leerlingenvertegenwoordiger in Bonn. Als jonge activist sloot ik mij aan bij de *Aktion Widerstand*, waarvan wij de groet nog steeds gebruiken. De W was even het eenheidssymbool van alle nationale krachten in de Bondsrepubliek. Maar het mislukken van de *Aktion Widerstand*, na de vergeefse poging van de NPD om de 5%-drempel te halen, werd de tweede tragedie van de nationale beweging in slechts vijf jaar. De oorzaak lag bij de burgerlijke lafheid van zogenaamde “nationale” reactionairen en, zoals we nu weten, bij het verraad van vrijmetselaars en zionistenknechten die zich in het nationale kamp hadden genesteld.

Zonder ooit mijn overtuiging te verloochenen, trad ik om tactische redenen kort toe tot de *Junge Union*, maar keerde me na enkele weken af, geschokt door het ongebreidelde carrièrisme van de vroeg oud geworden CDU-junioren. Na 1973 leek er eindelijk beweging te komen in de nationale scene. Een groep jonge, toegewijde patriotten – aanvankelijk zo’n vierhonderd – had de burgerlijke NPD verlaten en richtte de *Aktion Neue Rechte* (ANR) op, die explosief groeide. Hier ontmoette ik voor het eerst echte nationaalsocialisten, die hun overtuiging openlijk beleden. Waarschijnlijk was ik de eerste in mijn omgeving, het Rhein-Sieg-Kreis, die ANR-folders verspreidde. Maar de snelle groei van de ANR werd meer een vloek dan een zegen. Sekteleden doken op, splijtzwammen staken de kop op, en de ANR viel uiteen. Voor mij stortte alles in. Op mijn achttiende had ik al vier groepen doorgemaakt: de jeugdorganisatie van de NPD (JN), de *Junge Union*, *Aktion Widerstand* en ten slotte de *Aktion Neue Rechte*. In die tijd zag ik mijzelf als fascist, een fanatieke bewonderaar van Benito Mussolini, wiens strijd om de macht ik steeds weer met een warm hart herbeleefde.

Wat mij toen nog scheidde van het nationaalsocialisme, is wat velen scheidt die de propagandaleugens van de overwinnaars geloven: ik begreep niet waarom nationaalsocialisten zich tegen joden keerden. Voordat ik als negentienjarige tijdelijk de politiek vaarwel zei en mij vrijwillig meldde bij de Bundeswehr, beging ik één laatste politieke misstap. In pure radeloosheid flirtte ik, als overtuigd fascist, met het nationaalsocialistische communisme van de nieuwe (maoïstische) KPD. Deze fase was kort, maar opende mijn ogen: ook onder linksen zijn jonge idealisten actief die vaak het beste voorhebben. Sindsdien richt mijn haat zich op het liberaal-kapitalistische systeem, dat de beste zonen van ons volk tegen elkaar opzet om zichzelf te redden, en op het misdadige bolsjewisme, maar niet op de eenvoudige, misleide frontsoldaat met een ander veldpostnummer, die met hamer en sikkel. Hoe zou dit corrupte systeem trillen als, al was het maar voor een moment, de reusachtige revolutionaire stromingen van rechts en links zich verenigden en de bezettingsknechten in Bonn, handlangers van vreemde belangen, in de afgrond stortten!

Van 1 juli 1974 tot 1 september 1977 diende ik als vrijwilliger bij de Bundeswehr, waar ik de rang van luitenant bereikte. Tijdens mijn opleidingen kreeg ik vrijwel uitsluitend goede beoordelingen. Bijna twee jaar lang hield ik mij afzijdig van de politiek, hoewel mijn temperament soms opspeelde. Pas met de oprichting van de *Aktionsgemeinschaft Vierte Partei* (AVP) zag ik weer een kans. Ik nam vanaf het begin deel aan de organisatie van deze nieuwe rechtse partij, die voor de Bondsdagverkiezingen van 1976 over een miljoenenbudget beschikte. In Hamburg waren de omstandigheden bijzonder gunstig, dankzij onze "zwart-wit-rode" deelstaatvereniging. Het deelstaatbestuur van de AVP in Hamburg telde vanaf het begin minstens vier rechtsen, waaronder twee nationaalsocialisten. Ik maakte deel uit van dit bestuur, eerst als algemeen lid, later als plaatsvervangend deelstaatvoorzitter en beoogd Bondsdagkandidaat, tot de verkiezingskandidatuur mislukte. Tijdens deze periode leerde ik Wolf-Dieter Eckart kennen, een toen ongeveer 35-jarige gediplomeerd ingenieur en leider van de "Vriendenkring van de NSDAP". Eckart is dé nationaalsocialistische voorvechter. Al in 1967/68 begon hij met voorbereidingen voor de oprichting van de *Bund Deutscher Nationalsozialisten* (BDNS), die in 1969 werd verboden. Deze man versterkte mijn overtuiging dat ik op de juiste weg was. Had ik vroeger nog kunnen zeggen: "Rechts van mij is alleen de muur," nu zeg ik: "Ik bén de muur!"

Hamburg is een bolwerk van de nieuwe generatie nationaalsocialisten. Sinds eind jaren zestig registreren de staatsveiligheidsdiensten een "regionaal belangrijke NS-groep". Onder wisselend leiderschap en met steeds nieuwe namen zochten nationaalsocialisten een legale weg uit het getto van de oude reactionaire rechterflank: eerst via de JN, daarna in de *Standarte 17 Juni*, en ten slotte als de vrijetijdsvereniging *Hansa*, voorloper van de *Aktionsfront Nationaler Sozialisten*. In de NSDAP/AO, Gau Hamburg, strijden sinds 1971 jonge en oude nationaalsocialisten voor de opheffing van het NS-verbod.

De grond was dus vruchtbaar toen ik op 8 mei 1977, met steun van twee kameraden, de vrijetijdsvereniging *Hansa* oprichtte om het nationaalsocialisme in Hamburg nieuwe slagkracht en een frisse strategie te geven. Zo begon de weg uit de anonimiteit, naar het volk toe. Met steeds nieuwe ideeën provoceerden we de staatsveiligheid, dwongen we de pers tot verslaggeving, en hoorde het volk eindelijk: wij zijn terug! Het was een zware weg, geplaveid met arrestaties, onderzoeksprocedures, verlies van werk en woning. De terreur neemt toe, het systeem verzet zich.

Tussen januari en juli 1978 werd ik achttien keer gearresteerd, en werd ik de laatste keer in hechtenis genomen. Toch heb ik geen misdaad begaan: ik houd van mijn volk, vereer Adolf Hitler en spreek openlijk mijn mening uit – daarom slijt ik mijn dagen in de gevangenissen van de democraten!

Maar ik sta niet alleen. Achter mij en andere leiders van nationale en socialistische strijdverbanden staan nu al honderden jonge kameraden die geen gevaar schuwen, die voor hun volk bereid zijn hun toekomst, hun jeugd, zelfs hun leven op te offeren. Eerst kwamen de 18- tot 20-jarigen, nu sluiten zelfs 14- tot 16-jarigen zich aan onder onze vaandels. Hun aantal groeit dagelijks. Spoedig zullen het er duizenden zijn. Het hakenkruisverbod en de wetten ter bescherming van de joden zullen vallen, en de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zal opnieuw het lot van ons volk in handen nemen! Voor die dag leven wij, voor die dag vechten wij, voor die dag sterven wij! Wij, jonge patriotten, leiders en volgelingen, willen niets anders zijn dan dienaren van een komende NSDAP, die nu al ondergronds strijdt en ooit opnieuw de geschiedenis zal vormgeven!

Michael Kühnen

Waarom nationaalsocialisme?

De wereld staat versteld. Vijfendertig jaar na de ondergang van het Groot-Duitse Rijk, na herhaalde golven van heropvoeding en het verbod op de NSDAP, duiken in Duitsland opnieuw jonge mensen op die hakenkruisachtige armbanden dragen en verschijnen in zwarte of bruine hemden, zwarte broeken en kistjes. Groepen zoals de **Aktionsfront Nationaler Sozialisten** in Hamburg, de **Antikomintern-Jugend** in Hannover, het **Nationalrevolutionäre Arbeiterfront** in Bremen en de **Kampfgruppe Großdeutschland** in Frankfurt – om slechts enkele te noemen – belichamen deze heropleving.

De gemiddelde burger is verbijsterd. Hoe komen deze jonge "dwazen" erbij om zich te laten inspireren door het nationaalsocialisme? Gaat het hun soms te goed? Inderdaad, deze jonge kameraden hebben het in dit systeem zogenaamd "te goed". Velen komen uit arbeidersgezinnen, zijn zelf scholieren met weinig geld, vinden geen stageplaatsen, zijn werkloos of werden ontslagen vanwege hun overtuigingen. Ze zien geen kans op vooruitgang in een maatschappij waar afkomst en rijkdom zwaarder wegen dan prestaties, waar handenarbeid amper wordt gewaardeerd en een leerling van een volksschool als minderwaardig wordt behandeld. Thuis hebben ze vaak ruzie, en zodra ze hun partijuniform dragen, worden ze opgejaagd door de politie. Op zestien- of zeventienjarige leeftijd zijn ze vaker gearresteerd dan de gemiddelde burger in zijn hele leven.

Waarom doorstaan ze dit alles? Wat antwoorden deze jongeren als je vraagt: "Waarom zijn jullie nationaalsocialisten? Jullie hebben het toch goed?" Vaak vinden ze geen woorden om hun beweegredenen uit te leggen. Ze zijn erbij met hun hart, met een jong, gloeiend en gelovig hart. Ze verlangen naar een beter Duitsland, een **thuis** – geen kille, technocratische, materialistische betonwoestijn. Misschien kunnen ze hun gevoelens niet altijd goed verwoorden, maar één woord vat het samen: thuis. En er is nog een woord: **haat**. Haat tegen de burgerlijke, leugenachtige wereld die hun toekomst steelt. Haat tegen de ordediensten die zestienjarigen door de straten van Duitse steden jagen. Haat tegen de vijanden en verraders die Duitsland uitbuiten als een vreemde kolonie, omdat ze niet in staat zijn om zich waarlijk Duits te voelen. Ze begrijpen niet waarom communisten in deze staat alle vrijheid krijgen terwijl zij worden vervolgd. Ze begrijpen veel niet in deze op geld gerichte democratie – daarom zijn ze nationaalsocialisten.

Dan zijn er de ouderen. Ook hen gaat het zogenaamd "zo goed" in dit systeem. Hun pensioenen worden gekort omdat ze in de Waffen-SS dienden. Ze werden gemarteld door bezettingssoldaten vanwege hun lidmaatschap van de nationaalsocialistische beweging. Hun gezondheid is aangetast door de barre omstandigheden in Siberische dwangarbeiderskampen of door martelingen in westerse heropvoedingskampen. Decennialang moesten ze aanhoren hoe alles waar ze in hun jeugd in geloofden, waarvoor ze vochten en leden, en waarvoor hun vrienden en kameraden stierven, werd bespot, belachelijk gemaakt en vervolgd. Ze staan aan de verliezerskant van de geschiedenis, maar bleven trouw aan hun idealen. Nu, tegen alle verwachtingen in, treedt een nieuwe generatie aan die de oude vaandels overneemt. De strijd gaat verder, totdat Duitsland weer vrij is. Daarom blijven zij meedoen: de getrouwen, de oude strijders, die altijd zichzelf zijn gebleven.

Maar wat kan dit de gemiddelde burger schelen? Hij gelooft dat we vrij zijn, omdat hij zelf nooit een afwijkende gedachte heeft gehad en de gevolgen daarvan niet kent. Hij kan zich niet voorstellen hoe het voelt als de politie minstens eenmaal per maand je huis doorzoekt – vaak zonder

huiszoekingsbevel – op zoek naar hakenkruisposters. Hij denkt dat hij in een democratie leeft, omdat hij allerlei politieke groepen op straat ziet, maar merkt niet dat de belangrijkste beweging ontbreekt: de beweging die twaalf jaar lang het Duitse wezen belichaamde en nu bedolven ligt onder een berg leugens. Hij ziet niet dat organisaties zoals de Aktionsfront Nationaler Sozialisten, hoewel niet verboden, voortdurend worden gehinderd en geterroriseerd, totdat de spanning escaleert, zoals op 22 juli 1978, toen de stormtroep van de ANS veertig minuten lang een verzamelplaats verdedigde tegen een politie-eenheid van honderd man. Dit alles ontgaat de gemiddelde Bondsduitse burger. Het interesseert hem niet. Toch begint zelfs hij te voelen dat er veel moet veranderen. Dat merk je aan de groeiende afkeer van politieke partijen, de opkomst van burgerinitiatieven en protestbewegingen, en de dalende opkomst bij verkiezingen. Een tijdperk loopt ten einde. De oplossingsmechanismen van het kapitalistische systeem falen, en het communisme biedt slechts een glansloze optie zonder aantrekkingskracht.

Er is iets nieuws nodig om de verborgen verlangens van dit in wezen romantische volk te vervullen: een revolutionaire beweging die de mens als mens respecteert en hem als volksgenoot opneemt in een miljoenenstroom van gelijkgestemden, samen strevend naar een groot ideaal. Een beweging waarin privileges van geboorte of stand niet bestaan, maar waarin alle Duitsers – ieder op hun eigen plaats – bijdragen aan het welslagen van het geheel. Een volksgemeenschap waarin niemand alleen of eenzaam is, die de pijnlijke kloof tussen individu en collectief overbrugt. Een beweging die nastreeft wat voor andere volkeren al lang vanzelfsprekend is: alle mensen van hetzelfde bloed, dezelfde taal, cultuur en geschiedenis verenigen in één rijk. In de Duitse geschiedenis is er slechts één beweging die dit heeft bereikt: het nationaalsocialisme. En er is maar één groep in Duitsland die deze doelstelling helder en onvervalst oppakt: de Duitse vrijheidsbeweging, de nationaalsocialisten van de nieuwe generatie.

Wij zijn nationalisten, omdat wij voor Duitsland eisen wat voor andere Europese volkeren vanzelfsprekend is: zelfbeschikking en vrijheid, zowel naar binnen als naar buiten. Wij zijn nationalisten, omdat het ons tegenstaat dat we economisch afhankelijk zijn van buitenlandse machten die nog maar decennia geleden samenspanden om Duitsland te vernietigen; dat deze machten nog steeds duizenden bezettingssoldaten op ons grondgebied hebben; dat ons leger geen eigen generale staf mag opbouwen en direct onder de NAVO valt; dat uit Duitse belastinggelden miljoenen naar vreemde staten vloeien, waarmee we de oorlogen van de jodenstaat, de Vietnamoorlog, de wandaden van zwarte terroristen en de luxe van Afrikaanse stamhoofden hebben gefinancierd. Wij zijn nationalisten, omdat wij vinden dat onze politieke macht in de wereld moet overeenstemmen met onze economische kracht; omdat wij overtuigd zijn dat Duitsland een wereldmacht moet zijn om zijn historische taak te vervullen: wachter naar het oosten en speerpunt van de blanke wereld.

Wij zijn socialisten, omdat wij het verwerpen dat opleiding en connecties alles bepalen en capaciteit en inzet niets; dat de een een hooggeachte professor is en de ander een bespotte vuilnisman, ook al doet de vuilnisman zijn werk beter en is hij nuttiger voor de gemeenschap dan de professor die verveelde, linkse burgerzoontjes marxistische frasen influistert. Wij zijn socialisten, omdat wij het onacceptabel vinden dat een steeds kleiner deel van de bevolking de economie beheerst, voor zover die niet al in buitenlandse handen is. Wij zijn socialisten, omdat de economie de politiek moet dienen, niet andersom. Wij zijn socialisten, omdat de mechanismen van het

liberaal-kapitalisme falen en productiemiddelen niet in particuliere handen thuishoren. Er is economische planning nodig om de misstanden van het recente verleden te corrigeren. Wij zijn socialisten, omdat wij zien dat de situatie nu slechter is dan tien jaar geleden en iedereen voelt dat deze neergang voortduurt.

Een fundamentele verandering is nodig. Het kapitalistische tijdperk loopt ten einde, steeds machtelozer tegenover de uitdagingen van de toekomst. In het oosten loert het communisme, klaar om met glanzende frasen de verlosser te spelen, maar het brengt slechts slavernij, corruptie, wanbeheer en klassenheerschappij. Bij deze ontwikkeling dreigt het Duitse volk vermorzeld te worden. We moeten de overgebleven krachten van ons volk verzamelen, bundelen en richten op één doel: de nationale en sociale bevrijding van Duitsland.

Al vandaag delen wij nationaalsocialisten het gevoel van ontevredenheid met een groeiend deel van de bevolking. Dit leger van ontevredenen is onze achterban. Maar hoe maken we hun duidelijk dat niet alleen dit systeem hen bedriegt, maar ook kerken, sekten, vakbonden en protestbewegingen slechts schijnoplossingen bieden, die de krachten van de revolutie versnipperen omdat ze niet zien waar ze thuishoren? Het nationaalsocialisme is geen starre, dogmatische partij; het is een levende beweging, een verzamelpunt van de beste krachten van een volk. Het is veelzijdig als dit volk en richt zich tot alle lagen en groepen. Het nationaalsocialisme heft belangentegenstellingen op door iedereen in te bedden in een staats- en volksorganisme, doordrongen van één wil, één doel.

Onze beweging geeft het gevoel deel te zijn van een gemeenschap – geborgenheid – en zoekt op die basis naar oplossingen. Niet de oplossingen zelf zijn doorslaggevend, maar de idee van de volksgemeenschap. Wij bieden geen kant-en-klare recepten, geen wondermiddelen. Wij zijn vaderlandslievende Duitsers die weten dat voor een gelukkig, verenigd volk niets onmogelijk is. Hier ligt de sleutel tot het overwinnen van de toekomst. Andere groepen stellen spitsvondige programma's op, richten zich op deelproblemen, verspillen tijd met lapwerk. Nationaalsocialisme is de wil van een volk om te overleven. De keuze is helder: nationaalsocialisme of ondergang.

Velen in dit land geven ons diep vanbinnen gelijk, maar hun aangeboren traagheid en lafheid drijven hen tot uitvluchten. Ze zeggen: "Jullie zijn te klein en hebben iedereen tegen." Wij antwoorden met een spottende stelregel: "Miljoenen hippies kunnen niet dwalen, daarom eisen wij hoofdluizen!" En met een serieuze stelregel: "Als je van Duitsland houdt, sluit je aan bij de Duitse vrijheidsbeweging, en daarna bedenken we samen hoe we winnen." Het ene is de gemakkelijke weg naar overgave, het andere de steile weg naar strijd, waarvan de uitkomst ongewis is. De geschiedenis leert dat beslissingen vallen tussen actieve minderheden. Wij zijn zo'n minderheid: goed georganiseerd, bereid tot opoffering, en overtuigd dat het volk ons ooit zal steunen, zoals het Adolf Hitler steunde. Een beweging groeit door vervolging – dat zien we dagelijks – en daarom twijfelen wij niet aan onze uiteindelijke overwinning.

Sommigen zeggen: "Jullie imiteren slechts een dood verleden. Het nationaalsocialisme ging in 1945 onherroepelijk ten onder." Maar iets wat zoveel jonge mensen begeestert en tot het uiterste offer drijft, is niet dood. Ideeën sterven niet. Natuurlijk herhaalt de geschiedenis zich niet exact. Het gaat ons niet om staatsvormen of organisatienamen, maar om de fundamenten, de ideeën van het

Derde Rijk, die vandaag actueler zijn dan ooit. Geen beweging die met geweld en terreur werd neergeslagen, kreeg achteraf zozeer gelijk als het nationaalsocialisme:

- Het nationaalsocialisme waarschuwde voor rassenvermenging en vreemde immigranten – nu kampen bijna alle staten van de blanke wereld met rassenproblemen. In Duitsland klinken waarschuwende stemmen over de tweede generatie gastarbeiders, het proletariaat van morgen.

- Het nationaalsocialisme waarschuwde voor de macht van het wereldjodendom – nu beheerst het zionisme vrijwel alle westerse regeringen. De Amerikaanse en Duitse bondsregering dansen volledig naar de pijpen van Wall Street en Jeruzalem.

- Het nationaalsocialisme waarschuwde voor ruimtenood die tot uitsterven leidt zonder voldoende levensruimte – nu is de geboortedaling zo bedreigend dat zelfs democraten flirten met geboortestimulerende maatregelen, zonder te zien dat het probleem niet in de pil ligt, maar in de overbevolking van 80 miljoen Duitsers. Biologie leert dat overbevolking bij dieren leidt tot collectieve zelfmoord of geboortestilstand, maar men weigert dit toe te passen op de mens.

- Het nationaalsocialisme voerde eugenetische maatregelen in om het erfgoed te verbeteren – nu waarschuwen wetenschappers voor ongecontroleerde voortplanting, die verwoestende effecten zal hebben op het menselijk erfgoed in de komende duizend jaar: de mensheid verdwaast.

- Het nationaalsocialisme realiseerde de volksgemeenschap – nu grijpen zelfs gemeenschap-ondermijnende democraten naar dit concept, sprekend van sociaal partnerschap, hopend dat het in dit systeem werkt zoals in het Derde Rijk. Ze vergeten dat zulke oproepen alleen slagen in gezonde staten.

- Het nationaalsocialisme streefde naar vrijheid van het buitenland en economische autarkie – nu klaagt men over afhankelijkheid van de wereldeconomie, die verantwoordelijk wordt gehouden voor de economische crisis.

- Het nationaalsocialisme bracht orde, netheid en discipline – nu klaagt men over de onregeerbaarheid van westerse democratieën en stijgende criminaliteit.

De lijst is eindeloos, maar deze voorbeelden volstaan. Wij willen het moeras uit. Daarom hebben we het nationaalsocialisme nodig!

Het nationaalsocialistische ideaal

Het is een van de zwaarste taken om de kern van het nationaalsocialisme in woorden te vatten. Eén zin vat de essentie samen:
"Het nationaalsocialisme is de levenswil van een volk, belichaamd in een partij."
Met deze definitie zou dit betoog afgesloten kunnen zijn, want ze omvat reeds de kern van volksgemeenschap, autarkie, planeconomie, Groot-Duitsland, ras en levensruimte. Voor de nationaalsocialist zijn programma's geen starre dogma's, maar middelen om één doel te dienen: de toekomst van het Duitse volk en het blanke ras veiligstellen. Toch wil ik de nationaalsocialistische idee volledig uiteenzetten, niet om nieuwe dogma's te scheppen, het NSDAP-programma te herschrijven of de ideeëngeschiedenis te beperken tot de periode 1920-1945. Ik betrek ook de lange verbodsperiode en de inzichten van de huidige nationaalsocialistische beweging in mijn betoog.

Centraal staat het besef van de volksgemeenschap. Het volk is het grootste natuurlijke verband waartoe we een spontane loyaliteit en een gevoel van verbondenheid ervaren. Deze band groeit organisch, van de familie – de kleinste cel van de gemeenschap – via de stam, het dorp, de stad en de regio, tot aan het volk. Wanneer deze natuurlijke opbouw intact is, is een volk gelukkig. Er heerst vertrouwen en zelfverzekerdheid, en zelfs zware tijden worden relatief draaglijk doorstaan. Alleen omdat het nationaalsocialisme erin slaagde deze volksgemeenschap te vormen, kon het zes jaar lang standhouden tegen de hele wereld. De nationaalsocialistische staat viel niet uiteen; tot de laatste minuut was er geen volksopstand. Pas na een duidelijke militaire nederlaag, uitgeput door bommen, terreur en leugens, stortte het volk in.

Sinds de industriële revolutie is het gevoel van volk en thuis, het besef deel te zijn van een groter geheel, steeds meer vervaagd. Tot aan de Eerste Wereldoorlog leefde dit gevoel nog, maar daarna verdween het geleidelijk. De verbondenheid met de directe leefomgeving ging verloren door toenemende mobiliteit en de lelijkheid van moderne steden, die dergelijke gevoelens niet langer oproepen. De uitgebreide familie viel uiteen, en zelfs het kerngezin wordt nu als ouderwets beschouwd. Alle fundamenten waarop een gezonde staat kan rusten, zijn verdwenen of wankelen onder de druk van duistere krachten. Dit verval is niet louter het resultaa van onvermijdelijke industriële vooruitgang; het wordt actief bevorderd en deels gestuurd door een verborgen wereldvijand, waarover later meer. Dit verval moeten we nuchter vaststellen. Hulpeloos klagen, zoals burgerlijke kringen doen, is zinloos; het negeren, zoals sommige nationale geleerden verkiezen, is onverstandig.

We kunnen niet, zoals autoritaire regimes, regeren met het geweer op de resten van deze fundamenten. We willen de overal voelbare hunkering naar een natuurlijke, zekere orde benutten om deze fundamenten opnieuw op te bouwen. We streven naar iets nieuws, niet naar het beheer van oude resten. Onze visie richt zich niet alleen op de staat of zijn vorm (autoritair), maar op het hele volk en is totalitair. Het nationaalsocialisme ziet zichzelf als een volkse, niet als een autoritaire wereldbeschouwing; het is revolutionair, niet conservatief. Het combineert een elitebewustzijn met een massabeweging – een schijnbare tegenstelling die het nationaalsocialisme zijn unieke dynamiek en slagkracht geeft. Binnen onze beweging zijn mensen niet gelijk, maar wel gelijkwaardig. Van de volksschoolleerling tot de student respecteren we elkaar. We kennen geen standenwaan, alleen onvoorwaardelijke kameraadschap. De toekomstige volksgemeenschap

wordt al in onze beweging voorgevormd. Dit verklaart de aantrekkingskracht op jongeren en op wie voelt dat er iets ontbreekt in hun leven. Het verklaart ook een ander kernprincipe:

De nationaalsocialistische beweging eist de enige en onbeperkte macht in Duitsland op. Dit gold vroeger, geldt nu en zal morgen gelden. Het nationaalsocialisme is geen partij die macht wil om een programma uit te voeren; het belichaamt een toekomstige gemeenschap die zich óf volledig doorzet óf niet bestaat. De tragedie van het nationaalsocialisme was dat Adolf Hitler dit niet volledig bereikte. Hij sloot een pact met de reactie en offerde Ernst Röhm op. De nationaalsocialistische revolutie mislukte niet in 1939 bij het uitbreken van de oorlog, niet in Stalingrad, noch bij de capitulatie; ze mislukte op 30 juni 1934, toen de Tweede Revolutie werd opgegeven en de trouwste nationaalsocialisten zinloos werden geofferd.

Dit principe moet vandaag sterker worden verdedigd dan ooit. Nationaalsocialisten houden zich aan democratische wetten, maar verbergen niet dat ze geen oppositie zullen dulden zodra ze aan de macht zijn. Oppositie tegen het nationaalsocialisme is oppositie tegen het volk en daarmee volksverraad. Een beweging die de enige macht opeist en al in de strijdperiode de toekomstige staat vormgeeft, heeft een uniek organisatieprincipe nodig. Anders dan andere partijen streeft de nationaalsocialistische beweging ernaar alle stromingen, klassen en standen van het volk te verzoenen, het hart van het volk te winnen, het volk op te voeden en het nieuwe rijk al in haar gelederen te belichamen. Om dit te bereiken, schiep Adolf Hitler het Führerprinzip: een systeem van selectie van de besten, persoonlijke verantwoordelijkheid, discipline en orde. Dit militaire principe heeft zich millennia lang bewezen in de zwaarste omstandigheden: oorlog.

Zelfs democratische staten hanteren dit principe in hun leger. Maar geloven democraten werkelijk dat vredestijd minder complex is dan oorlogstijd? Waarom democratiseer je dan niet het leger, zoals je de politiek hebt gedemocratiseerd? Wat een hypocriete inconsequentie! Ik beschouw het militaire Führerprinzip als superieur aan de onverantwoordelijke toevalsbeslissingen van de democratie en eis dat het wordt toegepast op de staat. Dat is eerlijk en consequent. Democraten daarentegen noemen meerderheidsbesluitvorming heilig en beproefd, vervolgen tegenstanders ervan en sluiten ze op, maar leiden hun leger of politie niet volgens die principes.

Democraten, ik vraag jullie: wat onderscheidt het leiden van een leger van het sturen van een volkseconomie, die jullie zo ijverig democratiseren? Is een leger leiden eenvoudiger dan een staat? Of weten jullie dat jullie niet aan de macht zouden blijven als je persoonlijk verantwoordelijk werd gesteld voor je fouten? Zijn jullie niet bang dat jullie dilettantisme zou blijken als je je niet langer kon verschuilen achter kiezers, vergaderingen of fractiebesluiten, maar het volk recht in de ogen moest kijken? Jullie kennen het volk niet meer, spreken niet tot mensen maar tot cameralenzen, en verkondigen niet je mening maar wat de media behaagt. Jullie zijn de weerzinwekkendste leiders die een volk ooit had. Dat voelen de jongeren in onze beweging, en ze verachten jullie!

Geen ordeningsprincipe is volmaakt, en het Führerprinzip kent een grote uitdaging: het vormen van een capabele leidende elite. Sinds Adolf Hitlers dood is er geen “dé” Führer meer. Na de oorlog waren er slechts imitatoren, karikaturen van ijdelheid. De NSDAP/AO, de ondergrondorganisatie van de NSDAP, stelt dat niemand sinds Hitler diens autoriteit kan opeisen, die hij verdiende door zijn genialiteit. Leiderschap betekent meer verantwoordelijkheid, meer prestaties en meer offers dan anderen. In de NSDAP/AO is het Führerprinzip het zuiverst gerealiseerd, misschien beter dan in

het Derde Rijk. Hier vormt zich een strijdvaardige elite, klaar om de verantwoordelijkheid voor ons volk te dragen, terwijl ze nu door de gevangenissen van de bezettingsrepubliek gaan. Hier wordt een nieuw type mens gesmeed, ver verwijderd van de corrupte, verantwoordelijkheid mijdende “hoogwaardigheidsbekleders” van de West-Duitse rompstaat. Deze nieuwe leiders zullen hard en trots zijn, hun overtuiging en offers koesteren, hun volk liefhebben en niet verraden. Ze kennen armoede en wanhoop, maar weten dat de wil alles overwint. Gehard door vervolging kennen ze hun tegenstanders en zullen ze die confronteren: zij zijn het nieuwe Duitsland!

De nationaalsocialistische volksgemeenschap herdefinieert revolutie, anders dan de democratie of het bolsjewisme. Onze revolutie draait niet om bloedbaden of het vereffenen van rekeningen, maar om een nieuw begin, de verzoening van alle Duitsers in een Duitse staat. De nationale opstand van 30 januari 1933 verliep zonder één gebroken ruit – een van de machtigste, maar minst bloedige revoluties in de geschiedenis, onvergelijkbaar met de bloedschuld van de democraten in 1789 of de bolsjewistische Oktoberrevolutie van 1917. Ook onze Tweede Revolutie zal een groot verzoeningsaanbod zijn voor alle Duitsers. Een algemene amnestie zal de gevangenissen legen; iedereen – voormalige criminelen en politieke tegenstanders – krijgt de kans zich te bewijzen in de nieuwe staat. Alleen wie dit vertrouwen beschaamt, zal hard en genadeloos worden aangepakt. Misdaad zal krachtig worden onderdrukt, hoog- en landverraders worden geëxecuteerd, anti-Duitse krachten bestreden. Een revolutionaire justitie zal de burgerlijke rechtspraak vervangen, geleid door één principe: recht is wat het Duitse volk dient.

We hebben geleerd van de nederlaag van 1945. We verloren omdat in de roes van 1933 een cruciale tegenstander over het hoofd werd gezien: de reactie. Deze reactionaire krachten versloegen het nationaalsocialisme, maakten een overwinning in de wereldoorlog onmogelijk door landverraad en stortten het Duitse volk in de grootste catastrofe van zijn recente geschiedenis: de ineenstorting. In de harten van jonge nationaalsocialisten brandt haat tegen deze reactionaire, burgerlijke conservatieven, die zich snel aanpassen, na een zege in onze gelederen stromen en ons bij tegenslag verraden. Dit mag nooit meer gebeuren. Duizenden jonge strijders zweren deze eed. We zullen het burgerdom niet langer vertrouwen of hun diensten gebruiken. Het hoort op de vuilnishoop van de geschiedenis; de revolutionairen bezitten de toekomst. Wij, nationaalsocialisten, patriotten en vrijheidsstrijders, omarmen de Tweede Revolutie. Dat we het bolsjewisme kunnen verpletteren, bewezen we in 1933; dat we ook de reactie zullen overwinnen om de Duitse revolutie te voltooien, is de erfenis van Ernst Röhm, die wij zullen vervullen.

Nationaalsocialisten zijn socialisten; we streven naar een nationale, socialistische gemeenschap, een versmelting van nationalisme en socialisme. Zolang burgerlijke nationalisten en revolutionaire socialisten elkaar als vijanden beschouwen, zal het kapitalistische systeem deze verdeeldheid uitbuiten om te overleven. Alleen een beweging die de kracht van de nationale zaak combineert met opkomen voor de achtergestelden, kan dit systeem verslaan. Socialisme is geen klassenstrijd, maar de gezamenlijke strijd van alle lagen van een volk voor een menswaardig bestaan.

De uitdagingen van de toekomst zijn immens en alleen oplosbaar door samenwerking: ondernemers en arbeiders, studenten en scholieren, kantoorklerken en boeren, verenigd in een allesomvattende beweging waarin vakmensen samen echte oplossingen zoeken. De arbeidskracht, inventiviteit en inzet van een volk van 80 miljoen, ingezet voor alle Duitsers – dat is het Duitse socialisme. Marxisten zien privébezit van productiemiddelen als de kern van het

kapitalisme. Ze nationaliseren en denken het probleem op te lossen, maar grondstoffen blijven schaars, motivatie ontbreekt en bureaucratie veroorzaakt chronische crises. Geen marxistische economie overtreft het kapitalisme. Velen accepteren daarom het kapitalisme en zijn crises gelaten.

Maar vergeten jullie wat het nationaalsocialisme bereikte? In slechts twee jaar verdwenen zes miljoen werklozen. Er waren geen stakingen, maar de arbeider was een gelijkwaardige burger, geen uitgebuit proletariër. Ondernemers behielden hun fabrieken, maar centrale sturing zorgde voor rechtvaardigheid. Arbeiders reisden naar het buitenland, sociale voorzieningen waren voorbeeldig, alle beroepen werden gerespecteerd en prestaties telden boven diploma's. De economie bloeide zonder gastarbeiders, onafhankelijk van de kapitalistische wereldeconomie, en iedereen leefde in welvaart. Dat was het Duitse socialisme, bereikt in zes vredesjaren van een nationaalsocialistische staat.

Ik ben geen theoreticus, maar wil enkele kernpunten van de nationaalsocialistische volkseconomie belichten. De kern is de corporatieve staat. We erkennen verschillende maatschappelijke lagen en hun belangen, maar verwerpen de marxistische tweedeling in bourgeoisie en proletariaat, evenals het kapitalistische "vrije spel der krachten" dat rechtvaardigheid zou brengen. Centrale sturing is essentieel om nutteloze productie en verkeerde beslissingen te voorkomen. Alle beroepsverenigingen en belangengroepen worden opgenomen in corporaties, waarin werkgevers, werknemers en nationaalsocialisten gelijkwaardig zijn vertegenwoordigd. Via deze corporaties vindt medezeggenschap plaats, niet via strijdende partijen.

Mensen worden geboren in families, groeien op in dorpen, steden of regio's en brengen hun leven door op de werkplek – dat zijn de natuurlijke verbanden waarin ze moeten meebeslissen. Politieke partijen zijn onnatuurlijk en scheidend; ze zijn achterhaald. Corporaties sturen ook de volkseconomie. Marxisten focussen op het bezit van productiemiddelen, kapitalisten op vrije krachten – beide falen. De nationaalsocialistische sleutel is de beschikking over productiemiddelen. Ondernemers blijven eigenaar, maar volgen staatsplanningsbesluiten, uitgewerkt in corporaties. Dit motiveert hen om efficiënt te werken, terwijl privé-eigendom de motor blijft van een sterke economie. In uitzonderingsgevallen kan een staatscommissaris worden aangesteld, maar eigendom blijft behouden.

Deze volkseconomie richt alle deelgebieden op één doel. De partij leidt de staat, de staat stuurt de economie. Individuele inbreng vindt plaats in corporaties, waar levensomstandigheden worden geregeld, en in de partij, waar de politieke koers wordt bepaald – alles ten bate van het Duitse volk. Dit klinkt theoretisch, maar fascistische en nationaalsocialistische staten in de jaren dertig bewezen dat het werkt. De corporatieve gedachte is de derde weg tussen kapitalisme en communisme, de weg naar de Duitse toekomst.

De nationaalsocialistische economische planning heeft drie directe doelen:

1. **Werkloosheid uitbannen**: Het recht op werk is gewaarborgd. Een algemene arbeidsdienstplicht wordt heringevoerd. Staatsprogramma's integreren werklozen, en vertrouwen in de toekomst normaliseert de economie.

2. **Terugkeer van gastarbeiders**: De Duitse economie is voor Duitsers. Illegale en alleenstaande gastarbeiders worden onmiddellijk uitgezet, anderen binnen een jaar. Duitsland voor de Duitsers!

3. **Autarkie**: Vrijheid vereist onafhankelijkheid van buitenlandse druk. De staat zal eigen grondstoffen beter benutten en exportafhankelijkheid verminderen. Totale autarkie is onhaalbaar, maar afhankelijkheid kan worden gereduceerd via een doordachte buitenlandpolitiek.

Voor de buitenlandpolitiek vormt de groot-Duitse idee de spil. Deze term doet burgers sidderen; ze associëren hem met oorlog en bloedvergieten. Ze voelen zich tevreden in het "rijke krimp-Duitsland" en hebben geleerd dat Oostenrijkers, Zwitsers, Zuid-Tirolers en Elzassers eigen nationaliteiten hebben, zelfs dat er een West- en Oost-Duitse natie zou bestaan. De bezettingsmacht in Bonn probeerde een bondsduits nationaal gevoel te kweken, met weinig succes. Jarenlang was Groot-Duitsland taboe. Alleen Oostmark-kameraden pleitten ervoor, in stilte, want in Oostenrijk is het eisen van de Anschluss strafbaar. De Deutsch-Völkische Gemeinschaft en de nationaalsocialistische ondergrondbeweging braken dit taboe, gevolgd door studentenverenigingen en de Aktionsfront Nationaler Sozialisten in 1977.

De groot-Duitse idee bedreigt de wereldvrede niet; het is een natuurlijk recht van het Duitse volk. We eisen wat voor andere volkeren vanzelfsprekend is: alle mensen van één taal, cultuur, geschiedenis en bloed verenigen in een vrije, sterke staat. Waarom schreeuwen onze buurvolkeren moord en brand als wij dit recht opeisen? Geven Fransen Corsica op, of Engelsen Schotland, hoewel Corsicanen en Schotten een zelfstandiger cultuur hebben dan Oostenrijkers, wier Duitstaligheid eeuwenlang onbetwist was? Europese staten onderdrukken autonomie om hun politieke rol te behouden. Wij respecteren dit, maar eisen hetzelfde begrip voor Groot-Duitsland. Realisten noemen dit onhaalbaar, maar de toekomst biedt kansen. De wil van een volk bepaalt zijn lot. Wij, nationaalsocialisten, aanwezig waar Duitse stemmen klinken, wachten geduldig maar vurig op onze kans. Zelfs na eeuwen zal Groot-Duitsland verrijzen als we het verlangen levCDS houden.

Het Duitse volk heeft twee historische missies: de erfenis van het Avondland bewaren en het Arische Europa beschermen tegen Azië. Door inmenging van de VS en de Sovjet-Unie, de nederlaag van Europese machten onder Duitse leiding en de deling van het rijk verloren we deze rollen, tot schade van blank Europa. Al dertig jaar is Europa uitgeschakeld in de wereldpolitiek, terwijl Amerika, Rusland, Japan en China de toekomst bepalen. Europese staten bedrijven provinciepolitiek, geven toe aan ontwikkelingslanden, ontvangen orders uit New York en Jeruzalem, laten hun legers leiden door Amerikaanse generaals en kruipen voor de Sovjet-Unie. Dit is de schuld van de democraten.

De toekomstige nationaalsocialistische revolutie moet Europees zijn om fouten te vermijden. Overal groeit ontevredenheid. Blanken die hopen op een betere toekomst verzamelen zich onder het hakenkruis. De eenwording van Duitsers leidt tot de eenwording van Europeanen en uiteindelijk tot de Arische volksgemeenschap.

De rassenkwestie is wetenschappelijk, maar ik ben geen wetenschapper. Ik wil fundamentele waarheden samenvatten binnen de nationaalsocialistische wereldbeschouwing. Een mens – zijn intelligentie, karakter en uiterlijk – wordt gevormd door omgeving en erfelijkheid. Modern gedragsonderzoek, zoals dat van Eysenck en Jensen, toont aan dat erfelijkheid zwaarder weegt, ook op geestelijk en emotioneel vlak. Democratieën en het Oostblok negeren dit, omdat hun gelijkheidsdogma wankelt. Het nationaalsocialisme baseert zich op de eeuwige wetten van het leven en erkent de menselijke natuur. Om de mens te verbeteren, volstaat het niet de omgeving aan te passen; het erfgoed moet worden aangepakt. “Kweken” klinkt hard, maar miskent niet de mens als resultaat van evolutie, getest in de strijd om het bestaan.

De moderne mens negeert natuurwetten, zet evolutie buitenspel en creëert een privéhel door zijn natuur te miskennen. Zijn “menselijkheid” laat miljoenen misvormde, zieke mensen voortplanten, en rassenvermenging brengt kinderen voort die lijden onder innerlijke en maatschappelijke tweestrijd. Het nationaalsocialisme onderzoekt de menselijke natuur zonder vooroordelen, respecteert natuurwetten en bewaart de zuiverheid van het ras door een verbod op rassenvermenging en eugenetische maatregelen. Dertig jaar verbod op rassenonderzoek moet worden ingehaald om de schade van democratisch verval te beoordelen. Angelsaksische wetenschappers bevestigen de juistheid van onze visie.

Over het jodendom: dit is minder een raciaal dan een volkscultureel probleem. Toch geldt onvoorwaardelijk het testament van de Führer:

“Bovenal verplicht ik de leiding van de natie en haar volgelingen tot scrupuleuze naleving van de rassenwetten en tot meedogenloze weerstand tegen de wereldvergiftiger van alle volkeren, het internationale jodendom.”

De nationaalsocialistische wereldbeschouwing rust op vier pijlers:

- De volksgemeenschap
- De corporatieve gedachte
- Het groot-Duitse idee
- Het besef van ras.

Hierop bouwt de spectaculaire terugkeer van onze beweging. Het nationaalsocialisme is het antwoord op de noden van heden en toekomst. Samen met patriottische Duitsers, zoals de Groenen, vormen we een vrijheidsbeweging die vecht voor een zekere toekomst. Onze revolutie zal alleen slagen als ze, anders dan in 1933, de blanke wereld omvat, zodat het blanke ras het derde millennium overleeft.

De Arische volksgemeenschap

Wij onderscheiden vier grote hoofdrassen:

1. Het Arische (blanke) ras
2. Het zwarte ras (negers)
3. Het gele ras (Aziaten en Eskimo's)
4. Het rode ras (indianen)

De indianen spelen historisch geen significante rol meer. Het zwarte ras, dat rassenmatig gemiddeld minder begaafd is dan Ariërs en Aziaten, heeft nog geen betekenisvolle positie, maar hun opmerkelijke vitaliteit en energie kunnen in de toekomst een bedreiging vormen. Het gele ras heeft sinds mensenheugenis culturele en politieke topprestaties geleverd, maar hun hoge culturen neigen, net als vroeger die van de indianen, tot verstarring en onbeweeglijkheid. De verschillen tussen deze rassen zijn onmiskenbaar.

De mens vormt een onverbrekelijke eenheid van lichaam en geest – niemand betwist dat psychische problemen lichamelijke ziekten kunnen veroorzaken. We weten ook dat erfelijkheid de mens in hoge mate bepaalt. Is het dan onlogisch te stellen dat duidelijke lichamelijke en erfelijke verschillen tussen rassen ook erfelijke verschillen in geestelijk en emotioneel opzicht met zich meebrengen?

Wij nationaalsocialisten stellen vast: genetische verschillen tussen rassen zijn wetenschappelijk bewezen. Moderne gedragsleer en biologie bevestigen dit, maar deze inzichten worden onderdrukt. Begin jaren zeventig toonde de Amerikaanse professor Jensen aan dat negers bij intelligentietests gemiddeld 10% slechter scoorden dan blanken. Linkse sociologen verklaarden dit door milieuverschillen en betere kansen voor blanken. Toen Eskimo's, met slechtere levensomstandigheden dan Amerikaanse negers, werden getest, presteerden zij verrassend genoeg beter dan negers en soms zelfs beter dan blanken. Sindsdien heerst een georganiseerde stilte rond deze onderzoeken. Wij doorbreken dit taboe, juist omdat we weten dat we hiermee de fundamenten van de naoorlogse orde aanvallen: democratie, bolsjewisme, dekolonisatie en ontwikkelingshulp.

Wij nationaalsocialisten verklaren: het dogma van menselijke gelijkheid is een weerlegde leugen. Mensen en rassen verschillen – niet alleen uiterlijk, maar ook in wezen. Wie deze waarheid om politieke redenen onderdrukt, is een reactionair. Wie gelooft dat negers slechts financiële en technische hulp nodig hebben om onze beschaving te evenaren, is een dwaas die belastinggeld verspilt. We moeten de verscheidenheid van rassen erkennen om de toekomst helder tegemoet te treden.

Verscheidenheid impliceert geen hoger- of lagerwaardigheid. De waarde van rassen mag gelijk zijn, hun wezen is verschillend – dáár draait het om. Verscheidenheid leidt van nature tot conflicten, zoals de natuur het bedoelt: alleen door strijd om het bestaan zegeviert het betere, de sleutel tot evolutie. De geschiedenis is een geschiedenis van rassenstrijd. In het Derde Rijk leverden historici hiervoor bewijzen, ondersteund door gezond verstand: wie in de strijd om het bestaan staat, weet

dat hij zich moet doorzetten. Als ik een zitplaats heb in een volle tram, staat een ander; als mijn gezin een huis bewoont, kan een ander daar niet wonen; als mijn bedrijf een opdracht krijgt, verliest de concurrent; grondstoffen die mijn volk gebruikt, ontbreken elders; een levensruimte behoort toe aan het ras dat haar veroverde en behield.

Leven is strijd, zoals Adolf Hitler zei: “Een volk dat verklaart niet meer te willen vechten, schaft de oorlogen niet af, maar alleen zichzelf!” Klagen is zinloos; wij hebben de wereld niet geschapen, maar moeten haar wetten erkennen en benutten om te overleven voor wie onze loyaliteit verdienen: eerst het Duitse volk, dan het blanke ras. Rassenstrijd is geen blinde oorlog van allen tegen allen. De mens, begiftigd met verstand, kan bondgenootschappen sluiten, wapenstilstanden handhaven en vreedzaam onderhandelen. Dit moeten we doen, maar de rassenstrijd als feit en achtergrond van het leven nooit vergeten.

Wanneer we in de VN met ontwikkelingslanden onderhandelen over meer hulp, is dat rassenstrijd. Wanneer grondstoflanden hogere prijzen eisen, is dat rassenstrijd. Wanneer negers bij de Olympische Spelen triomferen met de “Black Power-groet”, is dat rassenstrijd. Wanneer kleurlingen massaal naar Groot-Brittannië immigreren en burgerrechten eisen, is dat rassenstrijd. Wanneer zwarten in zuidelijk Afrika de macht opeisen, ondanks de blanke opbouw van het land, is dat rassenstrijd.

Het ontkennen van rassenstrijd is je ogen sluiten en hopen dat Duitsland hiervan verschoond blijft. Maar de Duitser opent zijn ogen en ziet op stations groepen vreemdrassigen die Duitse meisjes nafluiten; stadswijken zoals Berlin-Kreuzberg, waar amper nog Duitsers wonen; criminele bendes van ontwortelde tweede-generatie gastarbeiders; wilde stakingen door gastarbeiders; instanties die de geboortedaling bagatelliseren met cijfers waarin vreemdrassige kinderen zijn opgenomen; bendegevechten in Hamburgs St. Pauli tussen blanken en negers die zich als pooiers vestigen.

De gemiddelde burger denkt dat rassenstrijd Duitsland niet zal treffen. Maar we zitten er al middenin en dreigen te verliezen, omdat niemand de problemen erkent, partijen verkiezingen willen winnen, democraten buitenlanders niet willen bruuskeren, Duitsers geen racismebeschuldigingen willen en vage praat over menselijkheid de zorgen van ons volk negeert. Duitsers, verdedig jezelf!

De wereld en haar rijkdommen zijn verdeeld tussen rassen. Eeuwenlang toonde het blanke ras zijn capaciteiten, vitaliteit en doorzettingsvermogen, en tot halverwege de 20e eeuw beheerste het de wereld. Twee broederoorlogen in dertig jaar deden de Arische heerschappij wankelen. Gekleurde volkeren kwamen in opstand en vochten een onafhankelijkheid uit die hun problemen verergerde. Westerse democratieën keken met schuldgevoel en berusting toe, zonder in te grijpen. In decennia kromp het blanke machtsgebied, en erger: we verloren controle over grondstoffen. Deze ontwikkeling bedreigt onze biologische toekomst, net als de geboortedaling. De Arabische olieboycot toonde deze realiteit in brute helderheid.

Voor het eerst vecht het Arische ras om zijn bestaan. Na eeuwen van overheersing lijkt dit voor velen ongelooflijk. De burger kijkt uit zijn raam: auto’s rijden, straten bruisen, fabrieken produceren, de levensstandaard is hoog. “Zo erg zal het niet worden,” denken velen, echoën politici en media. Maar wij durven de waarheid te spreken: we leven in een eindtijd. Deze rijkdom, dit welzijn, de gemakken van het industrietijdperk zijn wankele decors waarachter de dood loert –

een verkwisting van ons erfgoed, een korte roes voor een bitter ontwaken. Diep vanbinnen weet iedereen dat het niet lang zo kan doorgaan, dat de rijkdom opraakt, het krediet is overschreden.

Maar deze voorgevoelens worden verdoofd. Men vertrouwt op politici die het volk sussen als een geestelijke een stervende patiënt. Deze leiders zijn machteloos en weten één ding: in 1945 vernietigden ze met het nationaalsocialisme de toekomsthoop van een groot ras. Dit toegeven zou hen wegvagen door de woede van een bedrogen generatie. We moeten dit begrijpen: de Ariër vecht voor zijn leven. Het gaat niet meer om wie de sterkste is in een blanke wereld – Noordse mens, Slaven, Angelsaksen of Romanen – maar om de toekomst van alle blanken.

Het grootste probleem is de controle over grondstoffen. Deze zijn schaars, en de blanke wereld heeft meer nodig dan Europa, Amerika en Australië bieden. Gekleurde volkeren beginnen hun macht via grondstofreserves te beseffen. Grondstoffen zijn het levensbloed van de wereldeconomie, ons zorgeloze bestaan. Maar we zijn afhankelijk van onderontwikkelde volkeren met chaotische situaties, onvoorspelbare leiders en ontevreden bevolkingen.

We zien het ontwaken van een primitief ras in Afrika en het herontwaken van oude cultuurvolkeren in Azië en de Arabische wereld. Ze voelen afgunst, storen zich aan onrechtvaardigheid en weigeren te accepteren dat blanke industrielanden disproportioneel veel rijkdommen verbruiken. Nu is dit nog een vage proteststemming, maar op de achtergrond laait de fakkel van een rassenoorlog, een laatste slag om wereldheerschappij.

Naast grondstofverdeling en afgunst vormt de bevolkingsontwikkeling een probleem. Azië en Afrika kennen een geboorte-explosie, terwijl het blanke ras numeriek krimpt. De rijke Arische levensruimte, met een verzwakte zelfbehoudswil, wordt voor andere rassen wat het Romeinse Rijk was voor de Germanen: een prooi. Een vreedzame stroom negers en Aziaten overspoelt Amerika, Australië en Europa, creërend minderhedenproblemen. De blanke wordt teruggedrongen, gemengde huwelijken ontstaan, en door hogere geboortecijfers en raciale kracht van primitieve volkeren nadert ons einde. We moeten ons hiertegen verzetten.

Het nationaalsocialisme moet de strijdvaardige delen van de Arische wereldbevolking verenigen onder één banier, blanke volkeren bewust maken van hun gedeelde lot – overwinning of ondergang – en hun opdracht: de oprichting van de Arische volksgemeenschap, die alleen het blanke ras kan redden. De strijd van blanke Zuid-Afrikanen is onze strijd; nationaalsocialisten in de VS, de Ku Klux Klan, het National Front in Groot-Brittannië en Franse nationalisten vechten tegen dezelfde vijand. Wanneer deze bewegingen hun gezamenlijke taak omarmen, zal de oude wereld beven, zullen democratie en bolsjewisme instorten, en op de ruïnes van een verdorven verleden bouwen wij een nieuwe wereld onder het zonneWiel – symbool van begin, einde, gemeenschap en eeuwigheid.

Voorlopig is deze volksgemeenschap een droom, maar de dreiging wordt voelbaar. Zelfs burgerlijke commentatoren spreken van een Noord-Zuidconflict dat het Oost-Westconflict vervangt – de strijd tussen blanke en gekleurde wereld. De uitgangspositie: Ariërs beheersen met Europa, Amerika, Australië en zuidelijk Afrika de rijkste naties, de bakermat van vooruitgang, met superieure kennis en wapens. Gekleurde volkeren van Azië en Afrika vormen een broos bondgenootschap in de VN. Ondanks historische minachting van Aziaten voor negers, verenigen ze zich. Hun problemen en spanningen zijn groot, maar ze begrijpen hun gezamenlijke macht.

Deze situatie is onstabiel; grenzen van levensruimtes zijn niet vastgelegd. Achter recente ontwikkelingen lijkt een plan: het blanke schuldgevoel leidde tot het opgeven van Azië en Afrika, dwingt nu tot concessies aan ontwikkelingslanden en zal ons doen afzien van Zuid-Afrika, ons terugtrekkend op een denkbeeldig “veilig eiland” terwijl we smeken om vrede. Maar rassenvermenging en oproepen tot gezamenlijke belangen dreigen Zuid- en Midden-Amerika te ontnemen, industrielanden te ruïneren. In Noord-Amerika pleiten linkse liberalen – verraders – voor rassenvermenging en gelijke rechten voor snel groeiende negers, waardoor een cultuurlos mengelmoes ontstaat, los van het Arische lot.

Toch ontstaan afweerkrachten, zoals de NSDAP/Auslandsorganisatie, die het nationaalsocialisme in Duitsland heropleefde. Europa, bakermat van de blanke mens, lijkt nog niet intern bedreigd, maar velen zien vreemdrassigen in steden als geïsoleerde gevallen. Engeland en Frankrijk kenden al rassenrellen; andere landen volgen. Het patroon: eerst wordt vreemdrassige instroom gedoogd, dan ontdekt men een “minderhedenprobleem”, gevolgd door zorgen over discriminatie en eisen voor gelijke rechten en rassenvermenging. Dit zien we in Zuid-Afrika, Zuid-Amerika, Noord-Amerika, Engeland, Frankrijk, en morgen in de Bondsrepubliek. Een waanzinnig plan lijkt het Arische ras te willen uitroeien. De aanstichters vermoeden we; de afweer is een taak voor alle blanken.

Wat moeten we doen? We staan op een kruispunt: capitulatie en geleidelijke ondergang, of strijd. Wij nationaalsocialisten kiezen strijd, samen met rassenbewuste blanken wereldwijd. Ons aansluiten is zwaar: we bezitten geen rijkdom, alleen vervolging, gevangenis en dood wachten. Maar ons drijft verantwoordelijkheid voor onze zonen; we erkennen en vervullen onze plicht. Velen stemmen met ons in, weinigen vechten mee. Het is makkelijk mee te drijven, het burgerlijke leven te koesteren, instemmend te knikken dat blanken niet in Afrika thuishoren, rassenvermenging natuurlijk is (behalve voor de eigen dochter), en rijkdommen beter verdeeld moeten worden. “Ja” zeggen is eenvoudig; een eigen mening vormen en verdedigen is moeilijk. Maar als er niet genoeg is voor iedereen, moet men onderhandelen; lukt dat niet, dan vecht men.

Tegemoetkomen aan gekleurde eisen betekent het einde van het industrietijdperk, een terugval in armoede en barbarij. Het is onze plicht dit duidelijk te stellen. Het koloniale tijdperk is voorbij, maar de noodzaak blijft om een levensruimte te beveiligen met grondstoffen, industrie, landbouw en wetenschap. De Arische wereld moet de grondstofcontrole herwinnen.

Mijn betoog mag te dramatisch lijken, de problemen en verwachtingen van een Arische volksgemeenschap te theoretisch. Daarom schets ik de alternatieven – capitulatie en strijd – nogmaals, primitief en schematisch, niet als voorspelling, maar als verduidelijking:

Capitulatie
Westerse democratieën behouden de macht, ondanks crises. In Frankrijk en Engeland is de situatie chaotisch; partijen brokkelen, rassenrellen teisteren steden door gekleurde immigratie. De Bondsrepubliek versoepelt onder druk de vreemdelingenwet: langverblijvende gastarbeiders en zij met Duitse echtgenotes worden burgers. Dit maakt Duitsland een immigratiemagneet, leidt tot gemengde huwelijken en sloppenwijken. Een nieuw, ontworteld proletariaat van tweede-generatie gastarbeiders vormt criminelebendes. Duitsers wijken naar voorsteden, steden overlatend aan buitenlanders. In de VS heerst rust; negers kregen gelijkheid, en een zwarte vicepresident is standaard. Na een aanslag wordt een kleurling president – de machtigste man ter wereld.

Op een conferentie tussen ontwikkelings- en industrielanden wordt gestreden om een rechtvaardige wereldorde. Westerse leiders weren extreme eisen af, vinden gematigde gekleurde leiders, maar revolutionairen, opgeleid in Moskou of Peking, steunen hen. De zwarte VS-president dwingt Europa tot een oplossing die hun economieën schaadt, maar ontwikkelingslanden tevredenstelt. Dit veroorzaakt massawerkloosheid en onrust in Europa. Regeringen vallen, communistische regimes of militaire coups volgen. Ontwikkelingslanden voeren boycots in, waartegen geen voorbereiding is. Is dit sciencefiction? Iedereen weet dat dit onze toekomst kan zijn.

Strijd
Economische problemen versterken communistische en nationaalsocialistische bewegingen in Europa. Het volk, ontevreden met democratie en bang voor communisme, verlangt een sterke leider. In een land, zoals Italië of Engeland, zegevieren nationale of nationaalsocialistische krachten, die gelijkgezinden elders steunen om isolatie te doorbreken. Een nieuwe orde ontstaat, zoals in de Tweede Wereldoorlog werd voorgespiegeld. Kleine Europese staten richten zich op de Bondsrepubliek, de enige grootmacht. Gekleurde minderheden worden teruggestuurd, gastarbeiders binnen een jaar uitgezet. Europa, onder Duitse leiding, breekt met VS-overheersing. Een slimme buitenlandpolitiek benut Duits-Arabische en Duits-Perzische vriendschap. Europese hulp stabiliseert Iran, en een anti-Israëlische koers wint Arabische harten, teleurgesteld in de VS en Sovjet-Unie. Europa wordt een derde wereldmacht. Zonder oorlog steunen West-Europeanen nationalistische opstanden achter het IJzeren Gordijn, bevrijden onderdrukte volkeren en maken Duitse eenheid mogelijk. Het succes van een nationaalsocialistisch Europa inspireert Noord-Amerika en Australië, waar de Arische volksgemeenschap aanhang wint. Een gemeenschap van Arische volkeren ontstaat, heersend over een heringerichte wereld, een grootse toekomst biedend onder blanke leiding.

Dit is onze weg naar het derde millennium, onze natuurlijke wereldorde. De raciale grondslagen en belangen van ons volk eisen dat de nationale revolutie een wereldrevolutie wordt. Groot-Duitsland zal zijn bestemming hervinden: als erfgenaam van het Romeinse rijk het Avondland verenigen en als kernvolk van het Arische ras het schild zijn tegen Azië.

De legale strijd

Vaak horen we de bewering dat het nationaalsocialisme in 1945 volledig ten onder ging, zonder enig spoor achter te laten. Dit is een democratische leugen. De NSDAP werd ontbonden, haar leiders gearresteerd of vermoord, en het Duitse volk onderging een ongekende, historisch unieke hersenspoeling. Toch is het opmerkelijk hoe snel de Duitse vrijheidsbeweging zich herorganiseerde en, onder wisselende namen, invloed uitoefende op de naoorlogse politiek.

Zodra de geallieerde verplichting voor goedkeuring van politieke partijen in 1949 werd opgeheven, werd de Socialistische Reichspartei (SRP) opgericht. Als een wervelwind raasde de SRP door de West-Duitse Bondsrepubliek. Regionale afdelingen schoten als paddenstoelen uit de grond, massabijeenkomsten trokken grote menigten, en verkiezingssuccessen volgden in hoog tempo. De SRP verkondigde onomwonden de historische waarheid over Adolf Hitler, omarmde het nationaalsocialisme, de volksgemeenschap van alle Duitsers en het ideaal van het Groot-Duitse Rijk. Al snel leverde de beweging burgemeesters op, en in Nedersaksen werd zelfs onderhandeld over regeringsdeelname. De SRP toonde aan dat het Duitse volk, ondanks de nederlaag in de wereldoorlog, nog steeds begeesterd kon worden voor deze idealen. Aan het roer stonden de oude partijkameraad dr. Duris en vooral generaal Remer, die op 20 juli 1944 de reactionaire officierscoup neersloeg en daarmee de eer van de Wehrmacht voor de geschiedenis behield. De partij behaalde bij deelstaatverkiezingen tot 12% van de stemmen en bij gemeenteverkiezingen zelfs aanzienlijk meer. Een doorbraak leek nabij, maar opnieuw werd duidelijk dat democratie niet hetzelfde is als volksheerschappij. In plaats van de wil van het volk te respecteren, dwongen de democraten in 1953 een verbod op de SRP af.

Nog geen vijf jaar na de eerste denazificatiegolf werden SRP-leden opnieuw vervolgd. Zelfs de trouwste aanhangers verloren geleidelijk hun moed en vertrouwen. Maar de geest van het nationaalsocialisme bleef springlevend. Deze vlam vond men terug in de Hulpvereniging op Wederkerigheid van de voormalige Waffen-SS (HIAG), in kleine groepen binnen reactionaire partijen zoals de Deutsche Reichspartei en later de Nationaal-Democratische Partij (NPD), en in talrijke revolutionaire organisaties, zoals de later verboden Bond van Nationale Studenten en het Vrijkorps Deutschland, die het vuur brandend hielden. Toch bleven successen uit. Niemand slaagde erin, te midden van nieuwe verboden en heropvoedingsgolven, een coherente politieke strategie te ontwikkelen. Het was alleen mogelijk om in kleine gemeenschappen de ideeën te koesteren, kameraden te verenigen en te wachten op betere tijden. De stijgende welvaart speelde ook een rol: het zwaar bevochten burgerlijke bestaan, ondanks de achterstelling van voormalige nationaalsocialisten, wilde men niet opnieuw riskeren.

Een nieuwe generatie moest opgroeien om de vlag over te nemen en naar de toekomst te dragen. In 1968 richtte diploma-ingenieur Wolf Dieter Eckart de Bond van Duitse Nationaalsocialisten (BDNS) op – een gedurfde onderneming, uitgevoerd met lef en tactisch vernuft. Onze kameraad Eckart behaalde een unieke historische verdienste: met zijn openlijke belijdenis tot het nationaalsocialisme doorbrak hij een lange nacht van stilte en gaf hij de aanzet tot de spectaculaire terugkeer van een dood gewaande idee op het politieke toneel. De opnieuw ontstoken vlam is sindsdien nooit meer gedoofd.

De voorbereidingen voor deze heroprichting begonnen al in 1967, toen Eckart via een advertentie in de reactionaire, maar door nationaalsocialisten gelezen *National-Zeitung* gelijkgestemden zocht voor een Antikomintern-Bond, waaruit de BDNS voortkwam. Hoewel Eckarts verdienste voor de wedergeboorte van de vrijheidsbeweging immens is, faalde hij als politicus. De BDNS kreeg amper de kans zich buiten Hamburg te ontwikkelen voordat ze, enkele weken na de oprichting, werd verboden.

Toch was de vlam niet te doven. Jonge revolutionairen ontdekten dat je niet links hoeft te zijn om een verrot systeem te bestrijden. In 1969 steunden jonge nationaalsocialisten nog vol overtuiging de nationaal-conservatieve NPD, maar in 1970/71 sloeg de toon om. “Brandt tegen de muur!” en “Maak de volksverraders af – Nationale vrijheidsstrijd!” scandeerden duizenden in Würzburg en Kassel.

Met elementaire kracht begon de Aktion WIDERSTAND. Eerst honderden, later duizenden verzamelden zich onder vlaggen met de grote W. Deze verzamelbeweging bracht nationale krachten samen – van gematigde reactionairen tot overtuigde nationaalsocialisten – in de strijd tegen de Oostverdragen van de regering Brandt, die een kwart van het Duitse Rijk weggaven. De Actie W werd gedragen door jonge revolutionairen, die bij fakkeloptochten door grootsteden de opmars van de natie voor zich zagen en op de melodie van een oud nationaalsocialistisch strijdlied zongen:

Weerstand is het parool,
Weerstand is onze plicht.
Breek de zonenmuur neer,
Stort de regering Brandt!

Maar de reactie bleek nationaal onbetrouwbaar. Ondanks nationalistische retoriek trok de NPD, de grootste en best georganiseerde nationale kracht, zich stilletjes terug uit het weerstandsfront – de Actie W was te radicaal. Drie gebeurtenissen leidden, twintig jaar na het SRP-verbod, tot het ontwaken van het zogenaamde “neonazisme”:

1. De oprichting van de BDNS in 1968 vestigde de aandacht op het voortbestaan van nationaalsocialisten in Duitsland.

2. Het mislukken van de NPD bij de Bondsdagverkiezingen van 1969 toonde dat nationalisme en liberale democratie onverenigbaar zijn en door het systeem niet beloond worden.

3. De opkomst en ondergang van Aktion WIDERSTAND in 1970/71 bracht een revolutionaire jeugd samen die rechts staat en zich verraden voelt door reactionaire verenigingen.

Na het mislukken van Aktion WIDERSTAND volgden de gebeurtenissen elkaar in razend tempo op. De NPD splitste, en haar revolutionaire vleugel vormde in 1974 de Actie Nieuw Rechts (ANR). Nieuwe bewegingen ontstonden, zoals de Deutsche Bürgerinitiative (DBI) van advocaat Manfred Röder, die met propagandistische successen en Rijksdagen de belangen van het Duitse Rijk behartigde. Thies Christophersen, met zijn brochure *Die Auschwitz-Lüge*, ontmaskerde de propagandaleugen over zes miljoen vermoorde joden en richtte de Bürger- und Bauerninitiative (BBI) op. Kleinere groepen, zoals de Deutsch-Völkische Gemeinschaft (DVG), Unabhängige Freundeskreise (UF) en Kampfbund Deutscher Soldaten (KDS), traden sterker naar buiten.

In het Derde Rijk was de jeugd georganiseerd in de Hitlerjugend. Vandaag strijdt de fatsoenlijke Duitse jeugd in de Aktionsfront Nationaler Sozialisten (ANS) en de ondergrondse NSDAP/AO voor een Vierde Rijk. In 1971 richtte de Amerikaans-Duitse Gerhard Lauck de NSDAP/Auslandsorganisation op in de VS, met als taak een propagandistische ondergrondse strijd te voeren voor opheffing van het NS-verbod. In 1974 hield Lauck een veelbesproken lezingentournee door de Bondsrepubliek, met als hoogtepunt een bijeenkomst in Hamburgs Haus des Sports, waar meer dan honderd Noord-Duitse nationaalsocialisten aanwezig waren, georganiseerd door de BBI. Dit leidde tot enorme ophef, en de "vrijste staat uit de Duitse geschiedenis" sloeg toe: Lauck werd uitgezet en kreeg een inreisverbod.

Maar het was te laat. Als een steppebrand verspreidde de vrijheidsbeweging zich, en met de groeiende cellen van de NS-ondergrondse veranderde de situatie fundamenteel. Terwijl groepen als DBI, BBI, DVG en KDS vooral oude strijders aanspraken, en de jeugd zich organiseerde in de sektarische Nieuwe Rechte, won de NSDAP/AO direct de harten van jonge revolutionairen. Hoewel ze niet openlijk kan opereren, beïnvloedt de NSDAP/AO legale groepen die haar eis overnemen. Sinds 1974 klinkt onophoudelijk: NS-verbod opheffen! Duizenden jonge Duitsers eisen een toekomstige NSDAP die het Rijk heropricht.

Op 26 november 1977 nam ik het initiatief. Tijdens een bijeenkomst van de Bürgergemeinschaft Hamburg besloten nationaalsocialisten, voornamelijk uit Noord-Duitsland, op mijn voorstel een partij op te richten die openlijk de opheffing van het NSDAP-verbod zou eisen. Deze oprichting werd gesteund door:

1. De "Deutsche Auslandsorganisation", waarvan de "Stille Hilfe Deutschland" gevangen nationaalsocialisten steunt.
2. De "Kampfbund Freiheit für Rudolf Hess", waaruit de Antikomintern-Jugend voortkwam, wiens activiteiten in Hannover de pers en Israëlische geheime dienst interesseerden.
3. Het National-Revolutionäre Arbeiterfront, ontstaan in Bremen uit de Nieuwe Rechte, dat zich nu tot het nationaalsocialisme bekent.
4. De kern: de Freizeitverein Hansa, die ik in de zomer van 1977 met jonge strijders in Hamburg opzette.

De Freizeitverein Hansa had al naam gemaakt. Ik werd beschuldigd van het uitgeven van een illegaal strijdblad, *Der Sturm*, en de vereniging, door communisten "Hansa-Bande" genoemd en door de staatsveiligheid als dekmantel voor de lokale SA gezien, werd verantwoordelijk gehouden voor spuitacties en hakenkruisposters van de NSDAP/AO. In de nacht van 31 augustus op 1 september 1977 werd ik met twee kameraden gearresteerd wegens nationaalsocialistische propaganda. De persreactie was overweldigend: *Bild* schreef over een "hakenkruisbende" en "hakenkruiskladderaars". De politie claimde dat het "neonazistische spook" in Hamburg was uitgedreven. Maar het liep anders. De Freizeitverein Hansa haalde opnieuw de kranten toen we in Soltau een erewacht hielden voor de bevrijde SS-officier Kappler. De beelden gingen de wereld over. In december 1977 richtte ik met deze kameraden de Aktionsfront Nationaler Sozialisten (ANS) op. Naast eisen als "bouwstop voor kerncentrales" en "strijd tegen communisme" formuleerde ik het hoofdpunt: *de opheffing van het NS-verbod*.

Citaten uit het ANS-strijdprogramma

De leden van de Aktionsfront Nationaler Sozialisten (ANS) zijn geen nationaalsocialisten in de conventionele zin. Toch eisen wij de opheffing van het verbod op het nationaalsocialisme om de volgende redenen:

I. Het verbod is ineffectief:
Sinds 1971 opereert in de Bondsrepubliek een illegale NSDAP, zonder dat de staatsveiligheidsdiensten dit kunnen verhinderen.

II. Het verbod is onrechtvaardig:
Het verbod op de NSDAP is onverenigbaar met de fundamenten van een liberale democratie. Gezien de vrije politieke activiteiten van communisten, maoïsten en anarchisten is het voortduren van het verbod op het nationaalsocialisme onbegrijpelijk.

III. Het verbod is een voortzetting van bezettingsrecht:
Meer dan dertig jaar na de Duitse nederlaag worden in Duitsland mensen vervolgd vanwege hun politieke overtuigingen. Dit gebeurt op basis van wetten die de geallieerde overwinnaars in 1945 hebben opgelegd. De opheffing van dit zinloos geworden verbod zou een teken zijn van herwonnen soevereiniteit van de West-Duitse staat. Het voortduren ervan bewijst het tegendeel.

IV. Het verbod verhindert de oplossing van huidige problemen:
Binnen enkele jaren schafte het nationaalsocialisme de massawerkloosheid af, herstelde het de sociale vrede, verhoogde het de welvaart van het volk, verenigde alle Duitsers en verwierf wereldfaam voor het Groot-Duitse Rijk. Vandaag zijn andere oplossingen nodig, want de geschiedenis herhaalt zich niet. Door het voortduren van het verbod op het nationaalsocialisme krijgen anti-Duitse krachten echter de mogelijkheid om elke beweging voor de wederopstanding van Duitsland als een voortzetting van de NSDAP te onderdrukken.

Voor de buitenstaander is deze wirwar van namen en begrippen moeilijk te doorgronden, en de voortdurende oprichting van nieuwe groepen lijkt slechts een teken van vruchteloos sektarisme. Daarom moet één ding duidelijk worden gesteld: de geschiedenis van de nationale oppositie sinds 1945 is een geschiedenis van voortdurende nederlagen. Het kostte twintig jaar en een nieuwe generatie om de gevolgen van het SRP-verbod te boven te komen – twintig jaar waarin bijna niemand het waagde zich openlijk tot het nationaalsocialisme te bekennen of een revolutie van rechts na te streven.

De staatsveiligheidsdienst registreert meer dan honderd nationale groepen en groepjes. Voor ons is de situatie eenvoudiger: binnen het nationale kamp onderscheiden wij slechts reactionairen en revolutionairen. De reactionairen interesseren ons niet; hun gebrek aan succes en perspectief is overduidelijk. Maar onder de revolutionairen heeft de nationaalsocialistische beweging zich in 1977/78 doorgezet, net zoals de ondergrondse NSDAP/AO dat deed. De reden is simpel: de jeugd staat achter ons! Het is te vroeg om de geschiedenis van de ANS te schrijven, maar drie gebeurtenissen verzekeren haar een plaats in de politieke geschiedenis van onze tijd:

1. De ANS is de eerste en enige politieke partij in de Bondsrepubliek die pleit voor de opheffing van het verbod op de NSDAP (strijdprogramma van de ANS).

2. De ANS was de eerste politieke beweging in de naoorlogse periode die opriep tot een herdenkingsbijeenkomst voor Adolf Hitler en een Adolf Hitler-herdenkingsplaquette oprichtte (uitnodiging voor de centrale bijeenkomst van de beweging op 6 juni 1978).
3. De ANS heeft als eerste nationale organisatie na de oorlog niet toegegeven aan de willekeurige maatregelen van de democraten en heeft verzet niet alleen gepredikt, maar ook geleverd (zaalslag met de politie op 22 juli 1978 in Lentföhrden, Schleswig-Holstein).

De ANS is geen doel op zich. Ze dient onder meer om de juridische speelruimte te vergroten, de zinloosheid van het voortduren van het verbod op het nationaalsocialisme aan te tonen en nieuwe, vooral jonge aanhangers te werven voor de Duitse vrijheidsbeweging. Zolang we deze drie taken kunnen vervullen, heeft deze vorm van politieke arbeid zin.

De korte geschiedenis van onze beweging toont de juistheid van mijn strategie aan. Het was mijn wil om, volledig losgekoppeld van oude verbanden, helemaal opnieuw te beginnen en ons bijna uitsluitend op de jeugd te richten. Bij het opbouwen van een beweging moeten de volgende principes in acht worden genomen:

Discipline
Toen ik de Freizeitverein Hansa oprichtte, was vanaf het begin duidelijk dat ik de leider was met onbeperkte bevels- en commandobevoegdheid. Bij een nieuw opgerichte organisatie zijn aanvankelijk maar weinigen bereid een dergelijk leiderschap te erkennen. Het is daarom verstandig om in het begin niet iedereen met de juiste wereldbeschouwing toe te laten, maar alleen degenen die zich onvoorwaardelijk aan de nieuwe leiding onderwerpen. Als deze regel niet wordt nageleefd, draagt de beweging al de kiem van verval in zich. De fout van bijna alle nationale groepjes van de afgelopen twintig jaar was dat zij zichzelf zagen als een verzamelbeweging die het nationale kamp wilden verenigen. Aan deze misvatting hebben wij afgezworen. Wij verzamelen niet alle nationaalsocialisten, maar alleen degenen die bereid zijn te gehoorzamen.

Aanspraak op overheersing
Het is een slechte gewoonte geworden dat iedereen die net een paar man om zich heen heeft verzameld, denkt dat hij zijn eigen club moet oprichten. Dit streven wordt meestal ingegeven door persoonlijke ambitie, maar tegenover mogelijke toekomstige aanhangers, die hij ijverig wegkaapt bij andere nationale clubs, schetst hij een beeld van diepe wereldbeschouwelijke tegenstellingen. Zodra de club zich enigszins heeft gevestigd, roept hij op tot eenwording van het nationale kamp. Ik heb dit spelletje vanaf het begin niet meegespeeld. Wij zien onszelf, zoals reeds vermeld, als dienaren van de beweging die alleen Duitsland belichaamt. Ik heb daarom principieel duidelijk gemaakt dat geen strijder van het nationaalsocialisme tegelijkertijd elders kan meedoen. Wij zijn de beslissende kracht binnen de Duitse vrijheidsbeweging, met de juiste strategie en een onbetwiste leiding. Wie dat niet bevalt, moet gaan waar hij kan discussiëren en stemmen.

Andere organisaties zijn óf onze tegenstanders – daartoe behoren vooral nationaal-conservatieve groepen die de democratie erkennen – óf goede kameraden met wie we occasioneel actiesamenwerking praktiseren. Grote interesse hebben we echter niet voor wie niet, zoals wij, het testament van de Führer vervult en daarmee toch al bij ons hoort. Wij verzamelen geen groepen, maar individuele volksgenoten, en we nemen niet iedereen aan die het toevallig "modieus" vindt om een "neonazi" te zijn. Het is beter om de helft van de leden te ontslaan dan twijfel aan de koers

te laten ontstaan. Ik begon met slechts drie kameraden en heb succes gehad. Voor bewegingen van ons soort telt op dit moment niet massa, maar kwaliteit. We moeten ook van de tegenstander leren: we hebben een gedisciplineerde, gesloten en ijzerharde kaderbeweging nodig, een quasi "leninistische" organisatie van revolutionairen die willen gehoorzamen om te zegevieren.

Opzien baren
De belangrijkste taak van een nog kleine beweging is het voorkomen van een ontwikkeling tot sekte. De aanspraak op overheersing en een verantwoordelijkheid dragende leiding naar binnen toe moet gepaard gaan met de wil en het vermogen om onze wereldbeschouwing naar het volk te brengen. Lukt dat niet, dan ontstaat een sekte die voor buitenstaanders alleen een lachwekkend beeld biedt: een paar fanatieke dwazen die denken de waarheid in pacht te hebben, maar niemand gelooft hen of interesseert zich voor hen. Het nationale kamp probeert al decennia tevergeefs de schijn van een sekte te vermijden: men organiseert bijeenkomsten waar alleen overtuigde aanhangers komen, aan wie voor de zoveelste keer wordt uitgelegd waarom men gelijk heeft. Men deelt pamfletten uit die niemand leest en verkoopt kranten die niemand interesseren. Zo verslijten de nationale leiders het activisme van hun aanhangers, totdat deze er genoeg van hebben en óf opgeven, óf zich bij ons aansluiten.

Wij delen zelden pamfletten uit en houden geen infostands, maar onze bijeenkomsten en acties wekken wereldwijd opzien, en ons loutere bestaan verontrust de staatsveiligheidsdienst. Het Verfassungsschutz-rapport van 1977 noemt het "neonazisme" voor het eerst een "gevaar voor de openbare orde". Het geheim van ons politieke succes is het gebruik van de massamedia. Het nationale kamp klaagt dat het de muur van stilzwijgen niet kan doorbreken, al was het maar om financiële redenen. In ons systeem hebben de massamedia twee taken: een "democratisch bewustzijn" creëren, zoals het systeem verlangt, en een interessante story leveren, zoals het publiek verlangt. In deze situatie hoeft de ANS, of andere strijdverbanden van het nationaalsocialisme, slechts aan een taboe te raken, en de journalisten ruiken een goede kop. Taboes liggen in Duitsland bij tientallen op straat: het jodenprobleem, de vergassingszwendel, de oorlogsschuldleugen, de historische grootheid van Adolf Hitler, de illegale NSDAP.

De middelen zijn eenvoudig: dertig man met legerkisten en bruine hemden, een Adolf Hitler-herdenkingsplaquette, of de eerlijke bekentenis: "Ik ben geen democraat." Dit systeem is zo weinig stabiel, zijn machthebbers zo onzeker, dat ze al op zulke eenvoudige uitdagingen reageren alsof ze op een spijkerplank zijn gaan zitten. De pers schreeuwt moord en brand, het justitie- en politieapparaat komt in beweging, en grote krantenkoppen rukken een kleine beweging uit haar politieke onbeduidendheid. In één klap weten miljoenen mensen dat wij bestaan. Ze fluisteren tegen elkaar: "Ze zijn terug." En ook: "Eigenlijk hadden we het onder Adolf Hitler niet slecht." Dan beseft het systeem dat het een fout heeft gemaakt en beveelt stilzwijgen. In deze situatie is het de kunst van een politieke leider om de sensatiezucht van de pers levend te houden en iets nieuws te bedenken. Als niets meer helpt en de muur van stilte ondoordringbaar lijkt, helpt de buitenlandse pers, of men trapt de zionisten een beetje op hun tenen.

Leiderschapsopvolging
Hoe belangrijk het ook is om de beweging op te bouwen volgens het leidersprincipe, het is even noodzakelijk om een leiderscultus te vermijden. Ik heb nooit waarde gehecht aan het kweken van persoonlijke volgelingen. Mijn taak was veeleer om jonge mensen te enthousiasmeren voor het

nationaalsocialisme. Het is belangrijk dat leiderschap en verantwoordelijkheid bij de leider liggen, maar het is even noodzakelijk om vanaf het begin bekwaam leiderschapstalent te kweken en een plaatsvervanger aan te wijzen die overal van op de hoogte is. De slijtage van leiderschapskrachten in onze gelederen is enorm. Onze politieke arbeid is niet zonder gevaar, en ze kan alleen succesvol zijn als de politieke leider zijn kameraden met goed voorbeeld voorgaat. Elke strijder neemt risico's, maar de leider kan er zeker van zijn dat hij door de staatsveiligheidsdienst wordt lastiggevallen; hij moet bereid zijn zijn woning en werk op het spel te zetten, hij offert vermogen en vrije tijd op, en hij is ook degene naar wie men kijkt als hij naar de gevangenis gaat – wat in onze republiek, waarin iedereen het recht heeft "zijn mening in woord, beeld en geluid vrij te uiten", vrijwel onvermijdelijk is.

Dit alles moet degene weten die de beweging als functionaris wil dienen. In deze geest moet leiderschapstalent worden opgevoed om met de beweging een staalharde tool te smeden, die op een dag met kans op succes kan ingrijpen en de toekomst van ons volk kan vormgeven.

Dit alles is echter geen doel op zich, net zomin als de ANS als organisatie dat is. Het dient om het bestaan van een ondergrondse nationaalsocialistische organisatie – de NSDAP/AO – bekend te maken, de kwestie van het verbod op het nationaalsocialisme in de publieke belangstelling te brengen en het nationaalsocialisme als een denkbaar alternatief te presenteren. Wie deze taken succesvol vervult, wordt het kristallisatiepunt van de Duitse vrijheidsbeweging, de natuurlijke aanvulling op de sterkste kracht in de ondergrondse, de NSDAP/AO.

Op het gebied van legale politieke arbeid zien we voortdurende veranderingen. Talrijke organisaties worden opgericht, gaan ten onder, verenigen zich of worden door het bezettingsregime ontmanteld. Het is dus moeilijk om een vooruitblik te geven op de verdere ontwikkeling. Voor elke revolutionaire beweging zijn er drie ontwikkelingsfasen:

I. De zwakke beginfase
De beweging spreekt slechts een kleine kring van reeds overtuigde aanhangers aan. De staatsveiligheidsdienst ziet twee redenen tot zorg: de radicaliteit van de strijders en de explosieve kracht van de nationaalsocialistische idee, die nog diep verankerd is in het onderbewustzijn van het Duitse volk.

II. De kaderorganisatiefase
De beweging is uitgegroeid tot een slagkrachtige, goed geleide kaderorganisatie die de publieke aandacht op zich heeft gevestigd. Joodse en buitenlandse kringen beginnen een gevaar te zien en dringen aan op ingrijpen door de Duitse staatsveiligheidsdiensten. In deze fase is het gevaar het grootst. De beweging is nog geen machtsfactor, maar wordt al gezien als een mogelijke bedreiging voor de orde van het regime. Pesterijen, verboden en arrestaties nemen toe. Nog geen enkele organisatie in het nationale kamp heeft deze fase weten te overstijgen, zelfs de SRP en de NPD niet, die beide dicht bij dit doel kwamen.

III. De massaorganisatiefase
De beweging is een massaorganisatie geworden, vertegenwoordigd in parlementen en gesteund door een aanzienlijk deel van de publieke opinie. In deze situatie verandert de vechtstijl van het systeem. Een verbod is nauwelijks nog te verwachten, omdat zo'n maatregel tot een explosie of opstand zou kunnen leiden. De staatsmacht zal nu proberen de beweging te integreren, haar in te

lijven in de burgerlijke staat en haar revolutionaire elan te breken. Een vastberaden leiding, die lessen heeft getrokken uit het verleden, zal deze poging doen mislukken, het revolutionaire vuur behouden en het historische moment grijpen waarop een machtsovername mogelijk wordt.

De Aktionsfront Nationaler Sozialisten bereikte in slechts acht maanden de tweede ontwikkelingsfase. Dit bleek op 22 juli 1978 in Lentföhrden, 40 kilometer van Hamburg. Voor die dag had ik nationaalsocialisten uit heel West-Duitsland uitgenodigd voor een centrale bijeenkomst van de ANS in de Tannenhof, een eetgelegenheid in Lentföhrden. Meer dan honderd kameraden gaven gehoor aan onze oproep en kwamen naar de eerste grote Hitler-herdenkingsbijeenkomst na de oorlog – de grootste bijeenkomst van dit soort in de naoorlogse geschiedenis. Tijdens de bijeenkomst zou een Adolf Hitler-herdenkingsplaquette worden onthuld. Maar het liep anders. Hoewel de aankomst van de deelnemers bijna samenzweerderig werd uitgevoerd – een zware taak voor een organisatie van deze omvang – kwam de politie achter de locatie. Ondanks het feit dat deze herdenkingsbijeenkomst alleen in Hamburg verboden was en niet in Schleswig-Holstein, en ik haar bovendien had omgevormd tot een protestbijeenkomst tegen verboden op bijeenkomsten, besloten de veiligheidsautoriteiten in te grijpen. De politie liep echter bloedneuzen op. Na een zaalslag van meer dan veertig minuten meldde de ANS-stormtroep, die voor het eerst werd ingezet – afgezien van opruimacties tegen bolsjewieken en antifascisten – geen verliezen, terwijl de politie twaalf gewonden rapporteerde. De slag in de Tannenhof was, hoewel de politie zich uiteindelijk doorzette, een overwinning voor de ANS en een persoonlijke triomf voor mij, want ik had waargemaakt wat ik bij de oprichting aan mijn jonge kameraden had beloofd: Duitsland zal over ons spreken.

De legale politieke arbeid van de nationale en socialistische strijdverbanden heeft, binnen het kader van de overkoepelende strategie, een dubbel doel:

1. De jeugd voorbereiden en winnen voor een komende nationaalsocialistische beweging.
2. Een massaorganisatie opbouwen om het heersende bezettingsregime omver te werpen.

Het lijdt geen twijfel dat de ANS en haar zusterorganisaties de eerste taak voorbeeldig hebben vervuld. Maar het is twijfelachtig of we met geüniformeerde optochten, Hitler-bijeenkomsten en de kwestie van het verbod op het nationaalsocialisme een massaorganisatie tot leven kunnen wekken. In mijn ogen is er een tegenstelling tussen de methoden die nodig zijn om deze twee doelen te bereiken.

De eerste stap – jeugdrecruitment, het winnen van oude strijders, het verbod op het nationaalsocialisme en het nationaalsocialisme zelf – vereiste een optreden zoals de ANS dat consequent heeft volgehouden tegen alle terreur in. Nu moet een andere tactiek worden gevolgd, zonder de oude vormen volledig op te geven. Zoals het de taak van de Freizeitverein Hansa was om een harde kern te vormen voor het latere optreden van een legale partij, die voor de staatsveiligheidsdienst en de pers het spook van een herlevend "neonazisme" zou oproepen, zo zullen de kaders van de ANS het skelet en de leiding vormen voor een toekomstige massaorganisatie, die de taak heeft om onze beweging tot een politieke macht in dit land te maken.

Een dergelijke toekomstige massaorganisatie moet uitgaan van een fundamenteel feit: het volk interesseert zich niet voor politiek en al helemaal niet voor wereldbeschouwingen! Daarop moeten

wij ons werk afstemmen. De brede massa toont alleen belangstelling voor haar directe levensomstandigheden. Een massaorganisatie die tegen dit systeem is gericht, moet daarom de volgende eigenschappen hebben:

1. De beweging moet een protestbeweging zijn, gedragen door een golf van algemene ontevredenheid.

2. De beweging moet zich richten op een concrete misstand die voor velen een persoonlijk ervaren probleem is en beweren een eenvoudige, begrijpelijke oplossing te bieden.

3. De propaganda moet zich zozeer met dit ene probleem bezighouden dat andere of eerdere activiteiten van de leiders op de achtergrond blijven, zonder aan de aanhangers te worden opgedrongen.

4. De leiding van deze massaorganisatie moet stevig in handen van haar kaders blijven.

5. Wanneer een eerste doorbraak is bereikt, moet de propagandistische verbinding worden gelegd tussen de proteststemming en het concrete probleem enerzijds, en de wereldbeschouwing die erachter zit anderzijds, maar niet met de botte bijl naar het voorbeeld van bolsjewistische politieke commissarissen! De leiding moet duidelijk maken dat het behaalde succes alleen mogelijk was op basis van deze vaste overtuiging en daarop kan worden voortgebouwd. Ze moet genadeloos iedereen uit de gelederen verwijderen die zich daartegen verzet. Het zullen er niet veel zijn; een succesvolle beweging verlaat men niet. Wie succes heeft, heeft gelijk. Deze tactiek kan naar believen worden herhaald, zolang de kaders betrouwbaar en goed opgeleid zijn. Het verdient aanbeveling om bij een herhaling slechts de leidende figuren te vervangen en eventueel het thema te wijzigen.

Met vreugde kunnen we vandaag vaststellen dat, twintig jaar na het verbod op de SRP, er weer een revolutionaire beweging bestaat die een jeugd aan haar zijde heeft die de kaders vormt voor de revolutie van rechts. Dit was alleen mogelijk dankzij de trouw van de oudere kameraden, die het vuur bewaakten en de vlag niet lieten zakken. Aan hen hebben we te danken dat de Duitse vrijheidsbeweging niet dood is en dat er een bondgenootschap tussen de generaties tot stand kwam. Namens al deze oude strijders, wier eer trouw heet, noem ik drie persoonlijkheden die voor ons jonge revolutionairen een voorbeeld zijn:

1. **Kameraad Erwin Schönborn**, voormalig RAD-leider en nu voorzitter van het Kampfbund Deutscher Soldaten (KDS). Hij heeft sinds het einde van de oorlog met onvermoeibare ijver gestreden voor de eer van de Duitse soldaat en de historische waarheid over de vergassingszwendel. Hij toont bijzonder begrip voor de jonge generatie en heeft het werk van de ANS sterk ondersteund. Het bondgenootschap tussen KDS en ANS is een voorbeeld van de samenwerking tussen grootvaders en kleinkinderen die we nodig hebben om Duitsland te bevrijden.

2. **Kameraad Thies Christophersen**, voorzitter van de Bürger- und Bauerninitiative en politieke erfgenaam van de grote boerenleider Claus Heim. Met zijn geschrift *Die Auschwitz-Lüge* heeft hij de propagandaleugens van de overwinnaars een doodsteek toegebracht. In eenvoudige woorden beschrijft hij de omstandigheden in het concentratiekamp Auschwitz zoals ze werkelijk waren. Met dit kleine geschrift heeft hij

meer bereikt dan de vele dikke boeken van nationale uitgeverijen: hij heeft mensen in binnen- en buitenland aan het denken gezet, die nu toegeven dat ze zijn voorgelogen en bedrogen. Wij jongeren kunnen ons nu trots beroepen op de prestaties van de vaders, die geen misdadigers waren.

3. **Kameraad Manfred Röder**, voorzitter van de Deutsche Bürgerinitiative en woordvoerder van de Deutsche Reichstag. Met voorbeeldige moed heeft hij vroege nationaalsocialisten en patriotten de straat op geleid, weg uit muffe achterkamers. Hij wees ons de weg van moedige bekentenis en het juiste gebruik van de massamedia. Hij werd tot ballingschap gedwongen door een staat waarin iedereen zijn mening mag uiten – behalve Duitse patriotten.

Zij hebben zich verdienstelijk gemaakt voor de bevrijding van Duitsland!

De ondergrondse strijd

De geschiedenis van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP) eindigt niet met haar gedwongen ontbinding in 1945 door de overwinnaars. Tot in 1946 vochten geïsoleerde Weerwolf-groepen, vaak afkomstig uit de Hitlerjugend, verbeten tegen de bezettingsmachten. In ballingschap, vooral in Zuid-Amerika, organiseerden Hitlers aanhangers zich in geheime netwerken, zoals de legendarische "Organisatie van Voormalige SS-leden" (ODESSA). In 1948 werden ondergrondse organisaties ontdekt in het Sudetenland en de Oostmark; de Oostenrijkse groep bleek bijzonder succesvol. Gericht benaderden zij terugkerende landgenoten, beëdigden hen op *Mein Kampf* en stuurden hen naar democratische partijen, waar sommigen hoge posities bekleedden. Deze groepen koesterden de hoop op een gewapend conflict tussen de overwinnaars, waarin zij als bolwerk tegen het bolsjewisme nodig zouden zijn en het Derde Rijk kon herrijzen. De Koude Oorlog en het nucleaire evenwicht maakten echter een einde aan deze illusie, en de eerste NS-ondergrondse organisaties vielen uiteen, waarover we nu slechts fragmentarische kennis hebben.

In 1949 begon een nieuwe fase. De droom van een heropbouwd Derde Rijk werd vervangen door de strijd voor een Vierde Rijk. De Socialistische Reichspartei (SRP) ontstond, kende een snelle opmars, maar werd al snel verboden. Reeds toen pleitten vooruitziende SRP-strijders voor een ondergrondse organisatie. In de jaren vijftig vormden zich inderdaad twee groepen met dit doel. De ene probeerde de SRP ondergronds in stand te houden, maar faalde binnen een half jaar. De andere, onder leiding van dr. Werner Naumann, voormalig staatssecretaris in het Reichspropagandaministerium, koos voor infiltratie van het systeem. Naumann, breed erkend onder nationaalsocialisten, onderhield via Goebbels' adjudant Von Oven contact met NS-leiders in Zuid-Amerikaanse ballingschap. Deze "Gauleiterkring" – later zo genoemd door de pers vanwege de vele voormalige Gauleiters die eraan meewerkten – groeide uit tot de best georganiseerde en aanvankelijk succesvolste NS-verzetsorganisatie.

Nationaalsocialisten infiltreerden democratische partijen, vakbonden en het overheidsapparaat, met de grootste successen binnen de toen nog nationaal ingestelde FDP. Via FDP-lijsten op deelstaatniveau bereikten nationaalsocialisten de Bondsdag; de laatste van hen bleef tot midden jaren zestig actief. Op 14 januari 1953 meldden de Britse Hoge Commissaris in Bonn en het Londense ministerie van Buitenlandse Zaken dat een groep vooraanstaande voormalige nationaalsocialisten, die een machtsovername in West-Duitsland planden, was opgepakt. Onder hen was dr. Naumann, in Hitlers testament benoemd tot propagandaminister, naast voormalige Gauleiters, partijfunctionarissen en oud-HJ-leiders. Vooral in Nedersaksen en Noordrijn-Westfalen had de Gauleiterkring indrukwekkend werk verricht. In Noordrijn-Westfalen was Wilke, voormalig lid van de Reichsjugendführung, FDP-fractievoorzitter geworden, en vijftien prominente NSDAP-leden, waaronder zeven SS- en vier HJ-leiders, zaten in de FDP-leiding. In Nedersaksen bleek een FDP-minister van Cultuur onder een valse naam lid van Naumanns organisatie.

Ondanks de ontmaskering in 1953 was deze poging niet vergeefs. Sommige kameraden ontkwamen aan ontdekking, en nog steeds bekleden nationaalsocialisten sleutelposities in partijen en het overheidsapparaat. Onverklaarbare vormen van steun aan de huidige ondergrondse beweging zouden zonder deze acties ondenkbaar zijn. Toch vindt een generatiewisseling plaats, waardoor de NSDAP/AO nu zelf "slapers" inzet: onbekende kameraden die zich in partijen en

overheidsinstanties opwerken en op het juiste moment worden geactiveerd voor de nationaalsocialistische revolutie.

De jaren zestig waren een donkere periode voor het nationaalsocialistische ideaal. Kleine groepen voormalige partijgenoten sloten zich aan bij nationale organisaties en wachtten op betere tijden. Pogingen vanuit Zuid-Amerika en de Nationaalsocialistische Wereldunie (WUNS) via Engeland om iets in Duitsland op te bouwen, mislukten. Over de ODESSA, die in de jaren zestig naar verluidt haar laatste grote poging deed om wereldpolitieke invloed te krijgen, is weinig concreets bekend. Het is aannemelijk dat kringen binnen de partij en SS tijdens de oorlog nadachten over voortzetting na een nederlaag, gezien de georganiseerde vluchtroutes via Rome naar Zuid-Amerika en het in veiligheid brengen van belangrijke documenten. Berucht zijn de schuilplaatsen in Oostenrijkse en Tsjechoslowaakse bergmeren, waar NS-documenten en vervalste pondbiljetten werden gevonden, bedoeld om de Britse economie te ontwrichten. De ontdekking in het Toplitzmeer kostte westerse geheime diensten begin jaren zestig twee levens. Hoewel er geen hard bewijs is voor ODESSA's bestaan, wijzen veel aanwijzingen in die richting. Geruchten suggereren dat ODESSA Duitse wetenschappers rekruteerde voor Egyptes raketprogramma tegen Israël, gebaseerd op de V2. Tijdens de Zesdaagse Oorlog werden deze raketten getoond, maar de joodse overwinning beëindigde dit project. Tegenwoordig zou ODESSA, nu Kameradschapsbond, zich beperken tot het beschermen van kameraden tegen vervolging wegens vermeende oorlogsmisdaden.

Dertig jaar na de oorlog woedt nog steeds een strijd tussen nationaalsocialistische geheime organisaties, geworteld in het Derde Rijk, en de handlangers van de overwinnaars of de Israëlische geheime dienst. Deze geheime oorlog heeft echter geen politieke impact meer. We keren terug naar Duitsland, eind jaren zestig, waar een nieuwe generatie nationaalsocialisten opstaat. In 1967 begon Wolf-Dieter Eckhart met de Bond van Duitse Nationaalsocialisten en de Vriendenkring van de NSDAP, verspreidend NS-propaganda via kranten als de *Nationaalsocialistische Duitse Nieuwsdienst* en het *Mededelingenblad van de Vriendenkring van de NSDAP*. In 1970 werd in München een mislukte poging gedaan de NSDAP te heroprichten. Zonder middelen vormden kleine, zelfstandige NS-strijdkernen, regionaal actief maar zonder strategie.

De impuls voor een uniforme NS-ondergrondse beweging kwam van buitenaf. De tijd voor een nieuwe NSDAP was rijp; nationaalsocialisten wachtten op een signaal. In 1971 richtte de 18-jarige Amerikaans-Duitse Gerhard Lauck de NSDAP-Auslandsorganisatie (NSDAP/AO) op. In de jaren daarna vormde hij cellen binnen bestaande NS-strijdkernen, de NPD, de JN en andere organisaties, overal in Duitsland. Deze cellen, gevoed met propagandamateriaal vanuit Amerika, zijn nu zo talrijk dat de NSDAP/AO onuitroeibaar is. Tijdens een bijeenkomst in Hamburg in 1974 verklaarde Lauck de rol van het uitlands-Duitsdom in de vrijheidsstrijd:

"Het zal u verbazen dat ook Amerikanen tijdens en na de oorlog inzagen dat de propaganda tegen Hitler en het Derde Rijk ongeloofwaardig was. De heroïsche strijd en trouw van het Duitse volk zijn onder misdadige leiding ondenkbaar. Menige Amerikaanse soldaat moest toegeven dat Duitse soldaten superieur waren en dat de geallieerden alleen wonnen door numerieke overmacht en het verraad van 20 juli 1944, dat een schandvlek is in de Duitse geschiedenis. Sinds 1945 is er geen vrede of vrijheid. Twee oorlogen tegen Duitsland brachten geen recht, maar onrecht, een verdeeld Europa en de opkomst van de Sovjet-Unie. Dit heeft Amerikanen aan het denken gezet, en voormalige tegenstanders werden bewonderaars van Hitler – pure Yankees. Ik ben geen Yankee,

maar een uitlands-Duitser en pas daarna Amerikaans staatsburger. Mijn burgerschap is een wapen. Amerika-Duitsers zijn minder geliefd dan andere uitlands-Duitsers, omdat velen veramerikaniseerd zijn en tegen Duitsland vochten. Daarom is de trouw van de minderheid des te waardevoller. Wij vechten tegen veramerikaniseerde Duitshaters, cultuurintellectuelen en stamtafelpatriotten. Wij zijn Amerika-Duitsers, geen Duits-Amerikanen. Onze moedertaal, het Duits, leerden we vaak van grootouders of op school, omdat thuis spreken verboden was. Dit verlies is niet onze schuld, maar onze plicht is het verlorene terug te winnen, zodat onze kinderen niet onder antigermanisme lijden. Ondanks taalachterstand zijn wij vaak betere Duitsers dan de heropgevoede democraten in deze geallieerde kolonie. Mijn opvoeding was Duits-nationaal en volksgericht. Toen ik het nationaalsocialisme ontdekte, wist ik dat het mijn overtuiging weerspiegelde. De Duitse ziel blijft trouw aan het bloed, een kracht die onze vijanden vrezen."

Na deze bijeenkomst kreeg Lauck een inreisverbod. Zijn lezingentournee bracht een omwenteling: de streng gescheiden cellen leerden elkaar kennen en planden gezamenlijke acties. Zo ontstond de SA van de NSDAP/AO, een elite-eenheid onder leiding van een staf binnen het bezette gebied, die in alle gouwen actief is en de NSDAP/AO tot de sterkste NS-verzetsorganisatie maakte. In 1976 werd Lauck gearresteerd in de Bondsrepubliek en na bijna zes maanden naar de VS gedeporteerd. Zijn gevangenschap bevestigde zijn overtuiging: "De NSDAP/AO overleeft elke arrestatie – ook de mijne. Ze kan niet worden ontmanteld."

In 1977 lanceerde de SA haar eerste grote propagandaoffensief, met successen in Hamburg en Hannover, waar acties krantenkoppen haalden. Eind 1977 organiseerde SA-stafchef "Armin" een bijeenkomst van de stafleiding, waar de NSDAP/AO werd omgedoopt van Auslands- tot Aufbauorganisatie, een teken van haar verankering in Duitsland. In de *NS-Kampfruf* schreef Lauck over de structuur en taak van de NSDAP/AO:

De organisatie: De NSDAP/AO
De NSDAP/AO is zowel de buitenland- als opbouworganisatie van de NSDAP, de grootste nationaalsocialistische strijdorganisatie in Duitsland. Binnen Duitsland en de Oostmark opereert ze via onafhankelijke cellen, gecoördineerd door de buitenlandcentrale in Amerika, die dankzij haar legaliteit een propagandamachine onderhoudt met de *NS-Kampfruf*, stickers, affiches en pamfletten. De NSDAP/AO strijdt tegen het nationaalsocialismeverbod en wil de NSDAP als kiesgerechtigde partij heroprichten. Totdat het verbod is opgeheven of de bezetting is overwonnen, ligt de leiding bij de organisatieleider en ondergrondse strijders. Het einddoel is een nationaalsocialistische staat in een soeverein Groot-Duits Rijk en een nieuwe orde op raciale grondslag in de Arische wereld. De NSDAP/AO is internationaal actief, gesteund door uitlands-Duitsers en niet-Duitse nationaalsocialisten, voor wie de *NS-Report* in het Engels verschijnt.

De strijd om een recht
Gezien de bezetting en de zwakte van de beweging zou een voortijdige heroprichting van de NSDAP een nutteloze bedreiging van leden zijn, een karikatuur van de partij van de Führer. Het recht om de naam NSDAP te dragen, moet worden bevochten door een historische prestatie. Pas als wij, naoorlogse strijders, de vrijheid van de beweging hebben veroverd, verdienen we het de NSDAP te heroprichten. Of dit gebeurt via opheffing van het verbod of omverwerping van het regime, maakt niet uit. De leidende ondergrondse organisatie zal zich omvormen tot de nieuwe NSDAP, en haar leiders worden partijleiders. Succes is doorslaggevend, niet rechtvaardiging of structuur.

De drie taken

1. **Propagandavoorziening**: De NSDAP/AO voorziet haar cellen en de beweging van materiaal. Ondanks beperkingen door de bezetting wordt zoveel mogelijk verspreid. Strijders moeten dit effectief inzetten en financieel bijdragen.

2. **Materiële basis**: Een financiële basis is cruciaal voor propaganda. Donaties en verkoop van materiaal zijn essentieel.

3. **Uniforme organisatie**: Een strakke organisatie is in de ondergrond riskant, maar het celsysteem, gevoed door de buitenlandcentrale, werkt. Arrestaties bij plakacties zijn zeldzaam; cel leiders bouwen en leiden hun groepen autonoom, met minimale inmenging van de leiding.

De leiding

De buitenlandcentrale vervult cruciale functies: propagandavoorziening, materiële basis, communicatie, coördinatie en publieke vertegenwoordiging. Geen centrale in bezet Duitsland kan dit langdurig doen. De echte leiding ligt bij een kring van nationaalsocialistische leiders, voornamelijk Rijksduitsers in de ondergrond. De buitenlandcentrale speelt een beperkte rol en verwerpt absoluut leiderschap. Alleen Hitler had recht op onvoorwaardelijke leiding. Trouw moet worden verdiend door samenwerking en prestaties. Lidmaatschap is niet formeel; het bestaat uit zelfidentificatie, het behartigen van belangen en het erkennen van de leiding. Dit is de weg van de NSDAP/AO.

Uit deze cellen ontstond de SA als tweede formatie. Lessen uit het verleden, waar de reactie de volksstaat versloeg, leidden ertoe dat SA-leiders nu ook gouwverantwoordelijken zijn, waardoor de SA de partij aanstuurt. Dit blijkt uit de *Völkische Beobachter*, uitgegeven door de SA-stafleiding, niet de partijleiding. Een strakke verzetsbeweging onder binnenlandse leiding, zoals de SA, is riskant maar noodzakelijk. Het celsysteem blijft als vangnet. Ondanks ontmantelingen herrijzen SA-eenheden uit cellen, een strategie die in 1977-1978 haar waarde bewees onder stafchef "Armin". De NSDAP/AO en haar SA zijn nu een politieke factor, met kaders voor de toekomstige vrijheidsbeweging.

De verdere ontwikkeling van de NSDAP/AO omvat:

1. Een veilige centrale voor heroprichting van de NSDAP – uitgevoerd.

2. Veilige verbindingswegen via propagandamateriaal – uitgevoerd.

3. Onafhankelijke cellen voor propaganda-acties – uitgevoerd.

4. Verspreiding van de *NS-Kampfruf* om sympathisanten te werven – veel bereikt, maar verbetering nodig.

5. Samenvoeging van strijders in een eliteformatie onder uniforme leiding – krachtig aangepakt.

De volgende stappen blijven vaag om veiligheidsredenen:

6. Propagandaoffensieven door SA en cellen om Duitsland tot een “hakenkruistuin” te maken, het hakenkruis normaliserend als symbool van wedergeboorte.
7. Oprichting van legale verenigingen of overname van groepen om het verbod in de publieke discussie te houden.
8. Cellen in CDU, FDP, Groenen, vakbonden, politie, Bundeswehr, en “slapers” in SPD en communisten.
9. Activiteiten die opschudding veroorzaken, de regering dwingend het verbod te versoepelen of het regime omver te werpen.
10. Herhaalde mislukkingen van staatsgeweld tegen de NSDAP/AO, met toenemende propaganda tot het verbod wordt opgeheven of het regime valt.

Waarom bekennen nationaalsocialisten zich tot de NSDAP, het hakenkruis en oude uniformen? Is het niet veiliger de inhoud te bewaren zonder de vorm? Critici noemen hen “Hitlers harlekijnen”. Een inhoudelijke strijd is eenvoudiger, maar miskent de kern van het nationaalsocialisme. In tegenstelling tot het marxisme is het geen doctrine, maar een wereldvisie, gebaseerd op volksgemeenschap, corporatisme, Groot-Duitsland en rassenreinheid. Het krijgt betekenis door het belijden van Hitler en de discipline van de NSDAP. Zonder deze “uiterlijkheden” verloor de beweging na 1945 haar dynamiek. Alleen de heroprichting van de NSDAP, met verering voor Hitler en partijdicipline, kan de nationale oppositie verenigen. Alternatieven zoals “volkssocialisme” zijn sektarisch en ineffectief.

Het hakenkruis en Hitlers beeld zijn alomtegenwoordig, wekken haat bij vijanden maar liefde bij aanhangers, en laten niemand onverschillig – een propagandistische kracht. Het systeem vreest het hakenkruis meer dan linkse bommen. Door het hakenkruis te verbinden met compromisloze oppositie trekt de beweging jongeren aan die anders links waren gegaan. De democratie, gebouwd op de ruïnes van de volksstaat, wordt slechts door welvaart gesteund. Met magere jaren in zicht krijgt de vrijheidsbeweging een kans. De NSDAP/AO’s bestaan maakt de eis tot opheffing van het verbod logisch. Het samenspel van legale en ondergrondse strijd biedt een nieuw begin.

Dit hoofdstuk eindigt met een eerbetoon aan twee sleutelfiguren:

• **Gerhard Lauck**, oprichter en leider van de NSDAP/AO, smeedde een uniforme beweging uit versplinterde groepen. Als Amerika-Duitser wees hij absoluut leiderschap af, waardoor partijgenoten hem erkennen.

• **“Armin”**, SA-stafchef, bouwde in drie jaar een revolutionaire SA, roeide burgerlijk denken uit en rehabiliteerde Ernst Röhm, ervoor zorgend dat de SA de partij controleert voor een toekomstige Tweede Revolutie.

Zij hebben zich verdienstelijk gemaakt voor de bevrijding van het Duitse volk!

In München sind viele gefallen

Muziek: Max Böhm (Den Toten des 9.11.1923)
Tekst: Adolf Wagner

In München sind viele gefallen.
In München war´n viele dabei.
Es traf vor der Feldherrnhalle
deutsche Helden das tödliche Blei.

Sie kämpften für Deutschlands Erwachen
im Glauben an Hitlers Mission!
Marschierten mit Todesverachten
in das Feuer der Reaktion!

In München sind viele gefallen
für Ehre, für Freiheit und Brot!
Es traf vor der Feldherrnhalle
sechzehn Männer der Märtyrertod!

Ihr Toten vom 9. November.
Ihr Toten, wir schwören es Euch!
Noch leben viel tausend Kämpfer
für das Dritte, das großdeutsche Reich!

De strijd tegen het liberaalkapitalisme

Het liberaalkapitalisme is de dominante staats-, regerings- en economische vorm in de westerse industrielanden. Zijn aanhangers noemen dit samenraapsel van halfbakken 18e- en 19e-eeuwse 'democratischee'ideeën. Dat is al taalkundig onjuist, want met volksheerschappij heeft dit systeem niets te maken. Het liberaalkapitalisme steunt op twee onaantastbare pijlers, die voor democraten heilig zijn: huichelarij en materialisme.

Het is pure huichelarij wanneer democraten beweren dat alle staatsmacht van het volk uitgaat. In werkelijkheid vrezen ze niets meer dan een volk dat in beweging komt. De West-Duitse bezettingsrepubliek is hiervan een sprekend voorbeeld. Haar bestaan dankt ze aan de genade van de westerse geallieerden, die nog steeds meer invloed hebben op de afhankelijke regering dan het zogenaamd soevereine volk. Met maatregelen zoals partijfinanciering uit overheidsgeld, ongelijke verdeling van zendtijd op radio en televisie, het negeren of belachelijk maken van kleine systeemkritische groepen, de 5%-sperclausule, partijverboden, het blokkeren van evenementen en het elimineren van directe democratie – zoals de verkiezing van het staatshoofd, volksinitiatieven of referenda – hebben de democraten een perfect systeem gecreëerd om onderling de macht te verdelen en het volk een democratisch toneelstuk voor te schotelen.

Het is huichelarij wanneer democraten stellen dat oppositie zich vrij kan ontplooien. In West-Duitsland bestaat slechts één 'democratische' staatspartij – SPD, CDU, CSU, FDP – die dankzij haar greep op de media, de politieke desinteresse van het volk en wettelijke dwang meer dan 90% van de stemmen haalt. Deze staatspartij misleidt het volk door een deel van haar organisatie als 'oppositie' te presenteren. In werkelijkheid zijn regering en oppositie het eens over de kernzaken: ze verdedigen de 'vrijheidslievende democratische vrije orde' (FDGO), een vage term die alleen zij begrijpen, accepteren de overheersing van Oost en West en de deling van Duitsland, buigen voor belangengroepen, strijden vriendschappelijk om privileges en willen vooral hun exclusieve kring behouden. Een 'staatdragende' oppositie die dit spel meespeelt, wordt niet alleen getolereerd, maar gekoesterd. Echte oppositie wordt echter systematisch onderdrukt. Systeemcritici worden geconfronteerd met pesterijen, huiszoekingen, intimidatie en, indien nodig, arrestaties. Wanneer een oppositiebeweging sterker wordt, zoals ooit de SRP of de NPD, schuwt men partijverboden en mediacampagnes niet.

Het is huichelarij wanneer democraten spreken van persvrijheid. Een treffend citaat, helaas zonder bekende auteur, vat de realiteit samen: "In de democratie mag iedereen opstaan en zeggen wat iedereen denkt." Wie echter zelfstandig denkt, maakt kennis met de democratische meningsdwang. Het radicalenbesluit, beroepsverboden en spionagepraktijken tonen de angst van democraten voor hun eigen volk. Manfred Röder werd in ballingschap gedreven, Wolf Dieter Eckart kreeg een lange gevangenisstraf, en ikzelf zat in voorlopige hechtenis – persvrijheid in Duitsland, 1978!

Het is huichelarij wanneer democraten beweren dat het volk via partijen kan meebeslissen. Beslissingen worden allang niet meer in parlementen genomen – als dat ooit al zo was. Richtlijnen komen uit Washington en Jeruzalem, en de rest wordt beslist in het strijdperk van belangengroepen. Grote monopolies, internationale concerns, de eenheidsvakbond en de sociaaldemocratische Internationale houden de echte macht. Het volk heeft geen enkele inbreng;

spreken van medezeggenschap is absurd. Partijen leiden het volk af van de machtsverhoudingen, spelen theater en vangen met hun rechter- en linkervleugels onvrede op, zoals de SPD met de APO en de CDU-CSU met de NPD. Het volk voelt instinctief dat het wordt bedrogen, wat blijkt uit groeiende partijmoeheid en het stijgende aantal protest- en niet-stemmers. Maar de 'zachte onderdrukking' werkt te goed: 10-15% zou een nationale rechtse partij steunen, 6-8% een groene partij, 10% een belastingpartij, maar angst dat deze groepen het niet halen en berusting verhinderen een echte oppositie. Minder dan 2% van de bevolking is lid van de 'democratische' staatspartij – minder dan het NSDAP-ledental in 1945. Leve de 'volksheerschappij'!

Het is huichelarij wanneer democraten ontkennen dat er politieke gevangenen zijn in de BRD. Meer dan dertig jaar na de oorlog is de NSDAP nog steeds verboden; propaganda, het tonen van het hakenkruis, de Duitse groet of bezit van NS-materiaal wordt bestraft met tot drie jaar gevangenis (paragraaf 86 StGB). De 'jodenbeschermingsparagraaf' (paragraaf 130/131 StGB) bestraft kritiek op het internationale jodendom met tot vijf jaar cel. Het ontkennen van de zes miljoen vergaste joden of het vaststellen van hun overmatige macht – wat rechtszaken ironisch genoeg bewijzen – is genoeg. Dit zijn politieke gevangenen, overtuigingsgevangenen van de democraten!

Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de leugenachtigheid van dit systeem. De lijst is eindeloos; onderzoek de toepassing van grondrechten op systeemkritische nationaalsocialisten – van pers- tot vergaderingsvrijheid, van verbod op vervolging wegens overtuiging tot onschendbaarheid van de woning – en het is duidelijk: democratie geldt alleen voor democraten. Zoals zij zelf zeggen: "Geen vrijheid voor de vijanden van de vrijheid." Wat vrijheid is, bepalen de machthebbers. Dit is op zichzelf een steekhoudend argument: elke staat heeft het recht, zelfs de plicht, zijn bestaan te verdedigen. En wij zijn staatsvijanden! Wij haten dit systeem en willen het omverwerpen. Tegen ons zeggen ze: "Zouden jullie een oppositie dulden? Jullie stopten tegenstanders in kampen!" Dat klopt. In onze volksstaat zijn er geen staatsvijanden, want iedereen van goede wil kan voor het volk werken, ongeacht politieke verschillen. Alleen volksvijanden, die de nationale saamhorigheid ondermijnen, bestrijden we genadeloos. Maar mag een democratie zo spreken?

Het liberaalkapitalistische systeem moet kiezen: is het een mechanisme voor de meerderheidswil, dus echte democratie, of een liberale wereldvisie-staat die de FDGO tegen de volkswil afdwingt? In het eerste geval moet het ons, zijn tegenstanders, toestaan het met democratische middelen te verslaan, zoals in 1933 gebeurde. Als democraten de FDGO zo sterk vinden, moeten ze radicale alternatieven toelaten; anders is er geen keuze. In het tweede geval kiest het voor onderdrukking, de 'strijdbare democratie'. Dan weten wij, Duitse vrijheidsstrijders, waar we staan en erkennen we dat dit systeem alleen revolutionair kan worden afgeschaft. Wat democraten kiezen, is hun zaak. Maar wij eisen, als principlede Duitsers, eerlijkheid en consequentie van onze tegenstanders. Die vinden we niet in Bonn, waar men spreekt van een rechtsstaat à la Voltaire – "Ik verafschuw zijn woorden, maar verdedig zijn recht ze te spreken" – terwijl men in werkelijkheid het volk geen keuze laat tussen communisme, liberaalkapitalisme en nationaalsocialisme. Dit maakt het liberaalkapitalisme een systeem van georganiseerde huichelarij, en daarom noemen we democraten de gemenste heersers die een volk ooit kende. Wij respecteren bolsjewieken als strijders die weten wat ze willen, ondanks onze strijd tegen hen. Voor democraten voelen wij, met het gezonde instinct van de jeugd, slechts verachting. Tegen communisten botst staal op staal; tegen democraten voelen we een slijmerige weerzin.

Over geweld, de weerwolfstrategie en gewapende strijd: het liberaalkapitalisme lijkt even vastberaden als het communisme om zijn bestaan te waarborgen, ook tegen de volkswil. Alleen de middelen verschillen. Democraten zijn slimmer en gemener: ze leiden het volk af met het ‘vrije spel der krachten’, verdoven het met welvaart en consumeren, en onderdrukken oppositie subtiel. Moreel is er geen verschil tussen vrijheidsstrijd in Oost en West. Nationaalsocialisme strijdt tegen beide! In de Oostzonedictatuur verwacht niemand dat we ons openlijk organiseren of meedoen aan verkiezingen. Dat nationaalsocialisten ondergronds gaan en gewapend verzet overwegen, verbaast niemand. Dit geldt ook voor de westelijke zones van ons bezette vaderland. Gewapend verzet tegen democratie is moreel gerechtvaardigd, mits het onschuldigen spaart. Maar moreel gerechtvaardigd betekent niet tactisch verstandig. Ik wijs de weerwolf, gewapende strijd van rechts, in de BRD in deze fase strikt af! Er is geen revolutionaire situatie. Het volk is zich niet bewust van de zachte onderdrukking en zou geen begrip hebben voor gewapend verzet.

Voorstanders van geweld stellen dat het systeem bij een militaire strijd zijn democratische masker zou laten vallen en zich als handlanger van de overwinnaars zou tonen. Dat klopt, maar deze strategie overschat onze kracht. De vrijheidsbeweging zou doodbloeden in een hopeloze strijd, waarbij de besten zinloos sneuvelen. De situatie zou anders zijn zonder de linkse guerrilla van de Rode Armee Fractie (RAF). De RAF voert al jaren een gewapende strijd tegen het systeem. Ik betreur onschuldige slachtoffers, maar verberg mijn stille vreugde niet over deze strijd tussen communisten en democraten. Machthebbers beven, democraten verschuilen zich achter prikkeldraad, terwijl Hitler in een open wagen door juichende massa’s reed – een duidelijker verschil tussen democratie en volksstaat is er niet. Zolang de RAF bestaat en er geen revolutionaire situatie is, is de weerwolf schadelijk. Nationale activisten kunnen zich in weerbaarheidssportgroepen voorbereiden op een mogelijke eindconfrontatie, maar nu mag er geen gewapende strijd zijn. Laat terreur je niet verbitteren; het systeem wacht op onze fout om de beweging te vernietigen. Ik geloof dat wij, zoals de Führer, een legale weg naar de macht vinden. De lessen van de mislukte revolutie van 1923 gelden nog steeds. De toekomst is aan ons! Weersta de verleiding om de geschiedenis te forceren. Grote dingen moeten rijpen om sterk te worden. Onze tijd komt nog.

Naast huichelarij is grenzeloos materialisme de tweede pijler van het liberaalkapitalisme. Dit uit zich in de decadente levensstijl en omkoopbaarheid van democratische politici, die als parasieten van hun volk leven. Als varkens aan de voederbak verlagen ze pensioenen, verhogen ze belastingen en verdubbelen ze hun vergoedingen, terwijl ze zich laten betalen door industrie, bovenstatelijke machten of vakbonden. De Bondsdag zien ze zelden, hun kiesdistrict alleen voor verkiezingen, maar op recepties en dure studiereizen zijn ze altijd aanwezig, keurig in pak met Bundesverdienstkreuz, uithangborden van een burgerlijke façade. Hun schandalen worden door de systeempers verzwegen, maar het volk heeft een scherp instinct: het heeft nooit veel opgehad met deze ‘volksvertegenwoordigers’. Hoe weinigen van hen hebben contact met het volk? Waar zijn de arbeiders, de gewone mensen? In het parlement zitten functionarissen, ambtenaren en industriële lobbyisten, maar wie vertegenwoordigt het volk? Het volk zit thuis voor de televisie en vraagt zich af.

Er zijn uitzonderingen, idealistische democraten die respect verdienen, zoals Herbert Gruhl, die in 1978 van de CDU naar de groene beweging overstapte. Maar ze zijn zeldzaam. Parasieten en

technocraten overheersen, profiterend van een goed leven als beroepspoliticus of uitvoerend bevelen van anonieme machten, terwijl ze doen alsof ze de toekomst vormgeven. Twee dingen weten deze machthebbers goed:

1. De democratie werd het Duitse volk tweemaal opgelegd na verloren oorlogen, zonder dat het ooit werd gevraagd of het deze staatsvorm wilde. De grondwet is niet goedgekeurd door een vrije volksvertegenwoordiging of referendum. Het NSDAP-verbod werd overgenomen uit geallieerde voorschriften. Het volk speelt in Bonn geen rol: geen referenda, geen vrije verkiezing van het staatshoofd, maar wel partijverboden, gesubsidieerde staatspartijen, het NS-verbod en de 5%-drempel. Er zijn geen echte democraten, alleen een dunne laag profiteurs. Het volk is gezagsgetrouw en revolutie-averse; zolang het een zorgeloos privéleven heeft, maakt alleen een minderheid zich zorgen om de toekomst. De stabiliteit van het systeem rust niet op instemming, maar op materiële tevredenheid.
2. De draaglijke levensomstandigheden zijn niet de verdienste van het liberaalkapitalisme, maar van de ijver en kundigheid van het Duitse volk, dat zijn rijkdom uit niets opbouwde. Dit bouwt voort op de nationaalsocialistische staat, die arbeiders gelijkberechtigde burgers maakte, eigendom een sociale plicht gaf en volksgemeenschap creëerde. Het liberaalkapitalisme leunt op de demonisering van het nationaalsocialisme, terwijl het diens methoden kopieert.

Zolang democraten deze punten benutten, blijft het systeem bestaan, ten koste van het volk. Om dit te bestendigen, voedden ze het volk op in schaamteloos materialisme. Idealen werden belachelijk gemaakt, waarden gereduceerd tot ceremoniële frasen. Het volk werd opgezweept tot consumptiedrang: eerst een huis, auto, televisie, koelkast; dan een vakantiehuis, tweede auto, tweede televisie, diepvriezer; daarna massaconsumptie, reclame-utopieën, hersenloze series, perverse praktijken en culturele ontbinding. Dit alles om het volk te verdoven en af te leiden van de realiteit. Sinds de jaren zestig leeft het kundigste volk van Europa in een decadente droomwereld, die knaagt aan ziel, geest en gezondheid. Alleen zo konden de heropvoeders het idee van Duitse vrijheid onderdrukken, het volk volgzaam maken en uitbuiten. De vrijheid sluimert in het onderbewuste en zal ontwaken wanneer de droombubbel barst en het volk de genadeloze realiteit ziet.

Zelfs het kopiëren van nationaalsocialistische maatregelen redt het systeem niet; het is schadelijk, omdat het materialistisch blijft. In het Derde Rijk werd de volksgemeenschap opgebouwd met het inzicht dat een volk zijn vaderland alleen liefheeft als het gelijk wordt behandeld. Arbeiders voelden zich volwaardige volksgenoten, een gevoel waarop het liberaalkapitalisme parasiteert. In Duitsland wordt weinig gestaakt, en arbeiders brengen offers voor het geheel. Het Derde Rijk leerde dat de economie iedereen aangaat; nu heet dat ‘sociaal partnerschap’. De Deutsche Arbeitsfront bracht staat, werkgevers en werknemers samen voor een menswaardige arbeidsinrichting. Nu is er ‘gecoördineerde actie’, maar zonder idealistische basis mist het slagkracht. Pogingen zoals Erhards ‘geformeerde samenleving’ of Brandts ‘sociaal partnerschap’ roepen de volksgemeenschap in herinnering, maar falen door materialisme. Waar gemeenschapsbewustzijn succes heeft, leidt het niet tot vrijheid, maar tot uitbuiting. Het liberaalkapitalisme kan arbeidersbelangen niet behartigen.

Daarom is het onze taak als nationaalsocialistische beweging de arbeider op te helderen over dit misbruik. We moeten onze rol als arbeiderspartij serieus nemen. De arbeidersklasse is de enige gezonde laag in dit volk, terwijl intellectuelen ontbinding verheerlijken en de burgerij laf of verdwaald is. We richten ons tot de eerlijke, ijverige arbeider, de onbedorven volksgenoot. Nationaalsocialisten mogen niemand laten voorgaan in het verdedigen van arbeidersbelangen, zeker niet marxisten, die slechts slavernij brengen. Dit is klassenstrijd: nationaalsocialisten staan in de traditie van de Duitse arbeidersbeweging, niet de burgerlijke klassenstaat. In de socialistische volksstaat vervallen klassenverschillen, bloeit de volksgemeenschap, en verliezen huichelarij en materialisme hun basis. De volkseconomie zal genezen, niet langer kunstmatige behoeften creërend om productie te voeden. Een samenleving die alleen steunt op materialisme – afgunst, hebzucht, ijdelheid – móét instorten.

De BRD lijkt stabieler dan buurlanden, maar dat komt door de nawerking van de nationaalsocialistische volksgemeenschap. Andere naties bewaren hun ziel beter, dankzij een natuurlijk nationaal gevoel dat decadentie tempert. Duitsland verloor zijn ziel door slaafse navolging van de Amerikaanse ‘way of life’. Het systeem juicht een jeugd toe die ‘cool’ bubblegum kauwt, lang haar draagt en joints rookt, maar wil de nationale jeugd opsluiten. Toch bestaat deze andere jeugd. Na een oudere generatie, voor wie idealen met de nederlaag vervlogen, en een puingeneratie, vatbaar voor heropvoeding en welvaart, groeit nu een generatie die de vijandelijke propaganda wantrouwt, de historische waarheid zoekt en het nationaalsocialisme herontdekt. Jeugd is idealistisch, eerlijk in liefde en haat, en de natuurlijke tegenpool van het liberaalkapitalisme. De vrijheidsbeweging is de beweging van de Duitse jeugd, de toekomst van ons volk.

Een staat kan niet worden geleid door meerderheidsbesluiten; problemen zijn te complex. Hoe kan een burger economische koers bepalen, laat staan andere kwesties? Een staat behoeft de besten aan de top, niet gekozenen via meerderheden. We leven in een eindtijd, waar overleving op het spel staat. Medezeggenschap is mogelijk op lokaal niveau – gemeente, werkplek – waar wij democratischer zijn dan democraten, want verantwoordelijkheid is vrijheid, kern van een socialistische gemeenschap. Via de partij deelt het individu in het volksschicksal, maar bestuursbeslissingen horen bij deskundigen. Anders volgt chaos of machtsovername door anonieme krachten achter een glanzende façade. Zoals Schiller zei: “De meerderheid is onzin! Verstand is bij weinigen.” En Borges: “Democratie is bijgeloof gebaseerd op statistiek.” Het volk kan niet regeren; er kan alleen vóór het volk worden geregeerd.

De strijd tegen het marxisme

Samen met het liberaalkapitalisme zegevierde het marxisme in de wereldhistorische confrontatie van de Tweede Wereldoorlog. Net als zijn tegenhanger stoelt het op materialisme, maar waar de democratie huichelarij als tweede pijler heeft, kiest het marxisme voor geweld. Geestelijk verdient het marxisme meer ernst dan de democratie, die even machteloos staat tegenover de marxistische uitdaging als tegenover de nationaalsocialistische visie. De machthebbers in Bonn, met hun reusachtige spionage- en politieapparaat, begrijpen niet dat je een idee niet alleen met geweld bestrijdt – je moet er een beter idee tegenover stellen.

Ik ben ervan overtuigd dat het Duitse volk slechts één keuze heeft: links of rechts, marxisme of nationaalsocialisme, dwangstaat of volksstaat. Het volk hierover voorlichten is de taak van de Duitse vrijheidsbeweging, die daarom de toelating van de NSDAP eist. Zonder een nationaalsocialistische beweging zal het communisme, zoals in andere blanke staten, ook in Duitsland zegevieren. Veel mensen voelen dit aan en vragen terecht: “Waarom is de communistische partij toegestaan, maar de NSDAP verboden?” Dr. Goebbels gaf het antwoord in een rede uit de strijdtijd: “De bolsjewieken zijn de onwettige zoon van de democratie. Ze schaamt zich soms voor hem, maar in kritieke uren breekt het moederlijke gevoel door, en dan staan ze zij aan zij in één front, vooral tegen de autoritaire, nationalistische staatsgedachte, die ze terecht als hun gevaarlijkste vijand zien.”

Daarom neemt de nationaalsocialistische beweging het burgerlijke anticommunisme niet klakkeloos over. Onze leus blijft: noch kapitalisme, noch communisme! Het is niet onze taak de rijkdom van de machthebbers te verdedigen tegen een revolutionaire vloedgolf; onze plicht is de werkende massa te beschermen tegen een materialistische dictatuur en uitbuiting, ongeacht het masker van de vijand. Of het nu de democratische machthebber is, die zijn moeiteloze inkomen verdient ten koste van de eenvoudige volksgenoot, of de communistische functionaris, die arbeiders als slaven opjaagt in onbetaalde dwangarbeid – beiden belichamen het materialisme dat de mens reduceert tot een uitbuitingsobject, een radertje in een onmenselijke machine, een consumptierobot of een werkslaaf. Wij willen noch onder een gouden, noch onder een rode Internationale leven – wij willen vrij zijn!

Het marxisme is voor ons in twee opzichten relevant: als dogmatische ideologie en als heerschappijsysteem waaronder een groot deel van de wereld, waaronder Rusland en China, gebukt gaat. Het marxisme is een fascinerend tegenontwerp van het liberaalkapitalisme, een zorgvuldig opgebouwd gedachtegoed dat claimt de geschiedenis te hebben ontrafeld met een onfeilbare analyse van verleden, heden en toekomst. Het heeft geen zin de marxistische filosofie in detail te kritiseren. De logica van zijn bewijsvoering is te strak, en we betwisten niet dat het deels terecht de tegenstellingen in het kapitalisme blootlegt. Maar de grondslagen zijn fout. De kernstelling van Marx – “Het zijn bepaalt het bewustzijn” – stelt dat de mens zich alleen ontwikkelt naar zijn materiële omstandigheden. Religie, opvoeding, natie, erfelijkheid en ras zijn slechts een illusoire “bovenbouw” die het proletariaat verblindt voor zijn klassenbelangen. Zelden is de menselijke natuur zo miskend, een misvatting die – niet toevallig door Marx’ joodse afkomst – de kiem legt voor de onmenselijkheid die een marxistische samenleving onvermijdelijk voortbrengt. Alleen iemand die het verstand boven het menselijk wezen stelt, kan gevoel, wereldvisie en

waarden ontkennen en de mens als een chemisch element in een maatschappelijk experiment zien.

Het marxisme is een oorlogsverklaring aan de ideëel traditie van Europa. Veelzeggend is dat het, tegen zijn eigen logica in, alleen voet aan de grond kreeg in Azië, waar het individu altijd ondergeschikt was aan het collectief, en in onderontwikkelde naties, maar niet in de blanke industrielanden waarop Marx zijn hoop vestigde. Hier ligt het eerste grote verschil met onze beweging. Niets heeft het marxisme zo geschokt als de opkomst van het nationaalsocialisme, het levende bewijs tegen de materialistische mensvisie. Het nationaalsocialisme is de triomf van de wil over dwang, van de geest over de materie. Wij weten: "Het bewustzijn bepaalt het zijn!" De mens is, binnen zijn genetische grenzen, wat hij wil zijn. Een boer, kantoorbediende of kleine ondernemer wordt geen proletariër omdat het kapitalisme zijn bestaan bedreigt. Een arbeider die zijn vaderland liefheeft, is voor het marxisme verloren, ongeacht zijn klassenpositie. Waar het marxisme heil verwacht van de socialisering van productiemiddelen, socialiseert het nationaalsocialisme de mens, verovert het de geest en verbeelding van de massa's. Het ideële overwint het materiële.

Vandaag is het niet anders. De Duitse vrijheidsbeweging telt procentueel meer arbeiders, leerlingen en werklozen dan de communistische partij, die ironisch genoeg meer burgerlijke intellectuelen aantrekt dan arbeiders. Wij praten niet over een arbeidersbeweging, wij zijn een arbeidersbeweging – een fundamenteel verschil met communistische groepen. Een tweede marxistisch grondbeginsel is: "Geschiedenis is de geschiedenis van klassenstrijd." In het kapitalisme staan volgens Marx twee klassen tegenover elkaar: kapitalisten, die de productiemiddelen bezitten en arbeiders uitbuiten, en proletariërs, die alleen hun arbeidskracht hebben. Het kapitalisme concentreert rijkdom bij steeds minder kapitalisten, terwijl de middenstand en zelfstandigen afglijden naar het proletariaat, dat sterker wordt. Uitbuiting wekt een klassenbewustzijn ("Het zijn bepaalt het bewustzijn"), en de arbeidersklasse werpt het systeem om, op weg naar communisme. Dit is Marx' visie, maar niets ervan klopte. Het kapitalisme bleek flexibeler dan gedacht. Het marxisme zegevierde niet in industrielanden met een sterke arbeidersklasse, maar in achtergebleven landen als Rusland en China. Uit ambtenaren en zelfstandigen ontstond een middenklasse, die, ondanks bedreigingen, geen proletariër wil worden en in crisistijden een derde weg zoekt tussen kapitalisme en communisme.

Het marxisme heeft deels gelijk over klassenstrijd en kapitalistische crises, maar het reduceert de werkelijkheid tot een dogmatische strijd tussen proletariaat en kapitalisten. De sociale realiteit is complexer: het volk is versplinterd in groepen, partijen, belangen, klassen, beroepen en ideologieën – iedereen vecht tegen iedereen. Er is geen eenduidig proletariaat. De vakarbeider minacht de hulparbeider, de meester voelt zich superieur, de kantoorbediende is trots op zijn positie en kijkt neer op handarbeiders, de leidinggevende voelt meer verwantschap met de ondernemer. Eigenbelang regeert. Een communistische machtsovername in naam van het proletariaat zou niets veranderen; mensen zouden gedwongen worden zich als "arbeidersklasse" te presenteren, maar zich onderdrukt voelen door fanatieke functionarissen. Daarom zei Hitler dat het nationaalsocialisme "de mens socialiseert, niet de productiemiddelen". Volksgenoten moeten leren dat het verbindende sterker is dan het scheidende, zichzelf als gemeenschap ervaren. Het nationaalsocialisme waarborgt sociale rechtvaardigheid, waardeert iedereen gelijk – niet als gelijken, maar met dezelfde hoogachting voor wie zijn plicht doet – en wekt zo de

volksgemeenschap tot leven. In plaats van klassenstrijd komt klassenharmo nie, die niet wordt afgedwongen, maar groeit uit overtuiging, zoals een genezende slaap verschilt van een coma.

Het derde marxistische grondbeginsel is internationalisme. Marxisten stellen dat een proletariër meer gemeen heeft met buitenlandse proletariërs dan met zijn eigen kapitalisten, en ontkennen zo natie, ras en vaderlandsliefde. Een volk wordt een natie door de wil tot saamhorigheid, die sterker is dan al het andere. De onzin van internationalisme bleek in 1914, toen arbeiders in alle landen hun vaderland verdedigden. De democraten verwierpen dit patriottisme, waardoor arbeiders na de oorlog in communistische armen werden gedreven. Pas het nationaalsocialisme en fascisme gaven de arbeider zijn vaderland terug, dat hij in de loopgraven had verdiend en nooit heeft verraden. Niet de arbeider, maar de reactionaire elite – adel, kerk, generale staf, voormalige democraten en marxisten – pleegde verraad in de Tweede Wereldoorlog, wat Duitsland de overwinning kostte. Internationalisme bedreigt de blanke naties niet meer, zeker niet onder arbeiders. De rode Internationale is dood; de gouden Internationale van reactie, industrie en vrijmetselaars is de gevaarlijkere vijand. Deze volksvreemde kliek moet worden uitgeschakeld om nieuw verraad te voorkomen. Onze "Internationale", de WUNS (World Union of National Socialists), ontkent naties niet, maar verenigt ze in de strijd voor de biologische toekomst van het blanke ras.

De historische ontwikkeling volgde niet Marx' voorspellingen. Zijn "ijzeren wetten" van het materialisme leidden niet tot de dictatuur van het proletariaat. Dit veroorzaakte scheuringen: anarchisten onder Bakoenin braken met Marx, terwijl revisionisten hervormingen binnen het kapitalisme nastreefden, waaruit sociaaldemocratie en vakbonden voortkwamen. Deze gemeenschappelijke oorsprong van communisme, sociaaldemocratie en anarchisme toont dat het marxisme, ondanks zijn revolutionaire masker, een product is van de materialistische tijdsgeest sinds de Franse Revolutie – met uitzondering van fascisme en nationaalsocialisme. De Eerste Internationale viel uiteen, de Tweede werd gedomineerd door sociaaldemocratie. De macht van het marxisme dankt het aan Lenin, die afweek van Marx' principes door te stellen dat de arbeidersklasse geen "juist" bewustzijn ontwikkelt en een revolutionaire voorhoede nodig heeft. Zijn bolsjewistische partij greep in Rusland de macht – een hoon voor Marx' filosofie, maar een triomf voor marxistische machtsontplooiing. Dit veranderde de dictatuur van het proletariaat in een terroristische dictatuur van een kleine groep revolutionairen.

Burgerlijke critici wijzen op gelijkenissen tussen linkse en rechtse "totalitaire" staten – verbod op oppositie, staatspartij, optochten. Dit wordt nergens zo duidelijk weerlegd als bij de rol van de partij. De nationaalsocialistische partij eist absolute macht, niet voor een partijdictatuur, maar om een volksgemeenschap van onderaf op te bouwen. Dit vereist de begeestering en vrijwillige medewerking van het volk. De partij heeft een opvoedende en propagandistische taak: het hart van het volk winnen en de wereldvisie verkondigen. Zoals Goebbels in 1934 zei: "Macht rusten op geweren is goed, maar het hart van een volk winnen en behouden is beter." Hoewel het verbod nu "leninistische" organisatieprincipes vereist, biedt het nationaalsocialisme geen historische zekerheid van overwinning, zoals het marxisme. Het heeft de instemming van de massa's nodig, wat een communistische gewelddictatuur uitsluit.

Als erfgenaam van de arbeidersbeweging erkennen we haar marxistische oorsprong, maar het is schadelijk om eerlijke arbeiders te beledigen, zoals reactionaire nationalisten doen. De strijdlust van de arbeidersbeweging verbeterde de levensbasis van ons volk. Wij moeten hun belangen

vertegenwoordigen, moeiteloos inkomen uitbannen en de volksgenoot overtuigen dat niet de machthebbers – industrie, vakbonden, partijen – maar de vrijheidsstrijders uit het volk zelf zijn weg zijn. Het falen van Marx' voorspellingen leidde tot stromingen als leninisme, stalinisme, maoïsme en eurocommunisme, die de communistische eenheid vernietigden. Het marxisme is intellectueel geen alternatief meer; het leeft slechts door kapitalismekritiek en schijnrevolutionaire houding. Op beide vlakken zijn wij nationaalsocialisten eerlijker en vastberadener. We moeten jonge idealisten, die uit gebrek aan alternatieven communistische groepen kiezen, niet verketteren, maar overtuigen: "De revolutie, dat zijn wij!" We geven hen geloof in hun vaderland terug, terwijl we hun revolutionaire vuur behouden. Onze revolutie is geen terreur, maar een geestelijke omwenteling die tradities benut voor de toekomst.

De vrijheidsbeweging verklaart het marxisme en zijn functionarissen een genadeloze strijd, maar biedt revolutionaire strijders van de tegenpartij verzoening in het belang van ons volk. In de BRD zijn er vier communistische partijen – DKP, KPD, KPD-ML, KBW – en de Kommunistischer Bund (KB), onze gevaarlijkste vijand, naast andere linkse groepen. Ze kunnen niet allemaal gelijk hebben. Maar er is slechts één nationaalsocialistische partij, de NSDAP, waarin allen die hun volk liefhebben en sociale rechtvaardigheid willen, een revolutionaire oppositie tegen het liberaalkapitalisme kunnen vormen. Toch mogen we het marxisme niet onderschatten. Het blijft een gevaar zolang de democraten de enige effectieve tegenkracht verbieden. De DKP is klein maar goed georganiseerd, met meer invloed dan haar verkiezingsresultaten suggereren. Onder gastarbeiders groeit de kracht van buitenlandse communistische partijen. Achter dit alles staat het militaire apparaat van het Oostblok en de USSR, gedreven door Lenins visie op wereldrevolutie sinds 1918.

De sleutel tot die revolutie ligt in Duitsland, geboorteland van Marx en Engels. Valt Duitsland, dan valt Europa; valt Europa, dan is de wereldrevolutie nabij. Sinds 1918 beschermde Duitsland Europa tegen het marxisme: door steun aan vrijheidsstrijders in de Sovjet-Unie, de neerslag van communistische opstanden door vrijkorpsen, en tijdens het Derde Rijk via het Anti-Kominternpact en de kruistocht tegen de Sovjet-Unie in 1941. Die strijd was een Europese vrijheidsstrijd, met een ongeëvenaard internationaal leger onder Duits bevel: Italië, Finland, Baltische staten, Hongarije, Roemenië, Slowakije, Kroatië, Spanje's Blauwe Divisie, Frankrijk' LFV, en vrijwilligers uit Vlaanderen, Wallonië, Denemarken, Noorwegen, Nederland, zelfs moslims en Indiërs in de Waffen-SS. Russen vochten onder Vlasov in de ROA tegen communisme, naast miljoenen hulptroepen, ondanks harde bezettingspolitiek. Dit was een voorbode van een verenigd Europa, vernietigd door democraten en bolsjewieken. De verdediging van de Führerbunker door Hitlerjugend en Franse vrijwilligers in 1945 symboliseert deze Arische volkerengemeenschap.

Alleen de atoombom, niet de kracht van democraten, behoedde Europa voor slavernij. Nu lijken de weerstandskrachten uitgeput. Door de Oostverdragen kopen democraten uitstel van executie. Zonder de omverwerping van het liberaalkapitalisme wordt West-Europa voor het eind van de eeuw communistisch. Dit kan worden afgewend. Een politiek die interne onrechtvaardigheden oplost, het volk verenigt en de crises van het Oostblok benut, kan het initiatief herwinnen. Zoals Hitler in 1945 zei: "Niet Binnen-Azië zal zegevieren, maar Europa, met die natie die sinds 2000 jaar de voorvechter is tegen het Oosten – ons Groot-Duitse Rijk." De oorlog is niet voorbij; de strijd tussen marxisme en nationaalsocialisme gaat door. We verloren een slag, maar een nieuwe generatie staat klaar, vastbesloten om niet te falen, maar de heldenstrijd van hun vaders waardig te zijn.

Zolang blanken hun vrijheid en volk boven persoonlijk geluk stellen, zullen er nationaalsocialisten zijn, tot het bolsjewisme is uitgeroeid.

We mogen ons niet laten hypnotiseren door de schijnbare macht van het Oosten. We moeten de zwakheden van het communistische systeem analyseren, zoals Andrej Amalrik in zijn essay "Kan de Sovjet-Unie het jaar 1985 overleven?" stelt. De belangrijkste zijn:

1. Het falen van de planeconomie.
2. De onderdrukking van het volk door de partij.
3. Het nationaliteitenprobleem.
4. De onderdrukking van Oost-Europese staten.

Deze zwakheden kunnen de Sovjet-Unie in crisis storten. Daarnaast is er China. Het maoïsme, een soort Chinees fascisme met marxistische bovenbouw, vormt geen gevaar voor Europa. Oppositiegroepen in het Oostblok zijn onze bondgenoten. West-Duitsland herbergt ballingenorganisaties, vooral uit Hongarije, Roemenië, Kroatië, de Baltische staten en Oekraïne, wier vrijheidsstrijd onze steun verdient. We reiken alle Oost-Europese volkeren de hand tot vriendschap, voor een bondgenootschap tussen Slaven en Germanen tegen de gemeenschappelijke vijand. Dit vereist respect voor historische grenzen, inclusief de teruggave van oer-Duitse oostelijke provincies. Zelfs Polen en Tsjechen, ooit westelijk georiënteerd, zien nu dat democraten geen hulp bieden. Onze strijd tegen het marxisme is ook een strijd tegen de deling van Duitsland. Een hereniging lijkt zonder de vernietiging van het marxisme onmogelijk, tenzij de Sovjetleiding haar politiek radicaal wijzigt, zoals Stalin ooit deed.

Duitsland mag nooit volledig opgaan in West-Europa. Onze centrale ligging tussen Oost en West bepaalt onze tragiek en grootheid. Duitsland hoort noch bij Oost, noch bij West, maar heeft de taak Europa vanuit het centrum te verenigen. We erfden het Romeinse Rijk en de oude Rijksgedachte, die ons verplicht tot een onverzoenlijke strijd tegen materialisme in Oost en West, voor de Europese vrijheidsstrijd.

De strijd tegen de zionistische wereldpest

Dit is waarschijnlijk het meest uitdagende hoofdstuk van mijn werk. Niet omdat het onderwerp te complex is, maar omdat sinds het einde van de oorlog filosemitisme, ofwel vriendschap met joden, officieel is voorgeschreven. Het joodse vraagstuk vormt het grootste en heiligste taboe in de overtuigingen van democraten, en wee degene die eraan durft te raken. In Duitsland zijn joden tegenwoordig onaantastbaar, alsof ze onder natuurbescherming vallen. Kritiek op hen is verboden, hun handelen wordt niet gecontroleerd, en ze verschijnen zelden voor de rechter of krijgen aanzienlijk mildere straffen. Eind jaren vijftig veroorzaakte een reeks hakenkruisacties bij synagogen opschudding, waarop het systeem de jodenbeschermingsparagrafen §130 en §131 invoerde, met een maximumstraf van vijf jaar. In West-Duitsland is het dus eenvoudiger en veiliger om een auto te stelen, in te breken of een meisje te verkrachten dan om zionistische machinaties in westerse democratieën, en vooral in de Bondsrepubliek Duitsland, aan het licht te brengen. Op 16 oktober 1977 vond de politie in een voertuig dat ik bestuurde een stapel "antisemitische" posters. Hoewel niet bewezen kon worden dat ik ze had opgehangen, werd ik veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf met uitstel. De tekst had niets met het joodse vraagstuk te maken, maar richtte zich tegen degenen die in 1946 de executie van leden van de Rijksregering planden, bevorderden, uitvoerden en goedkeurden. De tekst luidde:

Op 16 oktober 1946 vermoordde het joods-bolsjewistische onmensendom
onze Duitse Rijksregering.

Zij stierf met de woorden: "Lang leve Duitsland!"
Hun leven – hun dood:
Onze verplichting!
De strijd begint!

In de zomer van 1978 werd Wolf-Dieter Eckart, voornamelijk vanwege anti-joodse artikelen in zijn mededelingenblad van de vriendenkring van de NSDAP, veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf zonder uitstel. Dit zijn terreurvonnissen die het vertrouwen van de jonge generatie in de zogenaamde meningsvrijheid niet versterken en ons overtuigen dat de lange arm van de zionisten vrijwel overal reikt, vooral in de rechtbanken van het bezette Duitsland. Het is dus riskant om onder de titel "De strijd tegen de zionistische wereldpest" openlijk, eerlijk en moedig de confrontatie aan te gaan met deze vijand van de nationaalsocialistische beweging. Laat ze mij maar langer opsluiten: de waarheid moet worden verteld.

Achter de bekende geschiedenis van staatslieden, volken, veldheren, oorlogen, verkiezingen en conferenties schuilt een verborgen geschiedenis. Deze omvat grijze eminenties, anonieme adviseurs, geheime belangengroepen en vooral geheime genootschappen van allerlei aard. Het is lastig om dit spel te doorzien, maar soms krijgen we een glimp van deze geheime strijd. Dan horen we met verbazing over de strijd van geheime orden zoals vrijmetselaars en rozenkruisers om invloed aan het tsarenhof, over de macht van de wonderlijke monnik Raspoetin op de Russische politiek, over de Illuminaten die de Franse Revolutie en de vrijmetselaars die de Russische Februarrevolutie ontketenden. We vernemen van geheimzinnige en dodelijke eden: de Italiaanse Carbonari beïnvloeden met moorddreigingen het Italië-beleid van Napoleon III, de Zwarte Hand, een Servisch geheim genootschap, ontketent met de aanslag in Sarajevo de Eerste Wereldoorlog,

en anonieme machtsgroepen, in Amerika “Insiders” genoemd, sturen de hedendaagse westerse politiek. Maffia, Bilderbergers, vrijmetselaars, CFR, Illuminaten, rozenkruisers, OAS, Ku-Klux-Klan en de Thule-Gesellschaft zijn enkele van deze geheimzinnige machtsgroepen. De sterkste en meest invloedrijke is echter een volk dat zich voordoet als religieuze gemeenschap, samengehouden door een bewonderenswaardig gemeenschapsgevoel en een hoogmoedig besef van uitverkorenheid. De machtigste kracht op de achtergrond, de geduchtste vijand van de Arische wedergeboorte, is het zionisme!

Voor de Arabische wereld is zionisme een symbool van vreemde overheersing, onderdrukking en veroveringsdrang. De VN hebben met een overweldigende meerderheid het zionisme plechtig veroordeeld. Zionisme is niet, zoals ons wordt voorgespiegeld, het streven van het joodse volk om een eigen nationale staat in Palestina te stichten en te behouden. De staat Israël is een list! Het dient als veilige basis voor de wereldwijde ambities van het zionisme en is op zichzelf, zonder steun van het wereldjodendom en zijn dienaars, niet levensvatbaar. Wij definiëren zionisme als de georganiseerde macht van het wereldjodendom!

Het joodse vraagstuk is allereerst geen raciaal, maar een volkscultureel probleem. Wij strijden niet tegen de individuele jood alleen omdat hij jood is! Voor ons is een jood een mens zoals ieder ander, zolang hij zich ook zo gedraagt. Wij keren ons echter onvoorwaardelijk tegen joodse privileges en de zionistische poging om naties een vreemde wil op te leggen. Eerst moet helder worden vastgesteld: het jodendom is geen religie, maar een volk! Dat hebben de zionisten zelf altijd openlijk verklaard. Daarmee valt de joodse minderheid in Duitsland niet onder “godsdienstvrijheid”. Wij garanderen onvoorwaardelijk de vrijheid van religieuze belijdenis: nationaalsocialisme is geen religie, maar een wereldbeschouwing, en men kan een goede Duitser zijn, ongeacht of men katholiek, protestant, vrijdenker, godgelovige of nieuwheiden is. Wij kunnen echter niet accepteren dat een volk zich voordoet als religieuze gemeenschap en zo de religieuze tolerantie misbruikt. Men kan spreken van een “Duitse katholiek”, maar niet van een “Duitse jood”! De “Duitse jood” is een contradictio in terminis, zoals een “zwarte schimmel” of een “blanke neger”. Een jood blijft altijd – ook als hij in Duitsland geboren is of Duits spreekt – lid van een vreemd volk en dus een gast, en hij moet zich dienovereenkomstig gedragen! Deze stelling strookt met alle uitspraken van de zionistische beweging: men kan meerdere nationaliteiten hebben, maar slechts tot één volk behoren! Daarom is het joodse vraagstuk eenvoudigweg een kwestie van verdeelde loyaliteit. Het is onmiskenbaar dat joden doorgaans zeer bekwaam en intelligent zijn. Ze slagen er snel in om topposities en sleutelrollen te veroveren, vooral in economie en handel, maar ook in politiek en journalistiek, en dankzij hun saamhorigheid steunen ze elkaar en trekken ze meer rasgenoten mee. Vandaag zien we dat joden in bijna alle westerse naties de machtslijnen beheersen, het meest opvallend in de VS en daarmee ook in hun waardevolste kolonie, de bezettingsrepubliek Duitsland. Zelfs als we aannemen dat deze joden hun macht niet willen misbruiken, blijft de vraag hoe ze handelen bij een conflict tussen joodse (of Israëlische) en Duitse belangen. Het is begrijpelijk dat wij het niet accepteren dat een aanzienlijke invloed op de politiek en toekomst van ons volk wordt uitgeoefend door leden van een ander, vreemd, mogelijk vijandig volk. Dit geldt des te meer omdat niet algemeen bekend is wie jood is en wie niet. Joden maken zich, wanneer ze machtsposities bekleden, zelden kenbaar. Dit probleem van verdeelde loyaliteit is niet theoretisch of vergezocht. Zo schreef de invloedrijke CDU-politicus Erik Blumenfeld in een bijdrage voor een Israëlische krant: “Wij zullen ook in het komende jaar samen staan om voor ons kleine Israël het best mogelijke te

bereiken.” Wie denkt dat er geen belangenconflict kan zijn tussen Duitsers en joden, heeft alleen gelijk als hij zijn politiek onderwerpt aan de ideeën van het zionisme! Dit is evident de politiek geweest van alle naoorlogse regeringen: het aangaan van diplomatieke betrekkingen kostte ons miljarden aan “schadeloosstellingen” voor een staat die tijdens de Tweede Wereldoorlog nog niet bestond, en het verloor ons de waardevolle vriendschap met de grote Arabische natie, omdat deze onderwerping-miljarden de snelle opbouw en doelgerichte expansie van de jodenstaat sterk bevorderden. Israëls veroveringen werden door Bonn vergoelijkt met “veiligheidsbelangen” (een argument dat dezelfde heren niet accepteren voor de preventieve aanval van de Wehrmacht in 1941 tegen de Sovjet-Unie, hoewel, volgens verklaringen van Sovjetgeneraal Vlasov, later commandant van de ROA, de Duitse aanval recht in het Russische opmarsplan stootte). Bij de VN-resolutie over zionisme stelde de Bondsrepubliek zich moedig op tegen de overtuiging van de wereld, een moed die pijnlijk ontbreekt bij de verdediging van Duitse belangen. De bezettingsregering weigert diplomatieke betrekkingen met de PLO, de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie. Commentaren en berichten van het grootste persconcern, Springer Verlag, lezen, volgens de uitgever zelf een dubieuze figuur in de naoorlogse journalistiek, als regeringsverklaringen uit Jeruzalem. Dit bewijst de slaafse onderwerping van de Duitse politiek aan de belangen van Israël en het wereldjodendom. Geen minderheid in Duitsland is zo machtig en vastberaden om haar invloed gericht te gebruiken als de zogenaamd slechts 30.000 joden! Dat zullen wij veranderen!

Het jodendom is geen volk als andere. Meer dan duizend jaar thuisloos, vervolgd en veracht, overleefde het om twee redenen:

1. De joden hechtten meer dan enig ander volk aan hun raciale zuiverheid – gemengde huwelijken waren en zijn zeldzaam, en vergeleken met religieuze verboden daarop lijken de Neurenberger rassenwetten liberaal.
2. De religie gaf dit eeuwenlang onderdrukte volk de zekerheid dat het superieur is aan alle andere volken – Gods uitverkoren volk! – en ooit de wereld zal beheersen. De strikte gehoorzaamheid die religieuze voorschriften de gewone jood opleggen jegens rabbi’s en schriftgeleerden, stelt de “wijzen van Zion” in staat hun volk volgens een groot plan te sturen, ook als de individuele jood slechts vage noties heeft van de zionistische politiek.

De religie geeft het joodse volk de overtuiging dat het door God is uitverkoren om de wereld te beheersen. De wijzen van Zion volgen een precies plan om die wereld nu daadwerkelijk te beheersen. Zo werd het zionisme een wereldpest. Zionisten en hun bewuste en onbewuste helpers bezetten sleutelposities, beheersen geheime genootschappen, stichten persimperiums, beïnvloeden regeringen, controleren de grote industrie en gebruiken zelfs het bolsjewisme als werktuig.

Hoe ongelooflijk dit klinkt, wie eenmaal – al is het toevallig – in conflict raakt met zionistische belangen, ervaart deze macht snel: een artikel in Stern, een toneelstuk van een linkse auteur over joodse grondspeculanten in Frankfurt, een geplande verfilming van een roman met een negatief joods personage, een toespraak van een regeringslid over het thuislandrecht van het Palestijnse volk – direct voelt men de zionistische macht: Stern biedt excuses aan, het toneelstuk wordt niet meer verspreid, de roman niet verfilmd, enzovoort. Deze betrokkenen waren geen antisemieten,

wat nog duidelijker dan de behandeling van nationaalsocialisten, die onder speciale wetten vallen, aantoont hoe sterk de ontkende macht van deze vreemdelingen is!

De overeenstemming tussen zionistische politiek en de Protocollen van de wijzen van Zion is opvallend en zet aan tot nadenken. Deze protocollen zijn het bekendste antisemitische boek uit de geschiedenis; bijna iedereen kent het van naam, maar weinigen hebben het gelezen. Zionisten noemen het een vervalsing, maar hebben een wereldwijd verbod afgedwongen, wat geen teken van een zuiver geweten is. De Protocollen zouden notulen zijn van het eerste Zionistencongres in 1897 in Bazel, waar een plan voor joodse wereldheerschappij werd vastgelegd. Ik spreek me niet uit over de echtheid, bij gebrek aan kennis, maar vind dat het vrij te koop moet zijn, zodat burgers zelf kunnen oordelen over dit geheimzinnige boek. Henry Ford zei ooit: “Het maakt me niet uit of de protocollen echt of vervalst zijn. Ik weet alleen dat de gebeurtenissen verliepen zoals daar beschreven.” Het einddoel van het zionisme is duidelijk: wereldheerschappij, het “one world”-concept. In nog geen eeuw na Bazel zijn de zionisten dit doel aanzienlijk dichter genaderd. Hun macht is enorm!

Westerse democratische samenlevingen zijn zeer vatbaar voor zionistische invloeden, maar ook het communisme was aanvankelijk een ideaal werktuig voor hun machtsstrijd. Toch was er altijd een groot obstakel dat grotendeels immuun bleek voor zionistische methoden. Slechts tijdelijk lukte het om sleutelposities over te nemen; democratische ideeën vonden weinig weerklank; marxisme werd krachtig afgewezen. Dit obstakel was een grote natie, sociaal en economisch vaak toonaangevend, die haar identiteit wilde behouden tegen invloeden uit Oost en West en gevoelig reageerde op de groeiende zionistische macht. Dit obstakel was Duitsland!

Zonder het te willen groeide Duitsland sinds het begin van de eeuw in de rol van tegenstander, vooral zonder het te weten. Deze onwetendheid werd ons noodlottig; het niet-weten van de zionistische strijd tegen Duitsland veroorzaakte de grote catastrofes van onze recente geschiedenis en houdt ons in afhankelijkheid en onderdanigheid. Toch is het niet moeilijk te begrijpen: het oorspronkelijke, natuurlijke antisemitisme – een afweerreactie op iets vreemds en bedreigends – werd door het zionisme overwonnen, via heropvoeding in westerse democratieën en geweld in het anti-joodse Rusland. Alleen Duitsland kreeg het zionisme niet onder controle. Daarom dreef het zionisme Duitsland in twee wereldoorlogen!

Wilhelm II bevestigde dit voor de Eerste Wereldoorlog tijdens zijn ballingschap in Nederland. De joodse oorlogverklaringen van 1933 en 1939 tegen nationaalsocialistisch Duitsland, uitgesproken door het Joodse Wereldcongres, Engelands oorlogverklaring, die Polen slechts als voorwendsel gebruikte – zoals de weigering om de binnenvallende Sovjet-Unie de oorlog te verklaren en het latere verraad aan de Poolse ballingsregering bewijzen – en de Amerikaanse toetreding spreken ook voor de Tweede Wereldoorlog een duidelijke taal. Na de Eerste Wereldoorlog leek het alsof het zionisme in Duitsland zijn doel had bereikt. Het hoge aandeel joden in de leiding van de revolte van november 1918, die de ontbinding en nederlaag van het nog strijdende front veroorzaakte, verraste zelfs welwillende waarnemers. Vaak wordt gezegd dat joden hun plicht aan het front deden – er waren dragers van het Ridderkruis en andere onderscheidingen –, maar er is een opvallende disproportie tussen hun aandeel aan het front en op posities in de achterhoede en thuisfront, laat staan hun rol in het landverraad van 1918. Zionisten waren verantwoordelijk voor de ineenstorting van het thuisfront, pleitten voor het dictaat van Versailles en decennia van knechtschap, stonden

vooraan bij de Spartakistenopstand, namen het initiatief voor de KPD en richtten de Münchense Radenrepubliek op. De Weimarrepubliek bleek al snel een zionistische kolonie, een "jodenrepubliek", zoals patrioten zeiden, die in hun verbittering geen onderscheid maakten tussen de individuele jood en de zionistische dreiging. Zionisten beheersten democratische en marxistische partijen, vakbonden, zaten in de regering, bezaten grote uitgeverijen en domineerden het culturele leven. (Nachtrag van 6-3-1979: Nahum Goldmann, jarenlang voorzitter van het Joodse Wereldcongres, schreef op 26-1-1979 in Die Zeit: "De vier belangrijkste banken – Deutsche Bank, Dresdner Bank, Handelsgesellschaft en Discontgesellschaft – hadden joodse directeurs, de drie grootste dagbladen – Berliner Tageblatt, Vossische Zeitung en Frankfurter Zeitung – waren eigendom van joden en meestal door joden geredigeerd, de twee invloedrijkste tijdschriften – Die Fackel en Die Weltbühne – werden door joden geleid.") De zionisten leken op het punt van overwinning. Toch werd hun macht in Duitsland gebroken. Dit geeft hoop als kameraden wanhopen tegenover de overmacht van onze vijanden. Het nationaalsocialisme was de eerste grote antizionistische beweging van onze tijd, een beleid dat nu de goedkeuring zou hebben van de meeste staten, de Arabische natie en veel eerlijke antizionistische linksen. Met de Duitse wedergeboorte werd ons volk opnieuw een obstakel voor zionistische wereldheerschappijplannen. De joodse oorlogverklaring volgde direct; de Tweede Vernietigingsoorlog tegen ons vaderland was slechts een kwestie van tijd.

Het is niet mijn taak om de anti-joodse maatregelen van het Derde Rijk te verklaren of te rechtvaardigen. Het jodenbeleid was hard, soms te hard. Voor de historische waarheid moet echter duidelijk zijn: het nationaalsocialisme plande of voerde nooit een genocideprogramma tegen het jodendom uit! Massamoorden zijn geen nationaalsocialistisch middel! Er was geen misdaad tegen het joodse volk. Als jonge generatie ben ik geen expert, omdat mijn focus ligt op de noodzaak van nationaalsocialistische politiek in heden en toekomst. Gezien de vijandelijke propaganda, twijfelachtige bronnen en het belang van de heersenden om het nationaalsocialisme te demoniseren, geloof ik niet dat we de volledige waarheid over het jodenbeleid van het Derde Rijk zullen kennen zolang de geallieerde overwinnaars aan de macht zijn. Dat we decennia zijn voorgelogen, bewijzen ooggetuigen als professor Rassinier, gevangene in Buchenwald, Christophersen, medewerker aan het Kaiser-Wilhelminstituut in Auschwitz, en wetenschappers als professor Butz. Er waren zeker Duitse oorlogsmisdaden tegen joden – vergrijpen, ontsporingen, misdaden die wij betreuren –, maar een wereldbeschouwing kan niet worden veroordeeld om afzonderlijke wandaden, begaan in haar naam tijdens een verschrikkelijke oorlog. Anders zou men na de massamoorden van de Franse Republiek, de genocide op Noord-Amerikaanse Indianen ("Alleen een dode Indiaan is een goede Indiaan," meenden de morele Amerikanen nog vorige eeuw), niet over democratie mogen spreken, of na de miljoenen slachtoffers van collectivisatie en de "Archipel Goelag" over marxisme. Een wereldbeschouwing leert van fouten, groeit door problemen. Het echte misdaad ligt elders: voor de tweede keer in een halve eeuw stortte het zionisme de wereld in een oorlog tegen Duitsland. In 1945 was onze macht gebroken, de Tweede Wereldoorlog verloren, wederom door verraad. Het is geen wonder dat we verloren! Het zou een wonder zijn geweest te winnen met de vijand in onze generale staf en op commandoposten! De omvang van het verraad door hoge Wehrmacht-officieren – reactionairen en vrijmetselaars – is onvoorstelbaar en schreeuwt om vergelding! Als we ooit deze verraders, die het leven van hun soldaten en de vrijheid van het Rijk niets waard vonden om een gehaat regime te stürzen en

privileges te herwinnen, als halfdode grijsaards van hun ziekbed moeten sleuren, dan moeten ze hangen.

Terug naar het zionisme: de overwinning was totaal. Vanaf het begin zorgde men ervoor dat alleen tegenstanders en emigranten – dienaars van de bezettingsmachten en het zionisme – in West-Duitsland en de Oostmark aan de macht kwamen. Zo konden zionisten zich op de achtergrond houden, en hun herwonnen macht viel het volk niet op. Velen zeggen nu: “Laat ze met rust. De 30.000 joden in de Bondsrepubliek spelen geen rol meer.” Het tegendeel is waar. Duitsland is, decennia na de oorlog, nog steeds bezet en moet dat, volgens de zionisten, blijven. Om het volk de bezetting te laten accepteren, waren maatregelen nodig:

- **Deling**: Een kwart van het Rijksgebied werd afgesneden en aan buurlanden toegewezen. De Oostzone viel onder de Sovjets. De Oostmark werd een neutrale staat met aansluitingsverbod. De Westzones moesten de VS volgen en werden de bezettingsrepubliek Duitsland.

- **Denazificatie**: Nationaalsocialisten, mogelijke dragers van verzet, werden in concentratiekampen opgesloten (“automatic arrest”), kregen beroepsverboden, hun vermogen werd geconfisqueerd, ze mochten zich niet politiek organiseren en waren blootgesteld aan vervolging en heropvoeding.

- **Welvaart**: Liberaal-kapitalistische systemen in Oostmark en West-Duitsland verzoenden volk en systeem met stijgende welvaart. Na de gruwelen van oorlog en bezetting waren Duitsers blij goed te leven. Dit geldt minder voor de Oostzone, waar de bezetting voelbaarder was, terwijl in West-Duitsland niemand opkijkt van marcherende overwinnaars.

- **Heropvoeding**: Het volk werd gehersenspoeld. Leugens en propaganda werden geschiedenis waar niemand aan mag tornen, “vastgestelde inzichten”, zoals rechtbanken – dienaars van zionisten en bezetters – verklaren, zonder bewijs, want “iedereen weet dat Duitsland schuldig was aan beide wereldoorlogen en de nazi’s zes miljoen joden vermoordden”. Dit is, terzijde, een klein percentage vergeleken met Stalins massamoorden, bondgenoot in de kruistocht voor democratie, of de slachtoffers van terreurbombardementen en verdrijving! Deze hersenspoeling is zo succesvol dat volksgenoten ontlastende argumenten of tegenbewijzen weigeren. Geen volk verlangt zo naar schuld. Als anderen ons niet aanklagen, doen wij het zelf, en Brandt, een zionistenknecht, knielde namens ons voor Poolse landrovers! Heropvoeding is het zionistische succes. Het verhindert dat gezonde elementen van ons volk een vrijheidsbeweging vormen. Het is een misdaad, want ze hebben ons volk zijn ziel ontnomen. Dit voedt onze haat tegen deze wereldpest, die alles wat ons heilig is vernietigde.

- **Kunstmatige decadentie**: Vernietiging van ons culturele leven, amerikanisering van onze levensstijl, verloedering van steden, jeugd, zieke consumptiedrang, oproepen tot rassenvermenging en integratie van gastarbeiders, dalende geboortecijfers, toename van pornografie, promiscuïteit, geslachtsziekten, terugtrekking in het privéleven – symptomen van kunstmatige decadentie. Kunstmatig, omdat de ijver, werklust en bekwaamheid van ons volk nog bestaan, zij het aangetast. In het volk roeren zich verzetskrachten, vooral bij de

jeugd. Deze decadentie is het laatste zionistische middel om een volk te vernietigen, de fase voor hun gedroomde “wereldstaat” (zie Coudenhove-Kalergi, 1926: “Wij streven naar een Afro-Euraziatische mengeling onder leiding van de ‘geestelijke adel’ van de joden” – aanhalingstekens van mij, M.K.).

De mechanismen die westerse samenlevingen naar zelfmoord drijven, zijn nu duidelijk. Een groot plan stuurt dit, want domheid verklaart het handelen van onze politici niet meer. Wat weerlegt dat de “zionistische protocollen” een kern van waarheid bevatten, als de beschreven ontwikkeling precies is uitgekomen? Toeval? Het centrum van zionistische macht ligt in de VS. Daarom faalt links antizionisme, voor zover oprecht: links ziet Israël als niet levensvatbaar, een machtsinstrument, maar beschouwt kapitalisme als hoofdvijand en zionisme als zijn werktuig, Israël als een Amerikaanse imperialistische post, een splinter in de Arabische natie. Zionisme wordt zo een regionaal probleem. Succesvol antizionisme moet erkennen dat zionisme de hoofdvijand is: niet de VS controleren de jodenstaat, maar zionisme beheerst de Amerikaanse politiek en dwingt de VS tot een Midden-Oostenkoers die hun belangen schaadt. “Kapitalisme is een zionistisch instrument!” Amerika is een zionistische kolonie, de Bondsrepubliek een Amerikaanse. Hier ligt de zionistische machtsbron. Tweemaal beslisten de VS een wereldoorlog tegen Duitsland, beide keren tegen de wil van het volk, afgedwongen door zionisten. Vandaag persen ze wapen- en economische hulp voor Israël af, beheersen de economie, banken, verzekeringen, bezitten grote televisiestations, dagbladen, zijn de machtigste pressiegroep in het parlement, dienen senatoren en afgevaardigden hen, vormen een beslissende minderheid bij presidentsverkiezingen, heersen over New York, waar de burgemeester altijd jood is. Geen Amerikaanse regering ontbreekt joodse ministers op sleutelposities – van Morgenthau tot Kissinger en Blumenthal. Meer joden wonen in Amerika dan elders, inclusief Israël. Sommige regeringen lijken te suggereren dat echte Amerikanen niet regeringsbekwaam zijn: alleen joden en zwarten, of Polen, enzovoort. Amerika is de oorsprong van de B’nai B’rith-loge, moederloge van wereldvrijmetselarij, alleen voor joden, machtiger dan de regering. Van daaruit worden vrijmetselaars wereldwijd gestuurd, met lijnen naar de Council on Foreign Relations (CFR), de echte Amerikaanse regering. Hier denkt men voor de president, worden zijn “besluiten” genomen, vindt verweving plaats tussen de wijzen, economie, multinationals en het bestuur. Hier spreekt men over de “one world” wereldregering. De CFR beïnvloedt de Bilderbergconferenties, een geheime vrijmetselaarsorganisatie die Europese politiek stuurt, met invloedrijke personen. Deze Bilderbergers willen in Europa een rol als de CFR in Amerika, met persoonlijke verwevingen. Dit netwerk is de Gouden Internationale, centrum van reactie, vijand van volken en vrijheidsstrevingen. Via de CFR loopt een link naar het communistische machtsgebied. Weinig beweringen lijken zo ongelooflijk als de nationaalsocialistische stelling: “Communisme is een zionistisch werktuig!”

De Februarrevolutie van 1917, die de tsaar deed vallen, was een vrijmetselaarsrevolutie, blijkt uit Kerenski’s memoires. Deze revolutie stelde de kleine bolsjewistische partij in staat zich te organiseren voor een staatsgreep. De Oktoberrevolutie werd gefinancierd via:

1. Vrijmetselaarskringen wekten interesse bij de Duitse generale staf, die verlichting van het oostfront wenste.

2. Via jood Trotski (Bronstein), organisator van de revolutie en burgeroorlogoverwinning, vloeiden middelen, onder meer van joods-Amerikaans bankhuis Warburg, naar de bolsjewieken.

Bijna alle leidende bolsjewieken waren joden of joods verwant: Lenin, Kaganovitsj, Tsjeka-chef Dzerzjinski, vooral Trotski, de zionistische vertrouwensman, beoogd opvolger van Lenin, held van de “permanente revolutie” om Europa bolsjewistisch te maken. Hun afkomst en financiering zijn onmiskenbaar. Details mogen raadselachtig zijn, zionistische steun voor marxisme is onbetwistbaar, net als het feit dat joden het ontwikkelden en aan de macht brachten. Is er een beter plan dan van boven en onderen de “one world” of wereldrevolutie na te streven? Massa’s worden verblind door een schijnconfrontatie tussen kapitalisme en communisme, zonder te zien dat de machthebbers dezelfde zijn, elkaar nooit echt pijn doen en de wereld verdelen. Ondanks antikommunistische retoriek zien we continue Amerikaanse steun voor de USSR: financiering van Lenin en Trotski door joods-Amerikaanse banken; geen westerse steun voor antikommunisten in de burgeroorlog; Sovjet-Amerikaans bondgenootschap tegen Duitsland; redding van de verslagen USSR met massale uitrusting (Lease-Lend); opdeling van Duitsland/Europa; afzien van druk door Amerikaans atoommonopolie; erkenning van de USSR als wereldmacht voordat ze dat was; een “spionagezaak” levert atoomgeheimen; geen hulp bij Oostblok-opstanden; Amerikaanse steun voor Sovjet-dekolonisatie; stopzetting van hulp aan Nationalistisch China; westerse technologieleveringen; Vietnam, Angola, enzovoort. Zelfs zonder complottheorieën is zoveel “domheid” niet toevallig. Elk punt kan anders verklaard worden, maar zestig jaar deze trend? Toeval? Dan zouden soms beslissingen in ons voordeel moeten vallen. Bij China’s breuk met zionisme of Chinees-Russisch konflikt probeert het Westen dit niet te benutten. Andere plannen worden duidelijk nagestreefd. De burger ziet niet wat grootkapitalisten en communisten verbindt. Communisten hebben westerse technologie, hulp en rijkdom nodig. Maar insiders – grootkapitalisten, bankiers, vrijmetselaars, zionisten – wat willen zij, met hun macht, multinationals en rijkdom? Slechts één stap hoger: absolute macht – wereldheerschappij! Hier ontmoeten Rode en Gouden Internationale elkaar in de droom van totale macht. Hier verenigen kapitalisme en communisme in zionisme – de politieke verwerking van de belofte van wereldheerschappij voor het uitverkoren volk. Absolute macht blijft gelijk, ongeacht masker of naam. Geen verschil tussen bankier en secretaris-generaal; hier is de vijand van natuurlijke volksorden, idealisme en menselijke waardigheid. Zionisme is meer dan een jodenstaat in Palestina. Nahum Goldmann zegt: “Joden hadden Oeganda of andere gebieden kunnen kiezen, maar wilden alleen Palestina, niet om metalloïden of olie, maar als kruispunt van Europa, Azië en Afrika, centrum van wereldmacht.” (Nachtrag 6-8-1979.) Khomeini schreef in 1978: “Het is onze plicht deze machinaties te ontmaskeren en te schreeuwen dat de joden en hun buitenlanden samenspannen tegen de islam voor wereldheerschappij.”

Hoe lossen we het joodse vraagstuk op tegen deze enorme macht? Een bekende vijand is beter te bestrijden. Zionisme blijft op de achtergrond, met verboden op “antisemitische” geschriften en hersenspoelingen. Dat is afgelopen! Mensen ontwaken en vragen naar de vormmakers van de geschiedenis. Het joodse vraagstuk kan worden opgelost, de zionistische wereldpest moet worden gebroken. Bij onze machtsovername verliezen joden het Duitse staatsburgerschap en vallen onder vreemdelingenrecht. Ze moeten machtsposities opgeven en zich als gasten gedragen. Dit is geen oplossing, en nationale maatregelen alleen zijn riskant, zoals de geschiedenis toont. Zionisme zou

jodenvervolging aanvoeren en een derde oorlog proberen. Zionistische wereldmacht moet wereldwijd worden gebroken. Dan kan een natuurlijke wereldorde van volken en rassen ontstaan, en de materialistische werelddwangstaat, droom van een ongelukkig volk, wordt vermeden. Joden moeten een eigen, levensvatbare staat hebben voor allen, niet in Palestina – dat is Arabisch thuisland! Er is ruimte genoeg voor een ijverig, intelligent volk dat niet de wereldschrik hoeft te zijn. Onze haat richt op de zionistische wereldpest, niet de individuele jood. Er zijn joden die geen zionistische werktuigen zijn, ook nu. Aan hen: “Word een volk als andere, laat je uitverkoringsdroom varen. Verhef je niet boven gojim, dan voel je geen verzet. Laten we opnieuw beginnen!” Als zionisme zijn misdadige plannen niet opgeeft, wordt het verpletterd. Eindoplossing: NIET uitroeiing van het joodse volk, maar VOLLEDIGE vernietiging van zionisme. Dit is de belangrijkste taak voor de toekomst.

Een wereld vol vijanden

De nationaalsocialistische beweging strijdt tegen een wereld vol vijanden: liberaalkapitalisme, marxisme en reactie; tegen materialisme, zionisme en de gevaren van een rassenoorlog. Vier grote tussendoelen, etappes van onze revolutie, scheiden ons van de overwinning.

- **Eerste doel: de opheffing van het nationaalsocialismeverbod.** Zoals eerder uiteengezet, vindt de Duitse vrijheidsbeweging het essentieel dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP) niet langer in het geheim hoeft te opereren, maar vrij en openlijk kan optreden. Tegen ons staan alle gevestigde politieke krachten in dit land: van de DKP tot de NPD, van het kapitaal tot de eenheidsvakbonden. Dit mag ons niet afschrikken. Juist de consequente afwijzing door alle krachten die dit systeem steunen of erkennen, verzekert ons een massabasis zodra het systeem wankelt en de mensen ontevreden worden. De vijandschap van anderen levert ons de steun op van hen die – om welke reden ook – de leegte, onkunde, zinloosheid, verveling en hypocrisie van het systeem voelen en willen uitroeien. Wij moeten de radicale ontkenning van het bestaande zijn, het fundamentele alternatief. Dan overtuigen we de jeugd en vormen we de toekomst.
- **Tweede doel: de oprichting van een Groot-Duits Rijk in een vrij, verenigd Europa der volkeren.** Dit betekent het einde van de drie deelstaten – de Bondsrepubliek Duitsland, de DDR en Oostenrijk – die al decennia een steeds sterker separatistisch staats- en nationaal gevoel aan hun burgers proberen op te dringen. Het Groot-Duitse Rijk houdt in dat Polen, Tsjechoslowakije en de Sovjet-Unie de Duitse oostgebieden moeten teruggeven. Zelfs als de Duitse vrijheidsbeweging, onder voorwaarde van culturele en volkseigen autonomie, zou afzien van de teruggave van Zuid-Tirol, Elzas-Lotharingen, Eupen-Malmédy en Noord-Sleeswijk, moeten we altijd rekening houden met de vijandschap van de democratische regeringen van West-Europa, die nog steeds aanzienlijke bezettingstroepen in Duitsland hebben gestationeerd. Dit alles vormt een indrukwekkend front van tegenstanders. Maar aan onze kant staan de vrijheidsbewegingen van Europa. Nationaalsocialisten en fascisten in Europa zijn al lang eensgezind. In de traditie van de Europese Waffen-SS staan ze schouder aan schouder tegen de gemeenschappelijke vijand. Een bijzondere vriendschap verbindt ons, Duitsers, met de Vlaamse, Waalse en Engelse kameraden, maar ook met alle andere vrijheidsbewegingen op het continent onderhouden we banden. Naast de legale vrijheidsbewegingen, die jaarlijks samenkomen in het Vlaamse Diksmuide, heeft de WUNS (World Union of National Socialists) een sectie West-Europa opgericht, momenteel geleid door de leider van de Deense nationaalsocialisten. Daarnaast zijn er de kameraden van Oost-Europese ballingschapsbewegingen, die deels al tijdens de wereldoorlog aan onze zijde vochten. Kameraden uit Europa, en zelfs uit de hele blanke wereld, steunen de Duitse vrijheidsstrijd en haar nationale eisen, wetende hoe cruciaal een Groot-Duits Rijk is voor de vormgeving van een verenigd Europa. De historische logica staat aan onze zijde. Nationalisme is een beslissende kracht van onze tijd, zoals we zien bij de volkeren van Azië en Afrika. Het is natuurlijk dat een volk dat bij elkaar hoort een eenheidsstaat vormt; hoe anders kan het zijn wil uitdrukken dan in een staatkundige gemeenschap? Wij, Duitsers, hebben niet minder recht op vrijheid en vaderland dan bijvoorbeeld de Palestijnen. De VN-verklaringen over de Palestina-kwestie gelden niet alleen voor de PLO, maar in wezen ook

voor de Duitse vrijheidsbeweging. Natuurlijk zal men ons dit recht op een verenigde en vrije natie niet vrijwillig gunnen, maar door te weigeren wat men zelfs de kleinste Afrikaanse stam als vanzelfsprekend toekent, plaatsen de vijanden van Duitsland zichzelf in het ongelijk. Het is niet ondenkbaar om met de ontwakende volkeren van Azië en de Arabische wereld een gemeenschappelijk front van nationalisme te vormen tegen het internationalisme van de verrotte burgerlijke wereld van het Westen en de nationale onderdrukking van volkeren in het Oosten. We hebben vrienden in de wereld en in Europa; samen zullen we zegevieren.

- **Derde doel: de eindoplossing van het joodse vraagstuk.** Ik gebruik deze term bewust, omdat hij een taboe is geworden in de naoorlogse tijd. De gruwelpropaganda van de democratisch-bolsjewistische alliantie gaf deze term uit de jodenpolitiek van het Derde Rijk de betekenis van genocide. Bedoeld was echter de vernietiging van het zionisme, de georganiseerde macht van het wereldjodendom! Dit blijft ons onveranderde doel. Hiermee roepen we onvermijdelijk de vijandschap van de zionisten over ons af, die in zekere mate beschikken over de macht van de supermachten VS en USSR, evenals over de invloed van vrijmetselaarsgeheimorganisaties. Hoewel het zionisme onze grootste en gevaarlijkste vijand is – een vijand die de wereld tweemaal in oorlog tegen Duitsland dreef en beide keren won – mogen we niet vervallen in paniekerige angst of een vervolgingswaan, zoals sommige sektarische delen van de Ludendorff-beweging, die overal joden zien. De macht van het zionisme is veel groter dan de gemiddelde burger vermoedt – zoals ik in het vorige hoofdstuk beschreef –, maar kleiner dan sommige kameraden vrezen, die dit argument alleen gebruiken om hun gebrek aan succes en actie te verklaren. Slechts een kleine groep ingewijden drijft een groot plan van de wijzen van Zion voort. De laatste “uitverkorene” die, voor zover wij weten, nog zelf een publieke positie bekleedde in plaats van een stroman te gebruiken, was de Weimarse minister van Buitenlandse Zaken Rathenau. Hij sprak van driehonderd mannen die de wereld beheersen en elkaar kennen. Dit kleine aantal is hun grote voordeel: ze kunnen snel en effectief handelen, blijven volledig anoniem en hoeven geen verraad te vrezen. Maar dit heeft ook nadelen: hun directe, fysieke macht is beperkt. Vernietig je hun werktuigen – de geheime genootschappen – en daarmee hun controle over de staatkundige, economische en publicistische middelen van hun gastvolkeren, dan kun je ze effectief bestrijden. Tot nu toe wisten de “wijzen van Zion” echter regionale tegenslagen, zoals in het Europa van de jaren dertig en veertig, te doorstaan dankzij hun macht elders op aarde. De strijd tegen het zionisme moet daarom wereldwijd worden gevoerd! Hier sluit de Duitse vrijheidsbeweging zich aan bij een wereldfront. Nergens zijn joden erg geliefd; het zionisme is door de VN plechtig veroordeeld, en zelfs in de zionistische bolwerken, zoals de VS, groeit verzet. Niet alleen de American Nazis of de Ku-Klux-Klan, maar ook veel patriotische en rassenbewuste organisaties, en zelfs gerespecteerde politici, industriëlen en journalisten, verzetten zich tegen de zionistische slavernij. Azië lijkt, afgezien van de houding tegenover de internationale economische en financiële wereld, vrij van zionistische invloed. In Afrika is de Arabische natie erin geslaagd, na jaren van sterke zionistische invloed, deze te verdrijven. Ook in Rusland laait het antizionisme op. Het Russische volk is in hoge mate anti-jood en zijn trots verzet zich tegen het idee slechts een werktuig van het zionisme te zijn. Zelfs de KPDSU moet hier rekening

mee houden met een ogenschijnlijk antizionistische politiek, die niemand mag misleiden. Sinds de moord op de nationaalcommunist Stalin, die joden haatte en de zionistische plannen ooit dwarsboomde door zijn overwinning op Trotski, hebben zionistische kringen weer invloed op de Sovjetmacht. We weten dat deze strijd binnen het partij-, staats- en militaire apparaat nog niet beslist is. De nationaalsocialistische oppositie in Rusland, goed georganiseerd en met vloeiende overgangen naar stalinistische fracties die haar dekking bieden, heeft enige invloed op volk en staat, maar de Sovjet-Unie blijft een werktuig van het zionisme. We kunnen het Russische volk in deze antizionistische strijd niet direct helpen en zien de frontlinie slechts vaag. Een officiële rehabilitatie van Stalin zou echter een teken zijn van het einde van de zionistische macht in de USSR. In het Russische volk zullen we ooit een even betrouwbare bondgenoot vinden in de strijd tegen de zionistische samenzwering als in de Arabische natie.

- **Vierde doel: de oprichting van de Arische volkerengemeenschap.** Onze visie op de rassenstrijd en waarschuwingen voor een rassenoorlog, waarin de Ariër dreigt te verliezen, lijken zwarten en Aziaten tot vijanden te maken. Waarschuwingen van politieke vrienden tegen een front tegen kleurlingen zijn misschien gerechtvaardigd. Maar vergeet niet dat deze doelen niet alleen logisch, maar ook chronologisch worden gerealiseerd. In de politiek moet je het volk altijd slechts één vijand tonen, de propaganda op één kwestie richten en de enorme energie van een volk van tachtig miljoen enkel op één doel focussen. Alleen de leiders, de elite van strijders en gelovigen, kennen het einddoel van de beweging. Er zullen bondgenootschappen worden gesloten, en het is niet zo, zoals men ons verwijt, dat wij de rassenstrijd uitlokken. De rassenstrijd is een feit, altijd en onder elk systeem! De vraag is alleen of we willen winnen of verliezen. Hoe paradoxaal het klinkt: dankzij zijn heldere inzicht in de realiteit kan het nationaalsocialisme, als enige kracht, het marxisme overwinnen met een volkseigen socialisme. Als nationalistische beweging, die het nationale gevoel van anderen evenzeer respecteert als het dat zelf verwacht, kan het nationaalsocialisme Europa verenigen. Zo zal onze beweging, beter dan anderen, een dreigende rassenoorlog voorkomen! Juist wij, Duitsers, hebben veel vrienden in de gekleurde wereld, zonder belangenconflicten. Onze maatregelen tegen overvreemding kunnen een rassenbewuste Aziaat net zo min beledigen als nationalistische Perzen, Turken of Arabieren, met wie we een lange historische vriendschap delen. Deze trotse volkeren en rassen zouden zelf geen vermenging wensen. Een goede vriendschapstraditie verbindt ons vooral met de Arabische natie, wier geestelijk leider, de overleden grootmoefti van Jeruzalem, Hussein, een grote vriend van ons volk en bondgenoot van het Rijk was tijdens de wereldoorlog, evenals met Japan, Turkije en Iran, de historische bakermat van de Ariërs. De rede gebiedt ons een bondgenootschap met de sterkste, niet door zionisme beheerste macht: de Volksrepubliek China. Racisme betekent niet het schetsen van een karikatuur van de “ondermens”. Racisme betekent: intern vermenging voorkomen en extern het overleven van het eigen blanke ras in het eeuwige strijdperk van natuur en geschiedenis veiligstellen. Pas als alle rassen en volkeren dit erkennen, is wederzijds respect mogelijk. De eeuwenoude cultuurvolkeren van Azië weten dit precies, maar ook de ontwakende naties voelen het in hun nationalistische opwinding. De Arische volkerengemeenschap zal, net als het Groot-Duitse Rijk destijds, bondgenootschappen sluiten met andere naties en

rassen, zoals het historische verbond tussen een door Japan verenigd Azië en de Nieuwe Orde in Europa. Het oude Duits-Japanse bondgenootschap – de as Berlijn-Tokio – kan het model zijn voor een toekomstige wereldorde op raciale basis. Wij nationaalsocialisten staan dichter bij de jonge, ontwakende naties dan bij de decadente plutocratieën en bolsjewistische slavenstaten.

Het zal een lange strijd zijn, en mogelijk ziet onze generatie de overwinning niet. Onze strijders worden niet gedreven door hebzucht naar staatsposten. Onze beweging leeft van liefde voor het volk en trouw aan de idee. Niemand kan verwachten dat enkele decennia na een totale nederlaag een nieuwe zege voor de deur staat. Wat zijn decennia in de ogen van de geschiedenis? Die telt in tijdperken, niet in jaren. De taak van onze generatie – de nu dominante jaargangen 1950-1965 in de beweging – was het oppakken en voortdragen van de traditie. Het zonne-rad symboliseert de eeuwige, zegevierende doorbraak van de zon na een donkere nacht, de overwinning van licht op duisternis. De zon is niet gedoofd! Soms lijkt het een wonder, maar we zien slechts de onvermijdelijke triomf van natuurwetten over een kunstmatige wereld. Als onze jonge strijders slechts één ding hebben bereikt – het beeld van de zon levend houden in de harten van mensen –, dan hebben we alles bereikt. Laat latere generaties de zege oogsten; wij deden iets groters: wij trotseerden de nacht!

Twee zorgen kwellen de jonge strijders van onze beweging: de grote macht van de vijand en het schijnbaar kleine aantal kameraden. Ik zeg jullie: “Het is goed dat we met weinigen zijn!” Wij vormen een elite; onze beweging kweekt een generatie strijders voor wie niets onmogelijk zal zijn. Onderdrukking en vervolging smeden de revolutionairen van morgen. Alleen zij die geen angst kennen om hun burgerlijk bestaan, die bereid zijn alles op te offeren, sluiten zich bij ons aan. De anderen willen we niet: de lauwen, twijfelaars, betweters, kleinburgers! Die komen vanzelf als het succes aan onze zijde is. Wij negeren de scrupules en angsten van een burgerlijke wereld. Zolang we samenhouden, een hechte gemeenschap vormen, zijn we onoverwinnelijk. Zelfs als duizenden in gevangenissen zitten en anderen door iedereen worden opgejaagd: in ons brandt een vuur dat alleen de dood kan doven! De machthebbers breken hun tanden op ons. Ze begrijpen ons niet en blijven daarom hulpeloos. Ze denken in termen van “welvaart”, “rust”, “economische groei”, behandelen ons als criminelen en zeggen tegelijk: “Sluit je aan bij de reactie, bij de nationaal-democraten, schik je naar deze staat, en niemand doet je wat.” Nee! Nooit zullen we dit systeem erkennen, het verraad aan Duitsland ongestraft laten! In een tijd waarin alles te koop lijkt, zijn wij niet te koop. Wij stellen onze wil tegenover deze tijd van verval en decadentie. Wij minachten jullie fatsoen, dat slechts een gordijn is om het onvoorstelbare kwaad en verdorvenheid in jullie te verhullen! Wij buigen niet voor geweld, omkoping of jullie zoete woorden, waaraan jullie zelf amper nog geloven. Hoe zouden wij dat kunnen?

Zes begrippen kenmerken ons wezen

1. **Geloof**
   Het geloof in Duitsland en onze beweging is de drijvende kracht van onze inzet. In een wereld van gedachteloos cynisme, verveelde arrogantie, maar ook resignatie en doemstemming koesteren wij het hete vuur van ons geloof. Het bepaalt ons jonge leven, geeft ons kracht en hoop op de toekomst. Dit geloof is niet zweverig of onvoorstelbaar. Het heeft een concrete inhoud – ons volk – en een concreet doel – zijn toekomst. Dit geloof is

onze zin en doel, dat moeten we altijd bewaren. “Geloof in de beweging!” betekent ook: “Vertrouw op haar leiding!”

2. **Gehoorzaamheid**
   Een strijder moet zich kunnen schikken, leren gehoorzamen: “Wie niet heeft geleerd te gehoorzamen, zal nooit bevelen kunnen geven!” Gehoorzaamheid is de grote deugd van onze revolutie. In een beweging die de besten aan de top plaatst en hen voorziet van alle bevels- en disciplinaire macht, moet gehoorzaamheid streng worden ingeprent. Geen zielloze kadaverdiscipline, maar de vrijwillige, enthousiaste wens om met discipline bij te dragen aan de verwezenlijking van een grote droom die we allen delen. We kunnen ons geen eindeloze discussies permitteren als we willen zegevieren. Eén beveelt en draagt de volle verantwoordelijkheid; de anderen moeten zich voegen in het grote front van onze revolutie, totdat ze zelf klaar zijn om de beweging te dienen als functionaris of zelfs als politiek leider.

3. **Strijd**
   De strijd is de inhoud van ons leven. Het is gezond en natuurlijk om vreugde te vinden in de strijd en in mannelijke beproeving. Alleen in de strijd, waarin we onszelf bevestigen en de vijand confronteren, vinden we ons geluk en dienen we de beweging werkelijk. Velen houden toespraken; bij ons moet je strijden, je inzetten, vervolgingen en offers dragen. In deze wereld verandert alleen de daad iets, nooit grootse woorden! Niets is echt totdat het in de strijd is beproefd, daar geadeld en bevestigd. De strijd, het gevecht der krachten, is de selectie van de besten, de waardigen. Hier vinden zich de mensen die geschiedenis maken, hier vallen de beslissingen. Wij ontwijken de strijd niet; wij zoeken hem! Voor ons is het alles of niets! Of we vernietigen onze vijanden en die van ons volk, of we hebben de proef niet doorstaan. We mogen nooit compromissen sluiten, moeten in elke situatie revolutionair blijven, soepel in tactiek, maar staalhard in principes. Zo’n levenshouding, die gemakzucht veracht en offers eist, spreekt altijd slechts weinigen aan – de besten. Het is onze trots daartoe te behoren.

4. **Kameraadschap**
   Kameraadschap is de basis van onze gemeenschap. We hebben een zware weg voor ons: conflicten met het ouderlijk huis, arrestaties, processen, pesterijen, vervolging en gevangenis. Dit is alleen draaglijk als we voelen en weten dat we bij elkaar horen. De beweging moet een echte thuis worden voor de jonge strijders. Hier worden ze serieus genomen – hun wensen, ideeën, zorgen, problemen –, hier zorgt men voor hen, hier staat de een voor de ander. Het maakt niet uit of je van de volksschool komt, student, leerling of werkloos bent; hier vraagt men alleen: “Ben je een goede kameraad, een toegewijde strijder en een oprechte Duitser?” Kameraadschap is de belangrijkste eis van onze beweging aan het individu. Wie geen kameraad kan of wil zijn, hoort niet in onze rijen! Dit geestesgoed moeten we koesteren; alleen als ons voorbeeld van kameraadschap overtuigt, is onze strijd voor de volksgemeenschap van alle Duitsers zinvol.

5. **Wil**
   De wil is de voorwaarde voor onze zege. We geloven niet in lot of toeval, we verzagen niet voor de overmacht van onze vijanden en lachen om de sombere voorspellingen van de burgerlijke wereld: we weten dat de wil de wereld vormt. Een gedisciplineerde, hechte

gemeenschap kan alles bereiken als gloeiende overtuiging en stalen wil samenkomen. Is er een groter heldenlied in de Duitse geschiedenis dan dat van een beweging die, beginnend met zeven man, een volk verovert, zes jaar lang een wereld van vijanden en een afgrond van verraad trotseert, en na de nederlaag, ondanks verbod en terreur, opnieuw de harten van de jeugd wint? En dat alles in amper een eeuw. Dat is de kracht van de wil, en die wil liet Adolf Hitler zeggen: “Het nationaalsocialisme zal de komende duizend jaar van de Duitse geschiedenis bepalen!”

6. **Macht**
   De macht is het doel van onze strijd. Wij zijn geen sektariërs! Politieke zelfbevrediging is ons vreemd. De wil tot macht is gezond; we schuwen niet om die te grijpen. We begeren macht echter niet om zichzelf, maar om de wereld naar onze visie te vormen. Van mensen die door de school van onze beweging zijn gegaan, is machtsmisbruik niet te verwachten. Macht is echter ondeelbaar: beperkte macht is geïnstitutionaliseerde onmacht. De nationaalsocialistische beweging eist daarom de onbeperkte macht in heel Duitsland. Dit recht vloeit voort uit de offers van onze strijders voor het volk in de afgelopen zestig jaar en uit de slagkracht van onze partij. Dit zijn hoge eisen, daarom zal onze beweging nog lang klein blijven. Maar dat willen we zo. Als de tijd rijp is, zal uit de nu gevormde kaders een massabeweging ontstaan, maar de selectie van het leiderskorps zal altijd aan deze eisen worden getoetst.

Zo gelden voor ons de begrippen die, sinds het fascisme van 1919, voor nationale vrijheidsstrijders wereldwijd en door de eeuwen heen een wet zijn geworden. Het motto van Mussolini geldt: “Geloof! Gehoorzaam! Strijd!” Zo’n gemeenschap moet uiteindelijk zegevieren, hoeveel tegenstanders ons ook in de weg staan, en daarom zingen onze jonge strijders de oude verzen:

Wir pfeifen auf unten und oben,
und kann uns die ganze Welt.
Verfluchen oder auch loben,
grad wie es ihr gefällt!

De tweede revolutie

Vaak vraagt men mij of Hitler dan geen enkele fout heeft gemaakt. Mensen kijken geschokt wanneer ik antwoord: “Hitler beging één grote fout: hij was in 1933 niet radicaal genoeg!” Laat daar geen misverstand over bestaan: een revolutie hoeft niet voort te komen uit kruitdamp, executiepelotons of barricades. Ik bekritiseer niet Hitlers strategie van een revolutie zonder dat er een ruit sneuvelt. “Als dat mogelijk is, des te beter.” Toch bleef de nationale opstand van 30 januari 1933 onvoltooid. Terecht vroeg het miljoenenleger van de SA, bruisend van revolutionair elan, zich af: “De nationale revolutie is geweest – waar blijft de socialistische revolutie?” Al snel verspreidde zich onder de revolutionaire nationaalsocialisten het idee van een tweede revolutie, van een SA-staat die moest komen. De onvermoeibare voorvechter hiervan was Ernst Röhm, stafchef van de SA. Een golf van bijeenkomsten, parades, opmarsen, interviews en toespraken van Röhm hield de revolutionaire geest levend en bracht het doel dichterbij: na het marxisme ook de reactie verpletteren.

Ernst Röhm was geen gewone figuur. Adolf Hitler erkende steeds dat de zege zonder hem onmogelijk was geweest. Als onvermoeibare organisator van de Sturmabteilungen bevocht hij met ongekende offers en onwankelbare inzet de overwinning voor de Führer. Tussen 1919 en 1923 maakte hij de NSDAP, via connecties met de Reichswehr en Freikorps, tot een serieuze politieke kracht. Vanaf 1931 waarborgde hij eenheid en discipline onder de partijsoldaten en werd hij de schepper van de veelbezongen SA-geest. Zijn toewijding en trouw aan de Führer waren even legendarisch als zijn duidelijke, ondiplomatieke en compromisloze vastberadenheid.

Röhm ontving de hoogste eer die de nationaalsocialistische beweging ooit verleende: tijdens de “Rijksdag van de Overwinning” in 1933 liep hij als gelijke naast de Führer bij de herdenking van de martelaren van 9 november. Noch voor, noch na de machtsovername was dit een andere partijgenoot toegestaan. Met deze symbolische daad onderstreepte Hitler de verdiensten van de stafchef voor de triomf van de nationaalsocialistische beweging. Voor de Duitse vrijheidsbeweging is Ernst Röhm hét voorbeeld van onze strijd! Inmiddels heeft de NSDAP/AO hem officieel gerehabiliteerd. Röhm plande nooit een staatsgreep tegen Hitler; hij viel ten prooi aan een gemene intrige van reactionaire krachten, vooral binnen de Wehrmacht. Er loopt een rechte lijn van 30 juni 1934 – de ontmachting van de SA – naar 20 juli 1944 – de staatsgreep van de reactie. Het een was zonder het ander ondenkbaar. Dit is de overtuiging van de jonge generatie revolutionaire strijders, maar ook veel oudere kameraden, die de zogenaamde “Röhm-putsch” zelf meemaakten, delen deze visie. Zij, de revolutionaire vleugel van de NSDAP, bleven als enigen trouw. De anderen – conservatieven, kleinburgers en reactionairen – werden vaak verraders. Ze vergaten eer en eed, schikten zich naar het naoorlogse bezettingsregime en dienden dat soms zelfs in hoge posities. In de geschiedenis van onze beweging zullen geen “Harzburger Front” of “Dag van Potsdam” meer voorkomen.

Wie is de reactie eigenlijk? Welke politieke en ideologische stromingen schuilen achter deze term? De reactie is als een veelarmig monster. Ze omvat liberaal- en nationaal-conservatieve krachten, oude klassen en lagen van een verstarde samenleving – kortom, iedereen die zich vastklampt aan achterhaalde, zinloze privileges. Tot de reactie behoren gepolitiseerde kerkelijke kringen, zionistische opiniemakers en de corrupte leiding van democraten en bezettingsknechten: allen die

belang hebben bij het voortbestaan van dit systeem, dat de toekomst van ons volk vernietigt. De reactie bracht het nationaalsocialisme zijn drie beslissende nederlagen:

- Op **9 november 1923** sloeg de reactionaire Beierse regerings- en militaire leiding de nationaalsocialistische revolutie met geweld en trouweloosheid neer.
- Op **30 juni 1934** werd door een intrige van reactionaire kringen de revolutionaire SA, en werd Ernst Röhm, symbool van de tweede revolutie, met vrijwel de gehele SA-leiding afgeslacht.
- Op **20 juli 1944** bereikte het misdadige verraad zijn bloedige hoogtepunt. De daaropvolgende zuivering kwam tien jaar te laat en kon de nederlaag niet afwenden.

De reactie is een geduchte vijand, omdat ze zich slim vermomt. Een bezettingsregime presenteert zich als liberale democratie, capitulatiepolitici als betrouwbare patriotten en antikommunisten. In tegenstelling tot het marxisme en zijn aanhangers is de reactie geen eerlijke tegenstander. Ze vormt geen eenheid die je eenvoudig kunt aanvallen en vernietigen. De reactie belichaamt burgerlijke scrupules, angsten en domheden, verworden tot politiek. Daarom is ze zo lastig te bestrijden en zo gevaarlijk.

De grootste vijand binnen het reactionaire kamp is echter de zogenaamde “nationale oppositie” van Deutsch-Nationalen en nationaal-democraten (niet alleen als partijnaam bedoeld). Deze “ook-nationalen” spelen – bewust of onbewust – een rol in het verwarringsspel van zachte onderdrukking. Hun aanpassing aan het systeem isoleert rechts van de revolutionaire stromingen van onze tijd. Hun verdediging van economische en kapitalistische belangen vervreemdt ons van de massa ontevredenen en benadeelden. Hun streven om het nationale kamp tot “de beste CSU ooit” te maken – hun antisocialisme – kost ons de sympathie van de arbeidersklasse. Hun schijnnationalistische propaganda en gedoogstatus door de staatsveiligheidsdienst binden kameraden die anders naar ons zouden overlopen. Dit “nationale kleinburgerdom”, deze reactionairen, treden sinds het einde van de oorlog in allerlei gedaanten op. Hun nieuwste belichaming is de NPD – de Nationaal-Democratische(!) Partij van Duitsland. Dit geschrift is niet bedoeld voor dagpolitiek, maar dit moet gezegd: ons doel is de versplintering en vernietiging van de NPD te bevorderen en haar revolutionaire, patriottische vleugel zelf over te nemen. De NPD en soortgelijke groepen zijn niet nationaal! Ze zijn erfgenamen van Kahr, Lossow, Seisser, Hindenburg, Hugenberg, Strauß en von Thadden – het Trojaanse paard van de reactie. Ze mogen nooit meer bondgenoten zijn in de strijd om een nieuw Duitsland. Die zoeken we elders: bij de ontevredenen, benadeelden, arbeiders, werklozen en de onrustige jeugd, dragers van de revolutie van morgen.

Daarom zal onze revolutie anders zijn dan die van 30 januari 1933! Niet noodzakelijkerwijs gewelddadiger, maar consequenter! We kennen nu onze tegenstanders en vijanden en beseffen hoe cruciaal het is om het revolutionaire vuur te bewaren. We zullen onze rijen niet openstellen voor onwaardigen. We rusten noch stoppen tot de vijanden van ons vaderland vernietigd zijn. Laat niemand zich in ons vergissen: wie ons bestrijdt, wordt verpletterd. Wie ons uitlacht, zal het lachen snel vergaan! Maar wie met een eerlijk hart zoekt naar een betere toekomst voor ons volk, die reiken wij de hand!

ALLES VOOR DUITSLAND!

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek